

Златко Енев

Гората на призраците

ПАИ

Златко Енев

Гората на призраците

Илюстрации:
Андрей Кулев

Please visit

www.ghostforest.com

for more information on this book.

ПАН

София, 2001

Златко Енев
ГОРАТА НА ПРИЗРАЦИТЕ

© Златко Енев, автор, 2001
© Андрей Кулев, художник
© ИК „Пан“

Издава Издателска къща „Пан“
тел.: 974-31-65

Редактор Любомир Русанов
Коректор Митка Костова
Формат 16/70/100

Печат: „Унискорп“ ООД

ISBN 954-657-410-4

На Нерод

Без когото не бих могъл да продължавам
да търся пътя през гората:

Благодаря ти, мой най-скъпи приятелю!

Моята най-искрена благодарност и на:

Сина ми Паул, на чиято невероятна фантазия се дължат някои от най-странните главоблъсканици в тази книга;

Даниела и Владислав Дуневи, чийто безкраен ентузиазъм ме поддържаше в моментите на униние;

Анри Кулев, без когото цялата история би останала само в главата ми;

Андрей Кулев и Никифор Русков: техните фантастични рисунки направиха гората на призраците истински жива;

Владислав Дунев (младши) и Деан Безлов – първите малки читатели, които ме накараха да повярвам, че мога да пиша.

Гората на призраците

Въведение:

Реката в кутията

Някъде на края на града, в малка къщичка, заобиколена от просторна градина, живееше червенокосото Ане заедно с майка си (таткото, когото тя посещаваше от време на време в един далечен град, беше напуснал къщата много отдавна, по време, за което тя вече не си спомняше). Всъщност името ѝ беше Ане Черноглавска, но всички я наричаха просто Червенокоска. Тя не се сърдеше, защото това име ѝ прилягаше от само себе си.

Ането беше на девет години, но височка на ръст, с кръгло луничаво лице, малко топчесто носле и буен перчем, който постоянно падаше в очите ѝ. Макар и вече доста голяма, тя с удоволствие играеше с играчки, от които в къщата имаше цели купове. Казвам „купове“, защото по-голямата част от тях можеха да се открият най-вече под формата на безразборно натрупани тук и там остатъци и части. Работата е там, че по характер Ането си беше доста гневлива. Да се живее с нея не беше лесна работа, особено за играчките, ако и те да не се оплакваха. Не че тя не ги обичаше или че не се грижеше за тях – напротив, обикновено Ането беше доста грижливо дете – но понякога ... Понякога просто я прихващаха дяволите и тогава за играчките настъпваха черни дни. Доброто, мило момиче изчезваше като по чудо и на негово място се появяваше едно друго, не-добро и не-мило, та даже доста зло същество, което ходеше начумерено насам-натам и само си търсеше с кого да се заяде. Тежко и горко на играчките, които му попаднаха пред очите в такива моменти! От тях обикновено оставаха само раздърпани или изпочупени парчета и Мама, която много се дразнеше от това, вече не веднъж бе заплашвала, че при следващия път ще има сериозно наказание. Някак си обаче все така се получаваше, че наказанието или не беше чак толкова сериозно или Мама просто го забравяше (тя беше много, ама наистина много заета) и след някой и друг ден всичко се разминаваше – за ужас на бедните играчки, разбира се.

Историята, която искам да ви разкажа, започна точно в един от тия трудни дни. Всъщност денят си беше много хубав – за всички освен за

Ането. Беше началото на лятната ваканция, достатъчно топло, за да може да се играе по цял ден навън, но не толкова горещо, че да е неприятно. Червенокоска бе прекарала почти целия ден в градината. Опитваше се да довърши индианската колиба, която бе започнала да строи преди няколко дни. Работата обаче вървеше трудно. Все нещо не се получаваше, все нещо падаше или пък изглеждаше толкова глупаво, че тя сама го разваляше. Мама, както винаги, имаше някаква спешна работа, седя цял ден пред компютъра, нервна и припряна, тъй че никой не можеше да помогне. Като за беля, всички съседски деца бяха потънали сякаш вдън земя. След дълги часове на упорити усилия Ането най-после реши, че работата не си струва труда и се прибра вкъщи.

Къщичката, макар и малка, беше кокетна и уютна. На долния етаж се намираше обширна кухня-трапезария, до нея спалнята на Мама и „стаята за всичко“: един просторен килер, пълен със стари и непотребни вещи, в който Ането понякога прекарваше цели дни, измисляйки си истории пълни със заплетени ходове и лабиринти. Днес обаче тя не беше в настроение и затова направо се качи на втория етаж. Там беше кабинетът на Мама и нейната собствена стая.

Да се каже, че стаята на Ането обикновено изглеждаше подредена и чиста би било преувеличено, разбира се. Е, с помощта на Мама тя успяваше да я държи повече или по-малко в ред, но само в дни, по-добри от днешния. Откровено казано, детската стая днес изглеждаше така, сякаш през нея току-що е преминало стадо малки весели слончета. По писалищната маса безразборно бяха разпилени писалки, моливи и бои за рисуване, няколко недовършени рисунки лежах до катурнатия стол. Леглото, от което сутринта тя се бе опитвала да направи омагьосан замък, подозрително приличаше на индианската колиба на двора. Съдържанието на повечето рафтове и кутии покриваше пода – тя бе търсила инструменти за работата по колибата. Играчките, омърлушени и нещастни, се валяха по всички възможни и невъзможни места, повечето от тях вече в доста окаян вид.

Ането влезе в стаята, хвърляйки кръвожадни погледи във всички посоки и затърси нещо, на което да си изкара яда. Дотам обаче не се стигна: само с един поглед тя установи, че някой беше тършувал наоколо и, разбира се, това не можеше да остане безнаказано.

– Кой е посмял? – от досада и раздразнение тя не можа да намери повече думи и кресна с цяло гърло: – Ма-а-мо-о!

– Какво? – Мама, която безнадеждно закъсняваше с поредния превод, също не беше в най-чаровно настроение. – Не можеш ли да говориш малко по-тихо?

– Ти ли си разтребвала в стаята ми?

– Ах, разтребвала! Просто си търсих ножицата. Между другото, тя все още ми трябва.

– Ще я намериш в тоалетната – отвърна Ането троснато.

– В тоалетната? Откъде-накъде?

– Новата ми кукла има въшки. Все нещо трябваше да направя.

– Какво-о?

Ането видя как Мама задъхано се втурна в тоалетната. След миг тя се появи отново, държейки обезобразената плешива кукла в ръка.

– Това ... това е направо невъзможно! – Мама бе толкова ядосана, че Ането дори се постресна. – Само преди седмица я купихме и вече за нищо не става! Не, този път вече няма да мине! Да си знаеш: до Нова година никакви играчки повече няма да купувам! До гуша ми дойде от това чупене!

Червенокоска тъкмо се чудеше дали да продължи да се чумери, или напротив, да признае вината си, когато на външната врата се позвъни. Поне за момента това ѝ се стори добре дошло и тя изхвърча по стъпалата надолу. В суматохата може би щеше да ѝ хрумне нещо по-добро от едно неприятно извинение.

Долу обаче я очакваше изненада, която направо я накара да забрави историята с куклата. Пред вратата стоеше висок стар господин. Той изглеждаше толкова необичайно, че в първия момент Ането дори се уплаши. Облечен бе в дълго почти до земята палто (тя се изпоти само при мисълта за това колко ли е горещо да се носи такова палто посред лято). На главата му се кипреше висока шапка-цилиндър, украсена с блестящи златни звезди. Изпитото му скулесто лице, покрито от голяма, стигаща до гърдите брада, сигурно би изглеждало малко страшно, ако не бяха очите му – игриви и весели даже под тежките похлупаци на най-гъстите вежди, които Ането някога бе виждала.

– Добър вечер – поздрави господинът. Гласът му звучеше неочаквано младежки. – Казвам се Нерод Лапцев и търгувам с играчки. Мога ли да вляза за момент?

Ането бе толкова изненадана, че, преди да е разбрала какво точно става, вече водеше господина нагоре по дървеното стълбище. Старият очукан куфар на колелца, който той теглеше след себе си, поскърцваше провлечено на всяко стъпало.

– Мамо, мамо! Господин ... а-а-а – Ането се обърна за помощ към стареца.

– Лапцев. Нерод Лапцев – подсказа ѝ той.

– Господин Лапцев търгува с играчки. Целият грамаден куфар е пълен с играчки! – Напълно забравила за куклата, Ането вече мечтаеше за фантастичните изненади, скрити в стария куфар.

– Може би аз сам ще обясня по-добре – обади се господин Лапцев. – Думата „търговец“, страхувам се, е малко подвеждаща. Всъщност аз съм представител на един много стар, но за съжаление вече изчезващ занаят. Помежду си ние се наричаме *съхранители* на играчки, но понеже думата звучи непознато за повечето хора, то поне в началото ние се представяме като търговци. А... хм... Надявам се да извините тази малка ... хитрост.

Мама, която през цялото време бе слушала внимателно, започна да измерва господина с дълги, недоверчиви погледи. Той обаче не изглеждаше ни най-малко смутен и стоеше съвсем непринудено в средата на коридора, подпрян на огромния куфар.

– Бихте ли ми обяснили малко по-точно в какво се състои работата ви – попита тя. – Някакъв вид реставраторска дейност, предполагам?

– О не, уважаема. Основната ми работа е свързана с издирване и спасяване на играчки, принадлежащи към някой от застрашените видове.

– Застрашени видове? Играчки? – Мама започна да се смее от сърце. – При нас май е пълно с такива. Ха, ха, ха ... Господин Лапцев, вие сте на път да направите сделката на живота си.

Старият господин леко се поклони.

– Именно, госпожо.

Сега обаче Мама наистина изглеждаше доста объркана, макар че си даваше труд да не го покаже.

– А сега сериозно, господине – каза тя, вече доста по-хладно. – Какво искате да ни продадете?

– Страхувам се да не прозвуча нелюбезно, уважаема, но на този въпрос винаги отговарям с една-единствена дума: НИЩО.

– Не разбирам тогава за какво става дума. Продавате ли играчки, или купувате играчки?

– Нека да речем, че *разменям* играчки, уважаема. Ако успея да намеря някои от ония, които ме интересуват, разбира се.

Лицето на мама видимо се отпусна.

– А-а-а, най-после започвам да разбирам. Вие сте колекционер, значи. Тук обаче едва ли ще е най-подходящото място за вас. При нас няма да намерите нищо по-старо от няколко месеца. По-дълго не оцеляват, горките.

– Няма значение – отговори господин Лапцев. – Мога ли да ги огледам отблизо?

– Ако сте ходили на война, може би ще издържите гледката. Заповядайте.

През следващите петнадесет минути Ането здравата се измъчи. Тя беше толкова любопитна да види какво съдържа големият куфар, че едва се съдържаше да не подкани господин Лапцев да привършва по-скоро. А той, като за беля, така се улиса, че сякаш напълно забрави всичко останало. Бавно и старателно прегледа всички играчки, които намери в стаята, като при някои използваше малка лупа, която извади от джоба си. От време на време се чуваше как мърмори под нос, веднъж или два пъти дори си записа нещо в малко джобно бележничке. Мама, която отново бе седнала пред компютъра и тракаше по клавишите, изглежда не се смущаваше ни най-малко от неговото присъствие. За Ането обаче времето се точеше бавно и лепкаво като петмез. На няколко пъти тя се опита да покаже нетърпението си като се изкашля доста високо. За момент дори се почувди дали наистина да не го подкани да привършва, но, неочаквано и за самата себе си, не се осмели. Нещо в поведението му я караше да се чувства неловко, а и повечето играчки действително изглеждаха така окаяно, че тя малко се притесни. Ами ако той не намери нищо интересно? Дали няма да си отиде без да е отворил куфара? За миг Червенокоска изпита нещо като съжаление: ех, ако в къщи имаше поне една здрава играчка! Тя обаче бе практически момиче и рядко си губеше времето с такива мисли, тъй че и сега се успокои набързо: ако нещо му хареса, добре; ако не, здраве да е. И без него ще се оправим ...

– М-да-а-а... – обади се господин Лапцев най-после. – Всичко е ясно. Вие бяхте напълно права, уважаема, – обърна се той към Мама, която веднага беше се появила на вратата. – Тук няма да намеря нищо... съществено. Но, за да не се окаже, че съм ви губил времето напразно, бих искал да ви покажа една малка изненада. Иначе не би имало смисъл да идвам, нали така?

Той се наведе над куфара, отвори го и бавно изтегли отвътре голяма плоска кутия. Странна работа: Ането можеше да се закълне, че кутията беше по-голяма от куфара и все пак господин Лапцев я беше извадил пред очите ѝ. За подобни мисли обаче не ѝ остана много време, тъй като старецът бавно отвори кутията и я постави на пода...

Отначало Ането помисли, че това е някакъв вид телевизор – някой беше ѝ разправял, че в Япония телевизорите могат да се гледат от всички страни. После веднага разбра, че тук си има работа с нещо много по-необикновено. Мама, която също не се нуждаеше от сто години, за да прецени какво вижда, вече бе приклепнала до отворената кутия и я разглеждаше с почтително недоверие.

В кутията течеше река.

Всъщност реката беше само част от играта – че това беше игра, нямаше никакво съмнение, макар че Ането никога през живота си не беше виждала нещо подобно. В дъното вляво, точно под лакътя на господин Лапцев, който се беше облегал на отворения капак, се намираше планина – толкова висока и стръмна, че Ането в никакъв случай не можеше да си обясни как се е побрала в една плоска кутия. Реката разделяше планината на две и се бяхтеше в тесния каньон между двете половини – пенлива и бурна – преди да се успокои и разлее нашироко между хълмовете, които заемаха останалата част от играта. Те бяха покрити най-вече с гъста гора, но тук-там можеха да се видят и открити поляни, по които се разхождаха дребни като буболечки горски обитатели. На няколко места се виждаха китни малки постройки – воденичка, рибарски кей, една къщичка, построена в клоните на дебело дърво, до която се стигаше с помощта на хитро измайсторена система от мънички стълби. Дори облаците, които се намираха точно под капака, изглеждаха съвсем истински и се движеха бавно, забулвайки върха на планината... Гледката беше толкова невероятна, че Ането не успя да каже и дума, а само стоеше и гледа-

ше с широко отворени, немигащи очи. Старецът, очевидно доволен от произведеното впечатление, леко се усмихваше.

– Фантастично, невероятно – обади се Мама след дълго мълчание. – Просто не мога да повярвам на очите си. Докъде са стигнали технологиите!

– Хм, малко *позабравени* технологии, ако ми позволите да забележа, уважаема. Тази игра е много по-стара, отколкото ние можем да си представим.

Главата на Ането се въртеше от вълнение. Измъчвах я толкова много въпроси, че тя просто не знаеше откъде да започне. Що за игра е това? Откъде я е получил старецът? Какво означава „стара“: та нали веднага се вижда, че всичко по нея е съвсем ново? И освен това ...

За въпроси обаче не ѝ остана време. Преди да се е опомнила, тя вече беше казала: „Искам я!“, а след това някак от само себе си всички други мисли излетяха от главата ѝ и единственото ясно нещо беше, че по-скоро ще умре на място, отколкото да се раздели с вълшебната игра. Мама, която сама не можеше да откъсне очи от кутията, се изправи с нежелание и я прегърна през рамо.

– Ах, миличко, ние едва ли ще можем да си позволим такъв лукс. Тази игра сигурно струва цяло състояние. – Тя погледна към стареца, търсейки подкрепа. – Нали, господин Лапцев?

– Откровено казано, стойността на една такава игра едва ли може да се измери в пари.

– Искам я! – повтори Ането и прехапа устни, за да не се разплаче.

– Но, Ане ... – обади се Мама не съвсем уверено, вече предусещайки накъде върви работата.

– Искам я! – потрети Червенокоска, стискайки юмручета. Колкото и да се напъваше, нищо друго не ѝ идваше на ум и това още повече я ядосваше.

– Разбирам – каза господин Лапцев. – За такива случаи в нашата практика е предвидено специално правило, което гласи ...

– Искам я!

– ... което гласи, че по изключение една игра може да се *заеме* за няколко дни. аз с удоволствие ще се възползвам от това правило.

– Ане, чуваш ли, господинът е съгласен да ни заеме играта. – Мама се вкопчи в новата идея като удавник за сламка.

– Само няколко? – попита Ането разочаровано, после припряно добави: – Добре де, добре, съгласна съм.

Тя приклепна до играта и се опита да хване едно малко животинче, което ѝ се изплъзна с мълниеносен скок.

– А-ане! – обади се мама нервно.

– Какво? А, да ... Благодаря, много благодаря.

– Няма защо. – усмихна се господин Лапцев. – Това е просто част от работата ми.

– Но ние нищо не успяхме да предложим в замяна – каза Мама малко притеснено.

– Да-а-а, нещата тук са стигнали доста далеч. Но нека бъдем оптимисти и се надяваме, че това се отнася само до играчките. Впрочем, в това скоро ще се убедим на практика. – Старецът бръкна в джоба на палтото си, извади огромен часовник, погледна го и се разбърза. – О, времето лети! Госпожо, за мен беше огромно удоволствие ... До другата седмица, значи.

– Но вие не ни оставихте дори телефонен номер!

Кой знае защо Мама изглеждаше ужасно притеснена, почти засрамена. Господин Лапцев, вече на прага, се обърна и я погледна учудено.

– Какъв номер? – за момент той изглеждаше леко объркан, после се чукна с пръст по челото. – А, да ... толкова съм разсеян ... Не, всъщност няма нужда, аз и така ще ви намеря. Довиждане, уважаема. Довиждане, Ане.

Той се поколеба за малко и, преди да излезе, прибави:

– Желая ти ... сила.

Мама, все още объркана и притеснена, дълго гледа след него, почуквайки замислено по рамката на вратата.

* * *

Ането беше бясна. Вече втори ден играта отказваше да се движи.

... А всичко бе тръгнало чудесно и първите дни бяха изхвърчали неусетно. Тя бе така запленена, че ако не беше Мама, сигурно не би се сетила за ядене, а вечер се хвърляше в леглото едва когато не ѝ беше останала и капка сила. Магическата игра предлагаше все нови и нови изненади. Отначало Червенокоска се бе опитвала да хване някое от малките съще-

ства, които я населяваха, но след като се убоде (или бе ухапана) до кръв, бързо се отказа. След това се зае да изследва местността. Между гъстите малки дървета не се виждаше особено много, но все пак тя установи, че животинчета се намираха само на отсамния бряг на реката. Изобщо, двете половини на играта (отсам и оттатък реката) изглеждаха много различни. Докато близкият бряг предлагаше тук и там по някоя поляна, то оттатък се простираше почти непроходим лес. Те се различаваха и по цвят: близката страна беше изпъстрена от весели петна – червени, жълти, кафяви, – докато далечната бе монотонно синьо-зелена, тук-там прокъсана от сиви дупки, сякаш някаква болест бе нападнала гората. Дори и птиците, които прехвъркваха насам-натам, избягваха тая страна. Каква бе причината за това Ането не успя да установи, пък и, честно казано, не обичаше да си блъска главата особено много, тъй че скоро се задоволи с изследване на отсамния бряг. А той бе изпълнен с различни, едно от друго по-интересни места. Колелото на малката воденичка се въртеше, весело потраквайки, къщичката в короната на дървото леко се полюшваше в такт с повеите на вятъра, а в каньона между двете половини на планината Ането откри цял водопад: смешно-сърдит в миниатюрния си размер, но въпреки това безкрайно красив и интересен. Изобщо, тя се бе забавлявала чудесно – докато вчера играта най-неочаквано бе престанала да се движи.

Отначало Ането отказваше да приеме, че магията е свършила. Тя дълго се сърди на Мама, която се опитваше да я успокои, после прегледа кутията от всички страни, за да види дали нещо не се е повредило, но накрая се принуди да се откаже. А това така я разгневи, че вече направо не се побираше в кожата си.

– Ще се помръднеш ли най-последно или да ти тресна един по мутрата?

– Ане, престани най-последно – обади се мама от съседната стая. – Вече сто пъти ти казвам: сигурно батериите са изтощени.

– Изтощени, как ли не! Оня старик ни е пробутал някакъв китайски боклук, но аз ще му намеря цаката! – Тя се опита да побутне реката, която се бе превърнала в нещо като твърдо желе. – Само веднъж да разбере как се отваря.

– Не мога да понасям когато говориш с такъв тон! Остави играта и си потърси друго занимание! Цял ден нямам мира от тебе!

– Сега, сега.

Ако мама не беше толкова уморена, сигурно непременно би забелязала, че в тона на Ането се е прокраднала онази опасна нотка, която обикновено издаваше, че си е наумила нещо. Но, дали защото беше прекалено уморена или просто защото ѝ беше дошло до гуша, тя предпочете да прекъсне разговора. И за да покаже, че не иска да бъде безпокоена повече, затвори вратата на стаята си.

Ането само това и чакаше. Без да губи време, тя претърси всички рафтове и чекмеджета, докато намери големия чук, после пристъпи към кутията с присвити устни и намръщено чело. Тя бавно вдигна чука над главата си, поколеба се няколко мига, сякаш очакваше, че играта в последния момент ще се вразуми, после процеди през зъби:

– Като не щеш мира, нà ти секира!

Бум! Тежкия чук се стовари точно върху средата на играта, някъде между воденичката и рибарския кей. За най-голямо удивление на Ането обаче нищо не се случило, само чукут отхвъркна настрана сякаш беше от гума. Тя постоя няколко секунди. Не можеше да повярва на очите си. После разбра, че нещо все пак беше се случило и се приведе любопитно, за да огледа нещата отблизо.

Първото, което забеляза бе, че играта е покрита от леко синьо-сиво сияние, сякаш над нея се бе спуснало тънко прозрачно було. После някъде в средата се появи малко пушече, което бързо започна да се увеличава. Ането започна да се притеснява и понечи да изтича при мама, но с нарастваща уплаха установи, че не може да се помръдне от мястото си. Тук вече тя се стресна не на шега и се опита да извика, но и това не се получи – устата ѝ просто отказа да се отвори. Ужасена, тя с всички сили се помъчи да се измъкне от хватката на невидимата сила, която я държеше, но скоро се отказа. Отвсякъде я обгръщаше нещо като гъста кал и тя не можеше да помръдне дори клепач, камо ли да се движи или говори.

Междувременно малкото пушече бе пораснало и се бе превърнало в нещо като висока фуния, обърната с тясната част надолу. Тя се въртеше с бясна скорост около себе си и бавно се приближаваше към Ането. Само преди няколко дни Червенокоска беше гледала по телевизията предаване за тропическите бури и сега с ужас разбра, че това не е пушек, а малък смерч. Едната ѝ ръка се повдигна от само себе си и се протегна към отво-

ра на фунията. „Не, не, не! “; опита се да извика тя, но вместо това безсилно подаде ръка и започна да наблюдава как смерчът бавно я поглъща. Тялото ѝ започна да изтънява и се заогъва като в анимационен филм. Невидимата сила я повдигна полека, после я обърна с главата надолу и започна да я набутва в отвора на смерча. „Като топка сладолед във вафлена фунийка“, помисли си Ането. После загуби ориентация и се остави да бъде носена: вече всичко ѝ беше безразлично.

Глава първа:

Поляната с трите изхода

Бум! Ането здравата тупна на земята. Добре, че падна на меко, инак сигурно зле щеше да си изпати. Все още замаяна от шеметното летене тя полежа малко, после приседна, разтърка очи и плахо се огледа наоколо.

Намираше се в гъста гора. Малката поляна на която бе попаднала, бе заобиколена от дебели изкорубени дървета, между които растяха бодливи храсти. Растителността беше толкова гъста, че ако поляната не беше огряна от веселите слънчеви лъчи, това сигурно би било едно доста мрачно и неприветливо място. Дебел килим от окапала шума покриваше земята. Клоните на дърветата, възлести и изкривени като костеливи старчески ръце, изглеждаха много заплашително. Но най-страшни от всичко бяха горските шумове: привлечени птичи песни, приглушени крясъци, неясни стонове. Един или два пъти даже се чу нещо като гърлено ръмжене, което я накара да се свие от уплаха. За момент тя размисли дали да плаче или вика за помощ, после реши, че засега е по-сигурно да си мълчи и започна да се оглежда за изход.

Необходими ѝ бяха само няколко погледа, за да установи, че оттук може да се излезе в три различни посоки – на фона на плътната стена от дървета и храсти ясно се различаваха три отвора. Тунелите отляво и отдясно бяха свързани от добре отъпкана пътека. Този по средата изглеждаше по-малко използван, тъй че тя реши засега да се държи настрана от него. Тъкмо вече се канеше да поеме по десния път, когато над главата ѝ се зачу странен звук – „пи-у-у-у“ –, после нещо тупна право пред краката ѝ. От уплаха Ането изпищя колкото ѝ сили държат и се просна на земята, покривайки глава с ръце. Нещото обаче не се помръдваше, тъй че тя полеха-лека събра кураж и се осмели да го погледне.

Отначало помисли, че пред нея лежи някакво мъртво животинче, после, почти не вярвайки на очите си, установи, че това е... собствената ѝ раничка. Тук веднага трябва да кажем, че първото ѝ впечатление съвсем не беше толкова погрешно, тъй като раничката беше направена от мъхест плат и приличаше досущ на малко пухкаво мече. Мама беше ѝ я купила преди около година и, макар и малко проскубана, тя все още беше

нейната любима раничка. Ането подскочи от радост, сграбчи раничката и понечи да я преметне през рамо. Тук обаче се случи нещо много неочаквано.

– Ау! – изръмжа раничката със смешно тънък, но много сърдит глас. – Престани да ме скубеш!

– Какво беше това? – прошепна Ането разтреперана, макар ясно да беше разбрала откъде идва гласът. – Кой говори тук?

– Аз, кой друг? – каза раничката. – Ти ме оскуба!

– Ама ... И ти ли говориш вече?

– Разбира се, че говоря! Да не съм бебе! Аз и преди говорех, но ти никога не искаше да ме чуеш! Ето, отново повтарям: цялата съм оскубана от теб!

– Чакай, чакай малко! Ти си моята стара раничка, нали така?

– Ъ-хъ. Твоята *оскубана* стара раничка.

– И сега изведнъж започваш да говориш? Вкъщи и дума не казваше. – Ането все още отказваше да приеме случилото се на сериозно.

– Брей, не казвах! Колко съм плакала ако знаеш – но кой да ме чуе! Виках, крещях – ти си знаеш своето. Скубеш, драскаш ме с писалки, захвърляш ме навсякъде, риташ ме като топка ... На мекица съм заприличала от тебе!

Макар и доста объркана, Ането започна да усеща, че я напушва гняв. Какво си позволява това дребосъче? Да не мисли, че може да се държи така с нея, само защото изведнъж е проговорило? Каквото и да се криеше зад чудодейната промяна, Червенокоска твърдо реши да постави раничката на мястото ѝ, преди тя да е помислила, че може да я командва.

– Ей, я престани да ми се караш! – каза тя, заплашително поставяйки юмручета на хълбоци. – Ако искаш с нещо да помогнеш, може и да говориш. Инак, затваряй си устата, че да не стане по-лошо!

– Знаех си, така си и знаех – умърлушено промърмори раничката. – Ти си непоправима грубиянка. Ех, защо ли те последвах!

Ането тъкмо се канеше да я подритне хубавичко, та да ѝ даде да се разбере, когато един нов шум я накара да се огледа уплашено. Високо над главата ѝ, прикрит от короните на дърветата, някой пееше със скърцащ глас:

„Миченцето бя-я-ло
всичко разпиля-я-ло.
А сега самичко
тюхка се в горичка.“

Невидимият певец се закиска доволно, после очевидно реши, че е дошло време да се представи, защото клоните на дърветата се разместиха и между тях се показаха две фигури – толкова странни, че в първия момент Червенокоска направо застина от учудване.

По-големият от двамата очевидно бе раздрънкан стенен часовник. Проточеното му тяло, направено от кутията на часовниковото махало, завършваше с две много къси и тънки крачета: тежестите на часовника. За глава му служеше кръглият циферблат, който свободно се полюшваше на тънка пружина, изчезваща във вътрешността на кутията. Между две ококорени кръгли очи – дупките за навиване, – стърчеше огромен ключнос, който непрекъснато се въртеше в такт с полюшването на махалото. Стрелките бяха смешно изкривени във формата на юнашки мустаци. Под тях се намираше дупката на кукувичката, която служеше за уста – изпълнена с пружини и зъбчати колела по подобие на разкривени, разбити зъби. На раменете му се намираха тенекиени крила, очевидно не само за украса, тъй като смешният часовник се носеше из въздуха без ни най-малко усилие. Той се приземи на поляната пред Ането и започна любопитно да я разглежда.

Неговият спътник – също крилат, но значително по-малък, – предпоче да остане във въздуха. Отначало Ането помисли, че това е някакъв прилеп или може би необичайно голяма пеперуда. Скоро обаче видя, че крилата на странното същество бяха направени от две огромни мъхести уши, между които се пъчеше дебеличко коремче. От коремчето, почти без преход, излизаше кръгла глава с хоботче, украсена от две облещени очи и шапка с няколко пискюли и звънчета. Двете крила-уши бяха много гъвкави и странното същество очевидно ги използваше като сигнални знаменца, с чиято помощ разговаряше с големия си спътник. Точно в момента то направи бърза серия от жестове, последователно сочейки към Ането и лежащата на земята раничка. Часовникът кимна в съгласие.

– Прав си, мой верни приятелю Бу – каза той с неестествено театрален тон. – Както изглежда, ние имаме гости. О, каква чест, каква чест! Разрешете да се представя, млада госпожице: на вашите услуги Чарко – свободен дух, мечтател и поет.

Бу се закиска, като дискретно прикриваше уста с мъхестите крила-уши.

– Къде съм? Как попаднах тук? – попита Ането боязливо.

– Нищо по-лесно за обяснение, млада госпожице. Но, първо, бихте ли ми казали името си, ако обичате. *Noblesse oblige*.

Господин Чарко очевидно отдаваше голямо значение на изтънчените маниери, но поради липса на доста зъби фъфлеше ужасно. Ето защо Ането чу нещо като „плесен ближе“, та малко се почуди, преди да му отговори.

– Ане се казвам, но всички ме наричат просто Червенокоска.

– Чаровно, прекрасно име. Радвам се да се запознаем, Ане. Много, много се радвам... А сега, на въпроса, – прибави той като видя, че Ането потропва нетърпеливо. – Ние се намираме в най-прекрасната, най-потайната и... най-страшната от всички омагьосани гори на света: Гората на призраците.

За да подсили ефекта на последните думи, Чарко затрака със зъби и започна да маха с махалото като побъркан, та Ането малко се поизплаши. Това, разбира се, не ѝ хареса и тя отговори доста троснато.

– Хей, не ме будалкай! Аз знам, че това е само игра. Ако искаш да знаеш, дори не я намирам интересна. Ами да, това тука прилича на някакъв откачен Дисниленд. Предай това на твоя шеф Нерод Лапцев, ако го срещнеш скоро. И му кажи, че го очакват сериозни неприятности когато се измъкна оттук!

– Ау-у, какъв беден вкус! – Чарко зацъка разочаровано. – И тоя език! Вижда се веднага, че вече ходиш на училище. Бу, да ѝ разкажа ли малко за нашата чудна гора?

Бу се поколеба кратко, после източи едното от крилата-уши във формата на огромен показалец, който се размаха отрицателно.

– Добре тогава, нека се оправя сама – каза Чарко. – И без това си имаме достатъчно работа.

Той се обърна с гръб към Ането и, без да се сбогува, направи няколко крачки в другата посока.

Червенокоска здравата се ядоса. Ама че грубияни!

– Ей, почакайте – викна тя с неприятен, заповеден тон. – Ало, вие двамата! На вас говоря, не се правете на много важни! Искam веднага да ми кажете как се излиза оттук и къде е пътя за вкъщи!

– О, колко сме смели! Колко сме самоуверени! – отвърна Чарко без да се обръща. – Да видим какво ще остане от това когато се появят... страшните призраци! – Той изведнъж се обърна и, разкривил лице в ужасна гримаса, зарева с всичка сила: – Бу-у-а-а! У-у-а-ха-а-а!

Ането отстъпи уплашено, но въпреки това се опита да си придаде самоуверен вид и небрежно отговори:

– Ха, призраци! Глупости на търкалета, призраци няма!

Чарко подскочи от обида.

– Чуваш ли я, Бу? Нямало призраци, а? – Той отстъпи крачка назад, пресегна се с тенекиените крила и, за ужас на Ането, откачи главата си от пружината. После я обърна с циферблата към себе си, изпъчи се колкото можеше и започна да декламира:

– Бедни ми Йорик! ... Къде са твоите насмешки сега? Твоите преметания? Твоите песни? Къде са изблиците на остроумие, които разсмиваха всички на трапезата? Нито един ли не е останал, даже колкото да се надсмееш над собствената си озъбена усмивка? Добре си увесил челюст, приятелю!

– Ами да – прибави той делово, докато поставяше главата си обратно. – Тоя момък Хамлет също не искаше да повярва, че имало призраци. И гледай го как се оплеска накрая... Бу, давай да изчезваме, че ония юнаци току-виж наистина се появили – обърна се той към приятеля си, припряно готвейки се за излитане. – Последния път два зъба ми изпадаха от тракане.

Бу, който бе треперил от страх през време на цялото представление, закима така усърдно, че за малко да му падне шапката.

Ането се отчая и забрави всяка гордост.

– Почакайте, почакайте, моля ви – извика тя с плачлив гласец. – Извинявайте, не исках да ви обидя! Тук всичко е така объркано, вече направо не знам какво говоря.

Чарко направи един кръг във въздуха и отново се приземи.

– Какво ще кажеш, Бу? Може би наистина си струва да ѝ помогнем.

Колебанието му обаче не продължи дълго. Точно в този момент над гората се проточи ужасяващ, сърцераздирателен рев – или по-скоро една трудна за описание смесица от ръмжене, писък и плач, която накара всички да изтръпнат. Чарко и Бу изчезнаха начаса, все едно метла ги помете. Ането, вцепенена от страх, се хвърли на земята и се сви на кълбо. Ревът се понесе над гората като поличба, като тягостно послание от някакъв друг, изпълнен с болка и отчаяние свят, после отшумя също тъй внезапно, както беше се появил. Червенокоска дълго още лежа със затворени очи, без да смее да се огледа или помръдне. Само от време на време, някак без да иска, тихичко прошепваше:

– Почакайте! Почакайте, моля ви! Толкова ме е страх! Толкова ме е страх!

Глава втора:

Паякът

Измина дълго време, преди Ането отново да се осмели да погледне наоколо. Междувременно бе започнало да се свечерява и надеждата, че всичко ще се окаже само шега на стария вълшебник полека-лека я напускате. В това, че Нерод Лапцев е истински вълшебник тя вече не се съмняваше ни най-малко. От друга страна, мисълта, че ще ѝ се наложи да пренощува сама в това усойно място я изпълваше с такъв ужас, че направо ѝ идеше да се разреве с всички сили. Какви ли страшни същества населяваха гората? Кой би могъл да реве така ужасно? И къде ли точно бе попаднала? Може би, ако ѝ се удадеше да стигне до ръба на кутията, би могла да се покатери по него и да извика мама. А тя вече ще успее да убеди вълшебника да ѝ върне нормалния ръст. Ами да, разбира се: в края на краищата тя само се бе опитала да счупи играта, но не бе успяла. Такова просто нещо дори и възрастните би трябвало да разберат ...

– Ахем – изкашля се някой зад гърба ѝ.

Ането подскочи от страх – сигурно за стотен път днес. После предпазливо се обърна – и отново подскочи, тоя път от радост.

– Раничке! – изкрещя тя с цяло гърло, напълно забравила за всички горски чудовища. – Ти си още тук! Ако знаеш само как се радвам! Вече си мислех, че ще трябва да прекарам нощта сама. Моя мила, любима раничке!

– Гледай ти чудо – промърмори раничката кисело. – Червенокоска се държи приятелски. Чакай да драсна знак, та да не се забрави.

– Ти какво, още ли ми се сърдиш? Хайде, не издребнявай, моля те! Това със скубането ... а-а-а, аз просто не знаех, че си жива, затова го правех.

– Хубаво, сега го знаеш. И какво от това?

– Е как какво? Направо ти се чудя как не можеш да разбереш такова просто нещо. Та това променя всичко.

– Като например? – раничката измерваше Ането с очите на човек, комуто предлагат да купи дървено желязо.

– Като например ... а-а-а ... – Ането се напъна да измисли нещо, но не успя. – Добре де, кажи ти тогава.

- Едно извинение не би било зле като начало.
- А-а-а ... Хм ... Хе ...
- Думичката започва с „и“ – вметна раничката услужливо.
- Добре де, добре. Щом толкова настояваш. Извинявай, не съм го правила нарочно.
- А, отлично – тържествуващо се провикна раничката. – Откога го чакам този момент. Даже и отговор съм си приготвила. Искаш ли да го чуеш?
- Да, разбира се.
- Не ща ти извинението! – процеди раничката през зъби и започна съсредоточено да си чопли носа.
- Ането така се обиди, че очите ѝ се напълниха със сълзи.
- Но защо? – попита тя недоумяващо. – Толкова ли съм ти противна?
- Раничката продължаваше да си чопли носа.
- Не можем ли да бъдем приятели? – добави Ането плачливо.
- Така и баба знае – отсече раничката. – Първо пердашим, после се извиняваме. Я ме погледни на какво приличам.
- Ама аз сериозно ...
- Сериозно, несериозно, не ща! Достатъчно съм си патила от тебе, повече не искам!
- Тук вече Ането не издържа, приседна на земята и здравата се разплака. Сълзите се затъркаляха по лицето ѝ като малки седефени ручейчета. Никога не беше се чувствала толкова нещастна и изоставена, даже и когато веднъж се беше изгубила в зоопарка.
- Страх-ме-е, страх-ме-е – хълцаше тя, размазвайки сълзи с юмручетата. – Ту-ка всич-ко е страш-но ... Ис-кам об-рат-но при ма-ма ... Тол-ко-ва ме е страх ...
- Ей, слушай – обади се раничката по едно време. – То и аз не зная как се излиза оттука.
- Ането продължи да плаче отчаяно.
- Искам да кажа, няма да мога да помогна кой знае колко.
- Да, но поне си тук – изохка Ането. – Даже не смея и да си помисля какво ще правя сама.
- Тя похълца още малко, после като се успокои, размисли, решително изтри очи и каза:

– Моля те, не ми се сърди повече! Казвам ти най-честно: наистина искам да станем приятели. Без тебе ще съм съвсем сама, моля те, не ме оставяй!

В очите на раничката просветна плаха надежда.

– Истински приятели? – попита тя, все още малко недоверчиво. – От тия, дето в нужда се познават?

– От най-истинските. Честна дума!

– И вече няма да си толкова сръдлива? Даже и когато ти кажа нещо, което не ти харесва?

– И тогава също.

– Хубаво си помисли! Казана дума – хвърлен камък.

Ането размисли кратко, после повтори:

– Истински приятели. От най-истинските.

* * *

Нощта измина бързо и без особени приключения. За щастие в гората също беше лято, та можеше да се спи и на открито. Пък и мъхестата раничка топлеше като хубаво дебело одеяло. На сутринта двете пътешественички се събудиха малко понамокрани от росата, но слънцето скоро ги изсуши. Ането бързо си припомни, че не беше хапвала нищичко от вчера насам. И тук раничката се оказа направо неоценима: от бодливите храсти тя набра две шепи дъхави къпини, едри като ягоди и също толкова вкусни, макар и малко по-кисели. Червенокоска направо си облиза пръстите. Разбира се, раничката, макар и да говореше, нямаше нужда от ядене, така че Ането скоро се почувства достатъчно сита, за да се сети за вкуси.

– Какво ще кажеш, по кой път да поемем? – попита тя, докато обърсваше пръсти в едно по-чистичко място по фланелката си.

– Мене ако питаш, все ми е едно. Да опитаме надясно, какво ще кажеш?

Речено-сторено. Ането метна раничката на гръб и смело тръгна по пътеката. Не беше изминала и десет метра обаче когато пред очите ѝ се откри доста чудновата гледка.

Пътеката водеше до втора, по-малка поляна, препречена от могъщ столетен дънер. Дървото беше толкова дебело, че напълно запушваше пътя. Някой обаче беше издълбал в средата му голяма дупка-тунел, през

която най-спокойно би могъл да мине изправен човек. Но пътя не беше свободен: точно пред отвора, окачена на сложна конструкция от лостове и зъбчати колела, висеше огромна паяжина. Вляво от нея се намираше малка касичка за събиране на пари, изработена във формата на широко разтворена животинска паст. Вдясно, кръстосал два чифта от осемте си крака, седеше грамаден космат паяк и съсредоточено си чистеше ноктите с доста големичък нож. Хваната в паяжината, отчаяно се мятеше дебеличка муха, на ръст почти колкото раничката.

– Веднага да ме пуснеш! Грубиян такъв! Нищо не съм ти направила! – пищеше мухата с треперлив глас.

Паякът самодоволно се ухили, откривайки няколко реда остри зъби.

– Почакай още малко докато намеря време и за теб, сладурано. Скоро идва обедната ми почивка.

– Помощ! Олеле! – развика се мухата, уплашена до смърт. – Тоя тука иска да ме изяде!

– Всяко нещо с времето си – промърмори философски паякът, без да ѝ обръща повече внимание.

– Ало, малката – обърна се той към Ането, която вече се канеше да бяга накъдето ѝ видят очите. – Ако искаш да минаваш, давай по-бързо, че скоро ще затварям. Какво се колебаеш толкова?

– Ама аз... – запелтечи Ането уплашено, – аз само исках да погледна.

– Че какво толкова има за гледане? Път като път, всичко си му е на мястото. Тая мома тука си изпати, защото се опита да мине без да плаща, а при мене такива не минават, то си е ясно.

Той изглежда мухата накриво, после продължи:

– Пусни си парите в касичката и веднага ще вдигна паяжината. Ако нещо не ти е ясно, тук всичко е написано – той посочи към една табела, която Ането не бе забелязала досега. – Ако не можеш да четеш, да ти помогна?

– А, не, няма нужда – Сърцето на Ането тропаше като шевна машина. – Аз... само набързо.

– Е, както искаш – проточи паякът разочаровано. – Но да не кажеш после, че ми е лошо обслужването. За мене клиента е цар, това да го знаеш. Виждаш ли я тая грамота? Лично от господин Хайно съм я получил.

– Аз... забравих нещо. Извинявайте, трябва да побързам.

Ането се обърна и затича колкото ѝ сили държат. Спря се едва когато стигна обратно до другата поляна. Сърцето ѝ още хлопаше шумно.

– Леле, какъв звяр! – обади се раничката изотзад. – Който му попадне в лапите, тежко му и горко. Пусни ме малко на земята, че ми треперят краката.

– Ка ... Какво ще правим сега?

– Тая посока май не беше най-добрата. Дай да опитаме една от другите.

– Сега, сега. Само малко да почина, че съвсем премаях.

Двете приятелки се сгушиха една до друга.

– Хубаво обслужване, а? Ако не плащаш – изяждат те – подхвърли раничката.

– Ох, толкова се уплаших, че направо ми призля. Как мислиш, какво означава всичко това?

– Ами платен път, доколкото разбрах. За да минеш, трябва да си платиш. Ти имаш ли някакви пари?

– Нито стотинка.

– Аз също. Ама че работа! Слушай, после може и да ни хрумне нещо, но засега май ще е най-добре да се държим настрана от тая пътека.

– Горката муха, как пишеше само. Дали ...

– Какво?

– А, нищо, само се питах дали не можем да ѝ помогнем.

– Хайде, моля те, не ставай смешна! – възмути се раничката. – Не му ли видя зъбите?

– Ех, да бях силна колкото Пипи Дългото чорапче ...

– Да беше, ама не си! И това тука не ти е история за деца, ами е наистина, не забравяй, моля те! ... Почина ли вече? Хайде да тръгваме, че време за губене няма.

Ането отново я метна на гръб и потегли в другата посока. Не след дълго пътеката ги изведе на широко, открито място. Изглежда, че тук гората свършваше.

Докъдето поглед стига се простираше обширно блато, тук-там прошарено от малки островчета-туфи, на които се мъдреха дебели пънове. В първия момент Ането помисли, че е стигнала до реката, но веднага разбра, че греша – въздухът беше наситен с тежката миризма на тиня и мочур, пък и мътната неподвижна вода никак не приличаше на река. На няколко мет-

ра пред нея, недалеч от началото на блатото, се намираше голям пън, покрит отгоре до долу с най-различни машинарии и чаркове. Червенокоска боязливо се приближи и започна да го разглежда от сигурно разстояние.

Първото нещо, което ѝ направи впечатление, бе, че и тук, както и при пътеката с паяка, висеше същата касичка за събиране на пари – ухилена муцунка с няколко тънки косъмчета-мустачки, черно кадифено носле, блестящи стъклени очи и широко отворена уста, в която стърчаха два зъба-резци. Малко по-настрана се виждаше телевизионен екран, свързан със сателитна антена, поставена на върха на пъна. Два големи високоговорителя завършваха гледката, а между всичко това се намираха най-различни по-малки технически джунджурии: един пропелер, няколко педала, малък пулт с копчета, както и множество метални табелки, по които можеха да се видят нечетливи знаци.

– Как мислиш, какво е това? – попита раничката.

– Не знам, но ми изглежда по-сложно и от маминия компютър. Дали ще е опасно да се приближим малко повече?

– Това не мога да ти кажа, но погледни ей там: същата табела като при паяка. Той нали каза, че тя всичко обяснява. Дай да видим дали ще можем да разберем нещо от нея – предложи раничката.

Действително, недалеч от пъна беше побита голяма табела, нашарена с множество надписи и рисунки. Ането предпазливо се приближи и започна да я разглежда.

Най-отгоре с едри тлъсти букви беше изписано:

Хайномат®

По-долу, вече в нормален шрифт, следваше:

„Добре дошли при „Хайномат®“. Последна дума на техниката!

Нашата система ви осигурява удобно и бързо преминаване през всяко препятствие. Срещу минимална такса Вие получавате достъп до най-модерните технологии на „Хайнотек™“.

Доверете се на „Хайнотек™“: най-великата фирма в цялата Гора на призраците.“

Още по-долу следваха няколко рисунки, показващи поред как една ръка пуска монета в устата на касичката, после блатото, през което се простираше дълъг мост, а накрая фигура, преминаваща по моста.

Най-долу се виждаше фотографията на някакъв мазен господин, а под нея надпис: „На мен винаги можете да разчитате: Бобърът Хайно!“ Следваше едър нечетлив подпис. Главата на господина досущ приличаше на муцунката от касичката.

– Ей, Ане, тая касичка... Ами че то било бобър! Аз пък все си мислех, че е някакъв голям плъх – каза раничката.

– Това добре, но не виждам как можем да преминем. И тук искат пари.

– Е, поне няма такъв страшен паяк. Все е нещо, нали?

– Ъ-хъ – съгласи се Ането без особен ентусиазъм. – Все е нещо.

– Слушай, дай да опитаме да минем и така – предложи раничката. – Може пък и да стане. Това е само една глупава машина, не мислиш ли?

– Ох, не знам – колебаеше се Ането. – Да не стане някоя беля.

– Ако искаш, можем да се примолим и на паяка – предложи раничката невинно.

– Ти какво, шегуваш ли се или ..., – понечи Ането да се разсърди, но си спомни какво беше обещала и прибави по-меко:

– Добре, щом настояваш. Да видим какво ще излезе от тая работа.

Двете бавно се приближиха към пъна и го заразглеждаха от всички страни.

– С какво да започнем? – попита раничката.

– Ами, сигурно някакво копче ще е – неуверено отвърна Ането. – Ей това например.

– Давай тогава.

Червенокоска протегна ръка и натисна копчето. Голямата сателитна антена леко забръмча и започна да се върти. На телевизионния екран се появи главата на дебела бобърка, а от високоговорителите се понесе тънък гласец:

„Добре дошли, добре дошли! Радвам се да ви видя! За да използвате системата, моля поставете една монета в устата на касичката – ето така, а след това изчакайте, докато се изгради подвижният мост. Отделните панели свързват пъновете в блатото, а общата дължина на конструкцията е

над петстотин метра. Това е най-сложната инженерна работа в цялата Гора на призраците. По наши сведения...”

Ането се пресегна и отново натисна копчето. Телевизора изгасна и настъпи тишина.

– Реклама – каза тя с досада. – Ще трябва да опитаме някой друг бутон.

Следващото копче завъртя един шумен пропелер, няколкото останали пък не доведоха до нищо. Ането започна да се отчайва.

– Хей, Ане, виж какво открих тука – обади се раничката от другата страна на пъна. – Ела да ми помогнеш, че не мога да го помръдна сама.

Червенокоска заобиколи пъна и видя, че раничката се напъва да натисне един голям лост, който стърчеше отстрани.

– Хайде сега заедно – каза раничката. – Раз, два, три-и-и...

Под дружния напън лостът постепенно поддаде и се завъртя с неприятно скърцане. Ането зачака да види какво ще се случи.

С мек приглушен звук от двете страни на пъна се отвориха вратички, а от тях изскочиха дълги метални ръце, облечени в дебели гумени ръкавици. Преди Ането да се усети, ръцете я сграбчиха и обърнаха с главата надолу, а една трета ръка, която се спусна някъде отгоре, започна методично да я тупа по дупето.

– Олеле-е-е, помощ! – разпищя се тя. – Пусни ме-е-е!

Машината обаче продължи да тупа колкото си беше предвидено по програма и спря едва когато Ането вече се бе отказала да пищи и приемаше боя със стоическо търпение. Накрая ръцете я друснаха безцеремонно на земята и се прибраха обратно без много-много приказки.

– Ох, Ане, много съжалявам, – затюхка се раничката, очевидно измъчвана от угризения. – Отде да знам, че това било капан. Много, много съжалявам!

– Няма нищо – процеди Ането през стиснати зъби, докато мълчаливо бършеше сълзите си. – На заем брашно тъпкано се връща. Ще му платя аз на тоя Хайно, хубавичко ще му платя!

– Чакай, чакай малко – почеса се раничката замислено. – Спомняш ли си, че паякът също спомена това име? Ами да, той каза, че е получил грамота лично от господин Хайно. Ще рече, тоя мазник тука е неговият шеф, така ли?

– Да, така изглежда.

– Тогава ще е по-добре да се държим настрана от него. Щом подчинените му са такива разбойници, той също няма да е много стока.

– А, не! – горещеше се Ането. – Разбойник или не, ще му дам аз да се разбере. На мене тия не ми минават.

– Добре де, не се ядосвай, за това ще мислим когато му дойде времето. Засега обаче сме наникъде с нашето търсене. Както изглежда, оттук също няма да можем да минем.

– Да, права си – съгласи се Ането мрачно. – Остава ни само третата пътека. Ако и там ударим на камък, не знам какво ще правим.

– Все нещо ще ни хрумне. Хайде сега на път, че направо си умирам от любопитство.

„Лесно ти е на теб – помисли си Ането. – За теб никой не се тревожи и плаче, никой не се пита къде ли си изчезнала ... Мама сигурно вече е вдигнала тревога в целия квартал. Ех, само ако знаеше, че съм на две крачки от нея.“

Тя въздъхна тежко, взе раничката на гръб и пое по обратния път.

Глава трета:

Господин Зайо

Третата пътека ги изведе до брега на голям поток. Тясна настилка от плочести камъни водеше до малък рибарски кей, скрит между папур и тръстики. С помощта на голям клон, подпрян на чатал, във водата бе потопен плетен рибарски кош. До него, изнервен и намокрен от глава до пети, стоеше едър заек и несръчно се опитваше да го изтегли на брега, но това все не му се удаваше. Да се извади коша от водата можеше само след като клона се натисне надолу, но пък за да се стигне до него, клонът трябваше отново да се пусне. Горкият заек тъй и не успяваше да направи и двете неща едновременно, затова пък получаваше хубава порция пръски при всеки следващ опит.

Заякът, също като Ането, беше облечен в джинси и фланелка. На краката му се виждаха големи каубойски ботуши, а на главата – слушалките на уокмен, който бе пуснат толкова силно, че музиката се чуваше още отдалече. Улисан в работата си, той изобщо не забеляза, че някой идва и продължи ядосано да мърмори – нещо, което беше правил през цялото време. Ането се покашля няколко пъти, но като разбра, че няма да бъде чуто, се приближи и предпазливо го потупа по рамото.

Заякът така се стресна, че за малко да падне във водата.

– Какво си позволяваш, какво си позволяваш? – развика се той с тънък гласец, като се оглеждаше да намери път за бягство. – Изкара ми ума от страх, не можеш ли първо да се обадиш!

– Ама аз се опитах – защити се Ането. – Вие не ме чухте, защото ви пречат слушалките. Музиката ви е много силна.

– Музиката ми е съвсем наред – отвърна заякът намусено, но въпреки това махна слушалките от главата си. – Ти пък коя си, нещо не съм те виждал наоколо?

– Аз съм Ането. Или Червенокоска, ако това ви харесва повече.

– Аха – преодолял първоначалната уплаха, той започна да я разглежда с любопитство. – Аз съм Зайо Рокера. За теб обаче господин Зайо, да сме наясно.

Ането го изгледа накриво, но си премълча.

– И какво търсите тук? – попита тя. – Мога ли да ви помогна?

– Ах, остави се – затюхка се господин Зайо. – Тая крадла, свраката, ми грабна пръстена. Добре че го изтърва, инак сигурно нямаше да го видя повече. Какви времена настанаха, брей! Крадците посред бял ден вече тършуват!

– Какъв пръстен? Мога ли да го погледна? – любопитства Ането.

– Там е работата я! Пръстенът падна точно в тоя кош! От час насам вече се мъча да го измъкна – не става и не става!

– А-а-а, това ли било? Проста работа, ей сега ще се оправим.

– Проста ли? – изгледа я господин Зайо ядосано. – Ако беше толкова проста, щях ли да съм още тук?

Ането се наду като пуяк.

– Е-е-е, всяко нещо си иска майстора – каза тя нафукано. – Момент, моля, отдръпнете се малко настрана.

Тя повдигна един от плочестите камъни, затисна с него края на клона и след доста усилия успя да измъкне огромния рибарски кош от водата. Той беше много тежък и кажи-речи по-голям от самата нея. Господин Зайо я гледаше зяпнал, сякаш пред очите му току-що бе извършено чудо.

– Гледай ти работа – почеса се той по врата. – То никак не било трудно. А пък аз така се измъчих.

Ането с любопитство разглеждаше пръстена, който междувременно бе извадила от коша. На него бе изобразен масивен череп и два кръстосани моркова. „Леле, каква грозотия!“, помисли си тя, но не каза нищо и го подаде на господин Зайо.

– Пръстенчето ми! Моето любимо пръстенче! – От радост той заскача наоколо. После бързо го нахлузи на пръста си и започна да разглежда Ането неприветливо. – Ахем, ако очакваш някаква награда...

Червенокоска започна да се ядосва.

– Награда не, но поне едно „благодаря“ можеше да кажеш! – тросна се тя, забравила всяка учтивост. – Какъв си такъв... скокльо!

– Хе, хе, щом е само това – разбърза се Зайо без да забелязва грубия тон. – Благодаря, благодаря... А сега май е време да се разделяме, а? Аз... имам работа.

Той понечи да тръгне по пътеката.

– Хей, хей, почакай малко! – викна Ането. Господин Зайо спря и покорно подви уши. – Поне няколко въпроса мога ли да ти задам?

– Добре, но ако може малко по-бързо. – Той нервно запристъпя от крак на крак.

– Първо ми кажи как мога да мина през тунела на паяка и през блатото.

– Проста работа: трябват ти парички. Без тях нищо не става ... Аз обаче нямам никакви – прибави той припряно, при което в джоба му се раздрънкаха монети. – Искам да кажа, никакви излишни. Давай следващия въпрос.

– Как мога да се измъкна оттук?

– Да се измъкнеш? – Зайо зяпна от удивление. – Тоест как така, да се измъкнеш? Къде искаш да отидеш?

– Обратно вкъщи, къде другаде?

– А-а-а, ти не си оттука значи ... Гледай ти, гледай ти.

Той се замисли за момент, после я измери с преценяващ поглед и прибави:

– Абе, може да се уреди нещо, но няма да е лесно. И няма да е евтино, да си знаеш.

– Какво ще рече това?

– Чакай да помисля ... Ами да, моркови. Много моркови. Намери ми два-три чувала моркови и ще ти покажа как се излиза оттук.

– Два-три чувала? Че къде ще намеря толкова много моркови? – Ането стисна зъби и се опита да потисне гнева си. Тоя нахален и стиснат заек започваше сериозно да я вбесява.

– Добре де, няма да издребняваме. Да кажем тогава наполовина. Значи, три делено на две, а-а-а, това трябва да е някъде към ... шест и половина, нали?

– Невежа! – избухна Ането. – Ти понятие си нямаш от смятане! Три делено на две е едно и половина. Едно, запетая, пет, това ясно ли ти е?

– Хе, хе, хе. Ти ми намери едно или пет, пък запетаята можеш да си я запазиш за спомен. – Той се ухили до уши, очевидно много доволен от собствената си шега.

На Ането ѝ причерня пред очите.

– Нахалник! – кресна тя – Давай пръстена обратно!

Господин Зайо се присви сякаш го бяха шибнали с камшик.

– Чакай, чакай – запелтечи той, като криеше ръката с пръстена зад гърба си. – Аз само се пошегувах.

– Така ли! Чакай сега пък аз да се пошегувам: ако те пипна за ушите, на фльонга ще ги завържа, тъй да си знаеш!

– Ей, каква си кибритлийка. Човек един майтап не може да си направи. – Господин Зайо отново затърси път за бягство, но Ането беше пречила пътеката и друг изход нямаше.

– Стига празни приказки! Казвай сега как се излиза оттук!

– Ами... То такава ...

– Какво, пак ли някоя шегичка? – Ането направи крачка напред.

– Не, но ...

– Стига си усуквал, казвай най-после!

– Абе ... то и аз не зная – засрамено призна господин Зайо.

Ането плесна с ръце от разочарование.

– И таз добра! Ти, ти си ... Направо нямам думи, такъв лъжец!

– Чакай, чакай моля те – запелтечи той уплашено. – Вярно е, че аз не знам, но мога да те пратя при някой, който със сигурност ще знае.

– Кой? Казвай бързо!

– Дядо Таралежко.

– Дядо Таралежко? Кой е той?

– Дядо Таралежко е нашият майстор-билкар. Много мъдър дядо, от всичко разбира и за всичко може да помогне. Ако те боли зъб например или корем, то отиваш при него, той ти прави един чай – и си готов. Дядото със сигурност ще знае как да ти помогне.

– И къде ще го намеря, тоя мъдър дядо?

– А, това е много просто: като минеш през тунела на паяка, ще държиш все по пътеката. Тя води право до дядо Таралежковата воденичка.

Ането прехапа устни.

– Но аз... нямам пари. Не мога ли някак де се примоля? Или да мина от друго място?

– Хич и не се опитвай! Друг път няма, а с паяка шега не бива: той много държи на реда и никак не обича да прави изключения. Мене ако питаш, малко тесногърд си пада, но инак работи много съвестно и точно.

– Видях му вече точността – промърмори Ането начумерено, после прибави: – Слушай, не можеш ли да ми заемеш малко пари? Само колкото да мина през тунела, след това ще ти ги върна, честна дума!

– Не мога, не мога – разбърза се Зайо. – Времената са тежки, имам голямо семейство, пък и данъците са високи ...

– Но какво да правя тогава? От едната страна паяк, от другата блато, по средата поток – наникъде не мога да мръдна! Как ще се измъкна оттук?

– Е, това вече не знам. С каквото можах – помогнах. Хайде сега, пусни ме да си ходя, че трябва да храня децата.

– Добре. Само един въпрос още.

– Казвай.

– Вярно ли е ... – Ането запристъпя от крак на крак. – Вярно ли е, че в тази гора имало призраци?

– Ш-шт! – изсъска Зайо уплашено. – Ти луда ли си, така високо да говориш! Ами ако ни чуят? Нали от нас и помен няма да остане!

Той използва момента и профуча покрай Ането като стрела. Когато стигна до края на пътеката се обърна, огледа се предпазливо на всички страни и, като направи с лапите си фуния, прошепна високо:

– Де да ги нямаше! Отваряй си очите, с тях шега не бива! Всички в тая гора се страхуват от господин Хайно и неговите паяци, но от мен едно да знаеш: даже и те бягат през глава, когато чуят за призраците. От призраците по-страшно няма. Хайде сега, чао, чао.

* * *

Ането и раничката седяха унило на малкия кей и хвърляха камъчета във водата. И двете бяха доста отчаяни.

– А може би все пак си струва да опитаме да минем през потока – подхвърли раничката.

– Няма смисъл. Отсреща няма и следа от пътека, даже оттук се вижда, че не може да се мине. Пък и не се знае колко дълбока е водата. Като нищо ще се удавим.

– Да се опитаме тогава да направим лодка. Като Робинзон...

– Каква ти лодка без инструменти? С ръце ли да сечем дървета? ... Не, не, вижда се вече, че ще си останем тук докато ни намерят призраците. – Ането подсмъркна и стисна зъби, за да не се разплаче.

– Ха, призраци! Нека си идват, аз пет пари не давам. Паяк страх, мен не страх! – опита се да се пошегува раничката.

– Хей, Ане, какво ти стана? – прибави тя уплашено, като видя как Ането изведнъж рипна и започна възбудено да обикаля наоколо.

– Я повтори още веднъж... Това последното дете го каза.

– Паяк страх, мен не страх – повтори раничката. – Но какво ти стана, нищо не разбирам?

– Ами да, това е идеята! – изрева Ането въодушевено. – Паякът се страхува от призраците, разбираш ли? *Всички* се страхуват от призраците ...

– Да си призная честно, и аз се страхувам ...

– Да бе, аз също, но не е в това работата. Слушай, слушай какво ще ти кажа сега. Май измислих нещо ...

Ането се приведе и зашепна в ухото на приятелката си. Муцунката на раничката започна да се разтегля в бавна, довольна усмивка ...

Глава четвърта:

Спасяването на мухата

Паякът тъкмо беше задрямал под меките лъчи на слънцето и вече сънуваше как си похапва дебела мушица, когато изведнъж го пробуди страшна шумотевица.

– Помо-о-ощ! – ревеше някой с цяло гърло. – Призраците-е-е! Спасявай се кой как може!

– Какво? Къде? – запелтечи той, все още не разсънен напълно. – Какво става тук?

По пътеката към него тичаше малкото момиче от сутринта – с разкъсана фланелка, цялото оплескано в кръв.

– Призраците-е-е! Бягай! Спасявай се!

– Къде са? Много ли са?

– Цели дружини. Грамадни, страшни! За малко да ме изядат, едва успях да се измъкна ...

– Ама сигурна ли си? Да не ти се е привидало?

– Олеле-е-е! Идат! Ето ги! Да бягаме!

Паякът погледна отново към пътеката и кръвта му се смрази. По нея вървеше косматото страшилище на тънки щъркелови крака, а от лапите му капеше нещо гъсто и червено – очевидно кръвта на малкото момиче. Без да му мисли повече той си плю на петите и за миг изчезна нагоре в короната на старото дърво по една от дебелиите нишки на паяжината.

Поляната остана празна. Мухата, която вече се бе примирила със съдбата си, с ужас гледаше как косматото страшилище бавно се приближава към нея. Накрая не издържа и запищя с последни сили:

– Помо-о-ощ! Изяждат ме-е-е!

– Хей, по-тихо! Нищо няма да ти направя. – каза страшилището и – хоп! – подскочи като бълха във въздуха.

Тънките му щъркелови крака паднаха на земята. Малкото момиче се приближи към него без капка страх и започна да му помага да се освободи от многото клони и шума, с които бе окичена главата му. След няколко мига от страшилището не остана и следа. На поляната стоеше малко косматото мече-раничка, здравата омазано с нещо гъсто и червено.

Мухата зяпаше диво.

– Ти ... ти кой си? – преглътна тя на сухо. – Нали беше призрак?

– Призрак, дрън-дрън – отговори раничката. – Два клона за кокили, малко шума, малко кал и червен сок – ей това беше призрака.

– Какво? Не може да бъде! – погледна я мухата невярващо, после изведнъж разбра всичко и започна да се смее като побъркана. Паяжината се разтресе и зазвъня.

– Ха, ха, ха – кискаше се мухата. – Дръжте ме, че ще падна! Леле, какъв номер! Старият разбойник направо ще се пукне от яд. Ха, ха, ха! Най-после някой да изиграе паяка! Ще му се смее цялата гора! Ха, ха, ха!

– Слушай сега, нямаме време за губене – прекъсна я раничката – Казвай бързо как се вдига паяжината, за да можем да избягаме. Паякът дълго няма да се бави.

– Ха! А мен така ли ще оставите? – сепна се мухата. – Не виждате ли как съм залепнала?

– Разбира се, че няма да те оставим – каза Ането, като започна да я освобождава от лепкавите нишки с помощта на един голям клон. – Но и ти трябва да ни помогнеш. Без теб с тая машинария няма да се оправим.

– То и без това няма смисъл – каза мухата, като търпеливо понасяше драскотините, които ѝ причиняваше острият клон. – И да минете оттук, далеч няма да стигнете. Паякът веднага ще ви догони, а тогава вече спасение няма. Единственият ви шанс е да се скриете някъде наблизо и да изчакате, докато аз се оправя с него.

– Да се оправяш с паяка? – попита Ането колебливо. – Че ще можеш ли? Откога мухите започнаха да се справят с паяци?

– Почакайте малко, пък после ще говорим. Имам аз една идея. Като види, че съм свободна, той съвсем ще оглупее от ярост. Знам го аз тоя кретен, нищо че успя да ме надхитри сутринта. Хайде сега, бягайте и се крийте, че ако ви намери тук, лошо ви се пише. Аз отговарям за останалото.

Действително, откъм върха на дървото вече се дочуваше силно сумтене, което бързо се приближаваше. Паякът очевидно бе заподозрял нещо и сега идеше обратно, за да види какво се е случило. Ането разкъса последните лепкави връзки, захвърли клона и се втурна да бяга, последвана от раничката.

И добре, че го стори. Двете тъкмо се бяха скрили, когато паякът се появи отгоре, зачервен и пуфтящ като парен локомотив. Той скочи на земята, с един поглед разбра какво се е случило и зарева с грозен глас:

– Само да те пипна-а-а! На парченца ще те накъсам, дребосъче нахално! Крий се ти, крий се! Да видим до кога ще ми се криеш! Ще те пипна аз тебе, няма къде да отидеш! Ау-у, да се хвана в такъв прост капан, аз, стария глупак! Ама почакай ти малко! Ние пак ще се видим, па-а-к!

От ярост той започна да сече храстите с ножа. Клони и листа се разлетяха наоколо, замириса на свежа мъзга. Паякът бърха, бърха, докато не му остана сила, после приседна да си почине.

– Ало, сладур! – обади се някой над главата му. – Какво стана бе, нещо много бързо ти свърши бензинът. Както хубаво се беше развъртял, сигурно цяла нова пътека щеше да окастриш.

Мухата, седнала само на сантиметри над главата му на един от клоните, небрежно бе кръстосала крака и се плезеше най-нахално.

Паякът подскочи сякаш някой го ръгна в ребрата. Умората му се изпари начаса и, побеснял, той заскача, опитвайки се да я достигне. Тя пък зажука пред носа му, като всеки път се изплъзваше на косъм.

– Брей, каква ръченица му друса. Само дето музика си нямаме, гледай го юнака как подскача. Хайде, хоп! Ха сега! Дай, дай още малко!

Мухата започна полека-лека да се изтегля назад по пътеката. Глух и сляп за всичко друго освен ненавистната присмехулница, паякът я следваше като дървено пате на въженце. Двамата бавно се отдалечиха по посока към блатото.

Измина доста време. Ането и раничката, все още треперещи от страх, продължаваха да се крият в гъсталака. Най-после мухата се зададе отново, щастлива като младоженка.

– Ю-ха-а-а! – развика се тя отдалеч. – Отваряйте шампанското, ей! Какво чакате, излизайте! Свърши се с паяка, мир на праха му! Потъна в блатото като камък. Ура-а-а! Един разбойник по-малко в тая гора!

Двете приятелки, все още невярващи, предпазливо се измъкнаха от скривалището си. После, като се увериха, че мухата казва истината, затанцуваха заедно с нея, опиянени от радост. Те подскачаха, пяха и се смяха, докато не им остана капка сила, после се опънаха на меката шума да отдъхнат.

– Да не ми е името Бъз, ако това не е най-хубавият ден в живота ми! – каза мухата, след като се бяха запознали. – Най-последен един от тия разбойници да си изпати! Цялата гора е пропищяла от тях, вече мира нямаме. Изпонаслагаха такива машинарии навсякъде, не можеш да мръднеш без тяхно разрешение. Не се издържа вече, до гуша ни е дошло. Лоши времена настанали, казвам ти. Тия бандити от нищо вече страх нямат.

– Но от призраците се страхуват, нали? – каза Ането – Впрочем, кои са те, тия призраци? Всички само за тях говорят, всички се страхуват ...

– И с право – намръщи се мухата.

– Но защо? Какво толкова правят? И как изглеждат?

– Абе аз само отдалеч съм ги виждала, но и толкова ми стига. Като ги видиш, сама ще разбереш ... Много са страшни, грамадни едни такива, космати и зъбати. И как реват, направо да ти се пръсне сърцето от страх.

– А откъде идват?

– Е, това вече никой не знае. Откъде идват, кои са те, какво искат – никой не може да каже. Слава Богу, че живеят на другия бряг на реката и много рядко се появяват оттам. Инак не знам какво щяхме да правим.

– А, така ли – въздъхна Ането с облекчение. – А ние толкова се страхувахме. Срегнахме тук двама ... хвъркати такива. Чарко и Бу се казват, не знам дали ги познаваш. Те така ни наплашиха ...

– А-а-а, Чарко и Бу ли? Знаем ги, разбира се, как да не ги знаем. Не са лоши момчета иначе, но много обичат да се шегуват, а пък не всеки разбира от шегата ... Не им се сърдете, не са го направили от зло сърце.

– Слушай – намеси се раничката, – щом хвърчиш навсякъде, ти сигурно познаваш гората от край до край.

– А, не, – засмя се мухата добродушно. – Никой не познава *тая* гора от край до край. Тя просто край няма. Пък и, нали ви казах – оттатък реката никой не се осмелява да ходи, защото там са призраците.

– Жалко. Защото ние двете се опитваме да излезем от тая гора.

– Да излезете? – мухата замислено се почеса по главата. – Не знам как ще стане тая работа, да ви кажа честно. Аз не съм много учена, ако търсите помощ, ще трябва да отидете при някой, дето знае повече от мен.

– Зайо Рокера ни каза да отидем при дядо Таралежко ...

– А, така ли? Дядото наистина е стар и мъдър, но все пак малко се съмнявам ... Добре де, както и да е. Какво ще кажете сега, да се опитаме ли

вече да освободим пътя? Ако искате да стигнете до дядо Таралежковата воденица преди залез слънце, няма да е зле да тръгвате. Дотам не е много близо.

Ането и раничката закимаха в съгласие. Трите скокнаха и се упътиха към поляната на паяка.

– Ама че мошеници! – каза мухата, докато разглеждаше устройството за повдигане на паяжината. – Преди всички можеха да минават оттук най-свободно, никой не събираше такса. После изведнъж поставиха тая машинария и, хайде сега, всички трябва да плащат. Колко от роднините ми загинаха тук, не ти е работа. За малко и аз да си отида. Добре че бяхте вие...

Без присъствието на страшния пазач полянката вече изглеждаше значително по-приветливо. Ането любопитно започна да се оглежда наоколо. Табелата, която паякът бе споменал, по нищо не се различаваше от оная при блатото, но пък машината за повдигане на паяжината изглеждаше много интересно. Червенокоска, която не пропускаше случай да разбере как функционира един или друг механизъм, не можеше да прикрие любопитството си.

– Какво, интересува ли те? – усмихна се мухата. – Не се страхувай, ела по-насам. Ако не пипаш паяжината, няма страшно.

– Ох, да не стане нещо, – притесняваше се Ането. – Сигурна ли си, че ѝ разбираш достатъчно?

– И още как! – напери се мухата. – Ние специално ги изучаваме тия машини в училище, и насън да ме бутнеш, пак ще ти кажа как работи. Гледай сега как функционира цялата работа: паяжината е опъната между два лоста, от които горният е неподвижен, но може да се върти – виждаш ли как е поставен на ролки – а долният може да се вдига и спуска. Тия тежести теглят долния лост надолу, за да стои паяжината натегната, а въжетата от двете страни, които минават през макарите, водят до ей тая ръчка – тя посочи едно голямо колело с ръкохватка. – Като завъртиш ръчката, въжетата се натягат, горният лост започва да се върти и паяжината се навива около него. Просто и ефективно. Работата на паяка е само да поддържа паяжината здрава и неподвижна. Това е всичко.

– Хитра машинка – каза Ането без да прикрива възхищението си. – Но ако прережем въжетата...

– Стоп! – възкликна мухата. – Стоп, стоп! Груба грешка. Ако прережем въжетата, няма как да навием паяжината. Тя просто остава да виси, а това е най-сигурният начин да блокираме пътя напълно. Тая машина трябва да се счупи, но *правилно*. Гледай сега как става това.

С няколко ловки движения тя навие паяжината нагоре. След това застопори колелото, вмъкна един здрав клон между спиците и с рязко движение го откърти.

– Voilà – поклони се тя като цирков фокусник. – Ей така се прави тая работа. Сега вече паяжината не може да падне обратно и пътят е свободен.

– Ей, страшна си! – Ането преценяваше свършеното с очите на професионалист. – Чиста работа, спор няма.

– Абе, да ти кажа честно, това ми е за първи път – промърмори мухата малко засрамено. – На живо, искам да кажа. Докато ходех на училище много се упражнявах, но къде ще ти припаря иначе до истинско колело. Та нали паякът ще ме схруска преди да съм преброила до три.

– Значи вие в училище се учите как да чупите машини, а? – попита я Ането малко завистливо.

– А, това само между другото. Преди всичко се учим как да се крием от паяците и как да избягваме паяжините. Това никак не е лесно, иска се много умение и ловкост.

– Слушай, слушай – разпали се Ането, – долу при блатото има още една машина, която плаче за чупене. Хайде да ѝ видим сметката, а?

– А-а-а, не става, – поклати глава мухата. – Това е най-новият модел, „Хайномат-2000“. Пълна автоматика, три различни защитни системи, функционира без намесата на оператор. Още не е намерен начин как да се чупят тия машини. Мене ако питаш, няма и да се намери скоро. Много умно са направени, пущините...

– Жалко... Така ме сърбят ръцете. Сутринта тя здравата ме натупа, имам да ѝ връщам.

– Ти какво, да не си се задявала с нея? Слушай, по-добре хич не се опитвай, с тия машинки шега не бива. Най-добре заобикалай отдалеч или си плащай, ако можеш.

– Там е работата я! Аз нямам нито стотинка. Как тогава да мина през блатото?

– Честно да ти кажа, никога не съм се интересувала. Аз просто си прелитам над него, нали разбираш... Жалко, че не мога да ти помогна. Аз също нямам пукната пара. Но поне тук можах да помогна. Ето, пътят е свободен за всички. Да живее свободата!

– Чудесно! Благодарим ти за всичко, Бъз.

– Но какво говориш, аз трябва да благодаря! Та нали ми спасихте живота! Слушайте, ако ви потрябвам някой ден, ще ме търсите по горския домофон. Бъз мухата, всеки ме знае. Инак аз точен адрес нямам, но като се обадите ще ви намеря.

– А как функционира тоя горски домофон?

– Ами с питане, как другояче? Срецаш някого и го питаш къде да намериш тоя или оня, а той ако знае – казва ти.

– И на това му викате домофон? – Ането зяпна от удивление. – Ами ако тоя дето го питаш не знае?

– Тогава ще каже на някой друг, той пък по-нататък, и тъй докато питането стигне до когото трябва. Не се безпокой, домофонът функционира идеално... Хайде, тръгвайте вече, че ще окъснеете. Път ви чака.

– Добре тогава, да тръгваме. Остани със здраве, Бъз!

– Вие също. И не забравяйте, все по пътеката.

Бъз направи един прощален кръг над главите им и изчезна, размахвайки лапа за сбогом.

Ането дълго вървя без да каже дума, после замислено промърмори:

– Гледай ти, какви училища. Просто де не повярваш. Ех, да имаше и при нас поне едно такова! Хич нямаше да е зле, ама хич!

Глава пета:

Дядо Таралежковата воденичка

– Значи там някъде живеят призраците... – посочи Ането. – Като гледам колко буйна е реката, някак ми става по-леко на сърцето, да ти кажа честно. Сигурно не е лесно да се премине през нея, как мислиш?

Двете приятелки седяха на брега, засенчили очи с ръце, и се опитваха да разгледат другата страна на реката. Беше вече следобед, слънцето прежурише и в маранята канарите отсреща трепереха като живи. Гората, не приветлива и мрачна, се простираше почти до стръмния бряг, по който не се виждаше нито едно по-достъпно местенце. На това място реката все още не беше се разляла нашироко и бучеше сърдито, блъскайки по камъните. Изкоренени храсти, клони, та дори отделни по-малки дървета се носеха по течението, подскачайки по бързеите като омагьосани.

– Къде ти ще преминеш – съгласи се раничката. – Човек трябва да е откачен, за да се опитва. Каквато е хала, ще те глътне само за минута.

– И слава Богу. Виж само колко мрачна изглежда гората отгътък, направо тръпки да те побият. То и отсам не прилича на парк, но там си е направо страшно.

– Ох, колкото повече обикалям наоколо, толкова по-малко ми харесва цялото това място. Дано тоя дядо Таралежко ни помогне, че инак не знам какво ще правим.

– Ами ние май почти стигнахме. Онова, дето се белее там между дърветата, трябва да е воденичката.

Действително, пътеката скоро ги изведе до неголямо открито място на брега, където, гушната между няколко сенчести дървета, се кипреше малката бяла воденичка.

– Брей, че е хубава! – прехласна се Ането. – Като играчка.

И наистина воденичката беше чудно красива. Най-отдолу започваше с каменна зидана основа, висока колкото човешки ръст. Грижливо варосаните стени с малки кокетни прозорчета изглеждаха като направени от нещо много апетитно, та Ането неволно си припомни за Хензел и Гретел. Няколко дървени стъпала отдясно водеха до малка веранда с парапет, през която се стигаше до входната врата, закичена с голяма подкова –

къде за късмет, къде да пази от уроки. Покривът беше направен от сивозелени, покрити с мъх камъни, а най-отгоре се мъдреше криво коминче, което пушеше даже и сега през лятото.

Колелото, почти толкова високо, колкото и цялата воденичка, се намираще непосредствено вляво от нея. Сложна система от дървени улеи започваше от него и постепенно се разширяваше във всички посоки, покривайки цялата градина пред воденичката. В момента обаче всичко бе пресъхнало, защото колелото не се въртеше.

Отпред, подпрян на чепато бастунче, стоеше дребен таралеж и бавно почукваше тук-там по различните чаркове, клатейки глава недоволно. Дядо Таралежко, както и самата воденичка, изглеждаше досущ като излязъл от българска народна приказка. Облечен беше в бяла ленена риза, везано елече и дебели шаячни потури с червен пояс, а на главата си носеше малко рунтаво калпаче. Глинена луличка пушеше в устата му, а малките му хитри очички гледаха през дебели кръгли очила с тенекиена рамка.

– Брей, брей, брей! Голяма беля! – мърмореше старецът. – Отиде ми напусто цялата работа! Не ще и не ще да се завърти!

– Добър ден. – обади се Ането предпазливо. – Вие ли сте дядо Таралежко?

– А, добър, добър да е, мойто момиче – сепна се дядото, който досега не беше я забелязал. – Ама май няма да е много добър тъй като гледам.

– Защо? Какво се е случило?

– Беля ми дойде на главата! Голяма беля! Видиш ли го това колело тука? Като се върти, то изкарва вода от реката и ми полива градинката. Бе дали се изметна или нещо друго, не знам, ама, ей го нà – цял ден вече как не се върти. Ще ми изсъхнат хайванчетата, хич не са свикнали на сухо, горкичките.

– Не можеш ли да повикаш майстор?

– Майстор? Какъв майстор?

– Нямаш ли сервиз? Трябва да се обадиш на хотлайна.

– Къде, къде да се обадя? – Дядо Таралежко подскочи като ужилен.

– На хотлайна – повтори Ането.

– Бе вас туй ли ви учат сега на училище, таквиз работи да приказвател? – старецът се разлюти не на шега. – Хай върви си по пътя и ме остави на мира!

Той се обърна с гръб към нея и започна отново да чука нещо по колелото.

– Ама аз уж за добро – понечи Ането да се оправдае. – Не исках да те обидя.

– Ти май си градско чедо, тъй като гледам – отвърна дядото вече спокойно, макар и все още през рамо. – Едно такова завъртяно говориш, да се чуди човек какво искаш да кажеш. Тук при нас всеки сам се оправя, къде ще ти търся майстори. То и аз да бях малко по-млад, отдавна да съм го оправил това колело, ама пусти ръце не държат вече, па и очите ми хич ги няма...

– Какви цветя отглеждаш тука? – опита се да полюбезничи Ането.

– Ох, горкото! – изпъшка старецът – На слънчогледа цвете вика.

После изглежда размисли, защото започна да я развежда из градината, като милваше растенията сякаш бяха малки деца.

– От всичко по малко, мойто момиче. Туй тука е здравец, там малко коприва за супичка, малко мента и лайка за чаец, невен и смрадлика за старешки болки, чубрица и мерудия да ми мирише къщата на хубаво. Останалото са зеленчуци – Той въздъхна дълбоко. – Ох, уморих се днеска много, цял ден се блъскам с тая пущина, пък и нещо май започва да ме втриса. Ще отида малко да си полегна, ти извинявай.

Той закуцука полека към воденичката и, докато Ането се чудеше какво да каже, изчезна вътре.

– Сега я втасахме – обади се раничката. – Хубава помощ си намерихме, а?

– Отде да го знам, че бил такъв... ядовит – От досада Ането ритна един от плочестите камъни на пътеката, та за малко да си навехне пръста.

– Ама че крив дядка! – продължи тя, докато подскачаше на един крак наоколо. – Разбрал, не разбрал – и вече започва да се кара! Аз съм му виновна, че хабер няма от сервизи...

– Добре де, но какво да правим сега? Така или иначе ще трябва да чакаме, докато дядото си почине. Ако искаш, да поседнем тук на сянка?

Но Ането, която сериозно се беше ядосала, не искаше да остане нито за момент повече.

– Дай да вървим нататък по пътеката – предложи тя. – Дядото сигурно ще почива чак до вечеря, какво да си губим времето тук? Пък и, кой знае, може и да открием нещо интересно по пътя.

Раничката се съгласи без много увъртания, защото и на нея не ѝ се седеше в унилата градинка на стареца. Двете се хванаха за ръка и потеглиха по пътеката, която полека се отклони от брега на реката и ги поведе отново към вътрешността на гората.

Бяха изминали доста път без да открият нищо особено и вече се питаха дали не е време да се връщат обратно, когато раничката изведнъж спря и се послуша:

– Дочувам нещо там отпред – каза тя, като постави ръка зад ухото си. – Гласове някакви, ти чуваш ли ги?

Ането се заслуша и също долови нещо като неясно мърморене.

– Хм, няма да е зле да сме малко по-предпазливи. Най-добре е да се опитаме първо да разберем какво става там, преди да сме се показали, а?

Двете започнаха да пристъпват крадешком, крачка по крачка. Мърморенето постепенно стана по-отчетливо и вече ясно можеха да се разпознаят два отделни гласа, които нещо се препираха. След още няколко крачки пред очите им се откри малка поляна с едно-единствено изсъхнало дърво в средата. В клоните му бяха се разположили две свраки, на ръст по-големи от Ането. И двете бяха издокарани и окичени отгоре до долу с множество обици, пръстени и огърлици, но в момента изглеждаха доста пораздърпани. Вкопчени в нещо, което не можеше да се различи ясно отдалеч, те здравата се караха, като всяка се опитваше да го отнеме на другата.

– Извинявай, мила съседке, но аз първа я видях – изсъска едната сврака и не много галантно бутна другата.

– Може и първа да си я видяла, но аз първа я взех, съседке. Моя си е маската! – отговори другата, като клъвна първата, уж без да иска.

– Не, така не става тя... И аз можех да се втурна през глава, но малко приличие все пак трябва да се спазва. Аз не съм като някои, дето и помен нямат от маниери.

– Ха, ти ли ще ми говориш за приличие и маниери? Какво ще кажеш тогава да се обадя на госпожа Бухалица и да ѝ поразправам това-онова, а? Или може би ти сама ще ѝ се обадиш?

– Ау-у-у, каква си невъзможна! Все бива безсрамие, но твоето надминава всичко!

– Аз ли съм безсрамна? Ти, никаквице, дето окраде половината гора, ще ми разправяш за приличие ...

– Гарга загубена!

– Простачка! Селянка!

Забравили всички приказки за маниери, двете свраки се нахвърлиха една върху друга и започнаха хубавичко да се налагат. Зачуха се звучни шамари, по земята се посипа перушина. Ането и раничката, притиснали уста с ръце, едва се сдържаха да не се разсмеят с глас. Известно време те наблюдаваха сцената от скривалището си, после решиха да се приближат и разгледат всичко отблизо. Не бяха направили и няколко крачки обаче, когато свраките изкряха уплашено и отлетяха. Над полянката се възцари тишина.

– Брей, не знаех, че сме толкова страшни – каза раничката. – Видя ли ги как се уплашиха. Отлетяха сякаш някой с пушка гръмна.

– Да бе, странна работа. Досега никой не се страхуваше от нас, тия свраки защо се уплашиха тъй и не разбрах ... Ха! ... Я погледни там. На земята лежи нещо. Дали да не му хвърлим един поглед?

– Това май е маската, за която се караха свраките. Ами да, очевидно са я изпуснали в страха си. Ау! Леле, че е грозна! И страшна!

Ането се приближи и се наведе над маската. На нея беше изобразено лицето на доста сърдит чичко с големи мустаци. Действително, разкритвеното от гняв лице изглеждаше доста неприятно, та дори и малко страшно.

– Като си помисля само, че те бяха готови да си издерат очите заради тая грозотия! – каза Ането. – Ама че глупост! Мене ако питаш, най-добре е хич да не я пипаме и да се връщаме обратно. Какво ще кажеш?

Раничката мълчеше, неподвижна като камък. Муцунката ѝ беше разкривена от ужас.

– Хей, какво ти стана? – стресна се Ането. – От маската ли се уплаши? Хайде де, не е чак толкова страшна, ако искаш, веднага ще я скрия между храстите.

– Ане – прошепна раничката дрезгаво. – Свраките ... не от нас са се уплашили. Погледни нагоре.

Ането бавно повдигна глава и ... замря. Точно над тях, на няколко метра височина, във въздуха се носеха две грамадни, ужасяващи фигури. По-големият от двамата – огромен сив мечок с проскубана козина и мършаво, покрито с рани и струпеи тяло, беше се облегнал на рамото на другия – или по-точно другата, защото това беше дребна костелива жена, облечена в наметало с качулка. Мъртвешки бледото ѝ лице беше покрито с грозни червени петна, а очите ѝ светеха като въглени, напъхани дълбоко в хлътналите очни ями. Пръстите ѝ бяха толкова костеливи, че приличаха на закривени птичи нокти. Но най-страшни от всичко бяха очите на мечока: две черни дупки, покрити със засъхнала, спечена кръв, която покриваше отчасти и страните му.

– Призраците – изхърка Ането. Гърлото ѝ се беше присвило и гласът ѝ излизаше с мъчително свистене.

Двете фигури се спуснаха на земята и застанаха неподвижно на няколко метра от Ането и раничката. Известно време всички се наблюдаваха взаимно, без някой да каже дума. После костеливата жена се повдигна на пръсти и започна да шепне нещо в ухото на мечока. Той потръпна, направи крачка напред и изръмжа:

– Кажи ми нещо, дете! Искам да чуя гласа ти!

Ането бе толкова ужасена, че в първия момент не можа дума да пророчи. Мечокът пристъпи нетърпеливо.

– Гласът ти! – повтори той.

– Ка ... какво да кажа? – Ането и сама не можа да разпознае гласа си.

Мечокът се обърна към спътницата си.

– Сигурна ли си, че не грешиш? – попита той. – Не познавам тоя глас.

Костеливата жена само мълчаливо го потупа по рамото.

– Името, кажи ми името си! – каза отново мечокът. – Не искам да правя грешки.

– А-не. Ане Черноглавска.

Мечокът повдигна муцуна към небето, разтвори паст и изрева. Нямаше съмнение – това беше ревят, който тя бе чула вчера при срещата с Чарко и Бу, същата онази смесица от ярост и отчаяние, която бе накарала цялата гора да потръпне. В следващия момент всичко пред очите ѝ започна да се движи някак много странно и бавно, като във филм, заснет със специална камера.

Мечокът се спусна към Ането; въпреки огромната си маса той се движеше ужасно бързо и повратливо. Тя изпищя и затвори очи, но нападеният не я достигна – вместо това се чу глух звук, като че нещо тежко падна на земята. Въпреки страха си Червенокоска отново отвори очи и видя, че костеливата жена се бе вкопчила в една от задните лапи на мечока и отчаяно се опитваше да го задържи. Вбесен от неочакваната съпротива, той яростно се мятеше на всички страни, при което дребната фигурка на жената подскачаше насам-натам сякаш беше от хартия.

– Бягай, какво чакаш! – изпищя тя към Ането. – Не виждаш ли, че не мога да го удържа?

Червенокоска се обърна и затича обратно към пътеката, но вече беше късно. Само с няколко скока мечокът я настигна, сграбчи я изотзад и я повдигна с една лапа във въздуха, като протегна другата за удар. Огромните му закривени нокти просветнаха на слънцето като ножове.

– Не-е-е! – изпищя костеливата жена.

Ането затвори очи, очаквайки неизбежното, но ударът все не идваше и не идваше. Тя погледна отново – със затворени очи беше още по-страшно – и замря.

Оцъклил очи и разтворил паст, сякаш нещо го душеше, мечокът бе замръзнал неподвижно. Косматата лапа, все още повдигната за удар, трепереше във въздуха, като че някаква невидима сила я бе сграбчила изотзад и не ѝ позволяваше да се движи. От муцуната му се точеха тънки струи слюнка, които капеха по гърдите му. Огромният му червен език бе увиснал от напрежение. Той дишаше на пресекулки, свистейки от изнемога.

– Пусни ме! Пусни ме! – изхриптя мечокът.

– Първо пусни малката! – чу се глас зад гърба му.

– Това ... не те засяга ... Защо се намесваш?

– Първо пусни малката – повтори гласът.

Мечокът се подчини и пусна Ането на земята. Тя бързо изпъзля настрана. Ушите ѝ бучаха, главата ѝ се въртеше, всичко наоколо бе оцветено в причудливи, крещящи цветове.

– Защо се намесваш? – изрева мечокът отново. – Не съм ли заслужил поне тая малка отплата, колко още трябва да чакам?

– Толкова, колкото е необходимо – отговори гласът.

Ането затърси с очи да види кой говори, но не успя да открие никого. Гласът идеше направо от въздуха, без видим притежател, но нито мечокът, нито костеливата жена изглеждаха особено учудени от това.

– Оставете я на мира и се прибирайте! – прибави гласът. – И кажете на всички останали да не я закачат! Разбрахме ли се?

Мечокът изръмжа сърдито, но въпреки това кимна в съгласие, после се обърна и се издигна във въздуха без да каже нито дума. Костеливата жена го последва също толкова мълчаливо. Само след миг полянката изглеждаше така, сякаш тук никога нищо не се бе случвало.

– Ало – обади се Ането плахо, след като се беше посъвзела малко. – Тук ли си още?

– Тук съм – обади се раничката.

– Не, не ти. Аз питам тоя, дето ме спаси от призраците.

Отговор обаче не последва. Притежателят на гласа бе изчезнал без да остави следа.

Глава шеста:

Господин Хайно

Вече беше започнало да се стъмнява, когато двете приятелки отново се върнаха при воденичката на дядо Таралежко. Ането беше толкова уплашена и отчаяна, че едва продумваше по някоя дума. И най-малкият шум я караше да се присвива от страх, гората ѝ изглеждаше по-мрачна и тайнствена от всякога. Яростта на мечока-призрак беше я накарала да се чувства безпомощна като сляпо мишле. Нищо не му беше направила, защо я нападна? За каква отплата ставаше дума? И защо жената с мъртвешкото лице се беше опитала да ѝ помогне? ... Всичко в тая гора изглеждаше така неразбираемо и объркано ... Умърлушена, тя едва-едва пристъпваше, потънала в мрачни мисли.

Слава Богу, при воденичката всичко си беше по старому и не ги очакваха никакви неприятни изненади. Дядо Таралежко не се виждаше по двора и след кратко съвещание те решиха да почукат на вратата.

– Влез, влез – зачу се отвътре гласът на стареца. – А-ху, а-ху, а-ху.

В малката соба вече беше полутъмно. Само жарта в огнището осветяваше с мътна светлина скромната обстановка – малка кръгла масичка с две трикраки столчета, креват с месингови топки по ъглите, ниско долапче до стената, няколко полици с пъстри глинени гаванки и пахари, саксийка с цвете на прозорчето.

– А, ти ли си, детко? – обади се дядо Таралежко от кревата. – Влез де, какво стоиш на прага? Малко го повтресе дядо ти Таралежко днес, затуй си е легнал толкова рано. А-ху, а-ху. Ха кажи сега, какво има?

– Ами аз ... исках да те попитам нещо.

– Че питай тогава. Аз за питане пари не вземам.

– Заекът ми каза, че ти от всичко разбираш ...

– А, нещо много ме е нахвалил тоя хубостник. Откак го хванах, че ми краде зелките, вече не смее да се покаже тъдява, ама виж как гледа да се подмазни. Хайде, от мен да мине. Питай сега.

– Аз ... търся път да изляза от гората. Изгубих се тук, а искам да се прибера вкъщи, при мама.

– Ох, горкото – изпъшка старецът. – Намерило от кого съвет да търси. Че аз тука съм най-лошият скороходец бе, дете, къде ще ти знам как се излиза от гората. За такова нещо птица трябва да питаш, само някое хвъркато, дете отгоре всичко вижда, може да ти помогне. Инак аз ако тръгна да обикалям, за месец я стигна до блатото, я не. Лош съвет ти е дал заекът, ама от него друго и не може да се очаква, тъй си и знаех.

– Но съвсем с нищо ли не можеш да ми помогнеш? – Ането почувства как аха-аха и ще заплаче.

– Абе иде ми нещо на ум ама не знам дали ще е много от помощ... Има тук в гората една стара дама, госпожа Бухалица се казва. Ако успееш да я намериш, тя сигурно по-добре ще те упъти.

– Госпожа Бухалица? Коя е тя?

– Госпожата, мойто момиче, е гледачка. За нея разправят, че всичко може да ти каже. Де що има завалии тука в гората, все при нея за съвет ходят, че тя всичко познава. Малко е чешит, горката, и не винаги се съгласява да гледа, ама съгласи ли се, по-добра от нея няма.

– И как ще я намеря, тая госпожа?

– Абе то аз дотам никога не съм ходил, ама знам, че до нея се стига през голямото блато, та после през поляната с орхидеите. Не са хубави места тия, и на двете им се носи славата из цялата гора, но друг път няма.

– През блатото? – Ането прехапа устни. – Но през него не може да се мине без пари.

– Чух, чух и аз за тая работа. Хайно и там машини някакви поставил, пари събира, все му е малко, все не му стига, хубостника. Ти какво, пари ли нямаш?

– Нито стотинка.

– Лоша работа. Парите, мойто момиче, човека щастлив не могат да направят, но като ги нямаш, хептен пък всичко се обърква. Хай добре, утре ще му мислим, лягай сега да спиш, че тъмно става. Ей там до огнището ще намериш един куп чердженца, постели си няколко да не ти е твърдо. Не е много, но е по-добре от нищо. Ако си гладна, в долапчето ще намериш хляб и мерудия. Повече от туй – здраве.

Едва сега Ането усети, че доста е огладняла – нали цял ден не беше хапвала нищо освен малко къпини. Коравият черен хляб на дядото ѝ се усла-

ди като козунак. Като се позасити, направи си малко гнезденце от черджета, гушна се в него заедно с раничката и заспа начаса.

На сутринта обаче дядо Таралежко не можа да се вдигне от леглото. По челото му бе избила студена пот, той трепереше под завивките и гледаше с мътен, премрежен поглед. Ането, която се уплаши не на шега, дълго се опитва да налее малко вода между стиснатите му устни, но старецът се бяхтеше като риба на сухо и отказваше да пие. След това започна да бълнува:

– Градинката! Градинката ми! Отиде всичко по дяволите, отиде ми животеца. Градинката ми!

Ането го гледаше безпомощно. Ясно беше, че старецът се е разболял от мъка по опропастената градинка, но пък какво можеше да направи тя – едно малко момиче? Раничката, също тъй отчаяна, стоеше до нея, забива поглед в земята. Накрая не издържаха и излязоха навън, на чист въздух.

– Какво да правим? – попита Ането. – На кого да се обадим? Ако го оставим така, като нищо ще вземе да умре. Как мислиш, те дали имат доктори тук?

– И да имат, докато ги открием, ще бъде вече късно. Мене ако питаш, само едно може да му помогне ...

– Какво? – погледна я Ането невярващо. Никога не бе предполагала, че нейната стара раничка може да бъде толкова умна.

– Ако колелото отново започне да се върти и напоява градинката. Нали виждаш, че все за това говори. Оправи ли се градинката, дядото ще скокне веднага, тъй си мисля аз.

– Хм, може и да имаш право ... – проточи Ането. – Да вземем да му хвърлим тогава един поглед на това колело, какво ще кажеш? Не ми се вярва да успеем да направим нещо, но все пак ...

Двете се запътиха към голямото воденично колело и започнаха внимателно да го разглеждат. То беше направено от заоблени дървени части, майсторски съединени с помощта на жлебове и пирони. Те бяха толкова добре сглобени, че помежду им нямаше място и пръст да провреш.

– Да опитаме да го помръднем, а? – предложи раничката.

Плюха си дружно на ръцете, напънаха се да завъртят колелото, но то стоеше непоклатимо и даже не изскърца.

– Дяволска работа! – Ането започна да се ядосва. – Нищо му няма, защо се е запекло така?

– Ане, я ела насам, ако обичаш – обади се раничката от другата страна. – Какво е това дете стърчи тук от водата, как мислиш?

Ането се приближи и започна да разглежда мястото, към което сочеше раничката. Действително, при внимателно разглеждане тук се виждаше края на дебел заострен клон, който изчезваше във водата. Червенокоска се опита да го достигне, но не успя – клона беше от другата страна на колелото, в реката.

– Аха, тука има нещо – съгласи се тя. – Я ми помогни да се изкатери отгоре, трябва да хвърля един поглед от другата страна.

Никак не беше лесно да се покатериш върху колелото, но Ането беше доста пъргава, пък и разполагаше с богат опит в катеренето, та накрая успя да стигне догоре. Зелениясалата повърхност все още беше доста хлъзгава, тъй че трябваше много да се внимава, за да не се подхлъзне човек. Червенокоска внимателно легна по корем, бавно подаде глава от другата страна и... за малко да падне. От учудване тя даже подсвирна.

– Какво става, какво видя? – подвижна раничката отдолу, подскачайки от любопитство.

– Най-добре ела и погледни сама – отвърна Ането, докато ѝ подаваше ръка. – Не съм много сигурна какво е това чудо.

Двете приятелки легнаха една до друга и протегнаха вратлета. Пред очите им се разкри следната гледка:

Изградено от дебели, грубо преплетени клони, в основата на воденичното колело бе прихванато нещо като голямо гнездо, широко и удобно. Вътрешността му, покрита с акуратно рендосани и лакирани дъски, блестеше на слънцето като огледало. Две кресла, покрита с бели везани покривчици – да не се цапат –, бяха поставени около малка масичка, на която гордо се пъчеше огромна спестовна касичка-прасенце. Големи вази с изкуствени цветя украсяваха ъглите. В центъра на гнездото се виждаше телевизор. Пред него, в удобен шезлонг, се бе излегнал дебел господин по бански гащета, в ръката му – грамадна халба бира. Малко по-настрана, в домашен халат и с навити в косата ролки, не по-малко дебела госпожа бършеше прах по мебелите.

– Ритни го! Ритни го хубавичко, да се научи как се играе футбол! – ревно дебелият господин. От устата му се разхвърча пяна като от пожарагосител. Бърза като светкавица, госпожата веднага забърса пръските от пода.

– Гръм да ме удари, ако това не е самият Хайно! – промърмори Ането. – Я го виж как удобно се е настанил. Дядо Таралежко май дълго ще чаква, докато колелото му се завърти отново.

– Ъ-хъ – съгласи се раничката. – Оплел го е отвсякъде, мърдане няма.

– И какво ще правим сега?

– Не знам. Малко ме е страх, да ти кажа честно. Най-добре ще е да изчезваме, преди да ни е забелязал. Инак може и да си изпатим.

– А дядо Таралежко? Така ли ще го оставим?

– Не знам, наистина не знам – подсмъркна раничката. – Но с тоя тук не ми се закача. Виж го какъв е зъл, само като го погледна и ме дострашава.

Макар и колебливо, Ането се съгласи и двете слязоха от колелото, като внимаваха да не вдигат много шум. Приседнаха на сянка под дърветата и се опитаха да говорят за нещо друго. Разговорът обаче не вървеше – ту едната, ту другата хвърляше гузен поглед към колелото, та скоро и двете се умълчаха.

– Детко, детко! – дочу се отвътре слабият глас на стареца. – Тука ли си още, холан?

Двете скокнаха и се втурнаха презглава към воденичката.

– Ох, добре, че си тука, чедо – обади се дядото от леглото. – Дай ми малко водичка да пийна, че ми изгоря гърлото.

– Благодаря, да си жива и здрава! – прибави той след като утоли жаждата си. – Какво става с мойто колелце, все тъй ли се е запецнало?

Ането и раничката размениха смутени погледи.

– Ами ... – проточи Ането. – Май все така е ...

– Всъщност не – прибави тя бързешком като видя колко отчаян изглеждаше дядо Таралежко. – Преди малко го чух да проскърцва, скоро ще се раздвижи, струва ми се.

– Тъй ли? – подскочи дядото. – Чакай тогава да изляза да го погледна ...

Той се опита да стане, но немощно се отпусна отново.

– Брей, хич ме няма. Пуста треска, здраво ме е стегнала! Ти извинявай, че те задържам, детко, но май ще те помоля да останеш още ден-два. Само докато се оправя, пък после пак можеш да продължиш по пътя си... Туй твоето косматко другарче сигурно ще те забавлява, да не ти е скучно...

– Разбира се, че ще останем, дядо Таралежко. Ние и без това не бързаме кой знае колко. Ти си лежи тук спокойно, ние ще се опитаме да поливаме по малко градинката.

– Ох, да си ми жива, чедо! Не смеех сам да те помоля, че с кофичката много бавно става, но май друг начин няма. Полека-полека, първо тиквичките, че те най-много вода искат, горките. И да не поливате листата, че ще ги изгори слънцето! Само отдолу, по коренчетата...

* * *

Така изминаха няколко дни. Ането не се осмеляваше да каже на дядо Таралежко каква е причината за спирането на колелото, за да не го отчае съвсем. Дните изминаваха в усилена работа, защото носенето на вода от реката никак не беше лесно. Затова пък градинката се пооживи и светна, освежена от поливането. Ясно беше обаче, че това не може да продължава до безкрайност. Дядото започна да отслабва все повече и повече, лицето му посивя, очите му хлътнаха и погледът му стана някак безучастен, примирен. Зеленчуковата супа, която раничката майсторски приготвяше, не му се услаждаше, различните чайове също не помагаха. Двете приятелки съвсем увесиха нос.

– Слушай! – не издържа Ането накрая. – Така не става тая работа. Както е тръгнало, има да поливаме тиквички до края на живота си. Пък и дядото дълго няма да го бъде. Страх, не страх – ще трябва да говорим с тоя дебелак Хайно.

– Щом настояваш... – каза раничката неуверено. – Но предпочитам ти да говориш, аз не съм много по приказките. Пък и няма да е зле една от двете ни да стои на стража: ако стане нещо, да бягаме.

Колелото вече бе изсъхнало напълно, та тоя път по-лесно се покатериха. Гледката долу не беше се променила ни най-малко. Хайно все така лежеше в шезлонга и гледаше футбол, а жена му поднасяше бира и бършеше прах. Двамата изглеждаха много щастливи.

– Ахем ... – покашля се Ането. – Добър ден.

Хайно така се стресна, че се задави с бирата. Отначало жена му се опита едновременно да го тупа по гърба и да бърше пяната по пода, после реши, че подът е по-важен и го остави да се оправя както може. Дебелият бобър киха и кашля докато посиня като патладжан, та Ането дори започна да се безпокои, но най-накрая успя да поеме дъх и ревна:

– Какво е това нахалство? Вече и вкъщи ли няма спокойствие? Не стига, че навън не ме оставяте на мира, ами и тук започвате! Но да си знаеш, госпожице: за който и вестник да работиш, още утре ще се погрижа да ти изстине мястото! Вие, журналистите, сте като лешояди: само мърша дирите, само гледате кои честни хора да опетните! Не ви ли стига колкото мръсотия изливате инак отгоре ми, че и тук не ме оставяте на спокойствие?

– Съкровище – обади се жена му – Но това е дете, не виждаш ли?

– Какво, какво? – За момент Хайно съвсем се обърка. После се окопоти и отново започна да крещи:

– Бързо да слизаш оттам, че ако те пипна, ушите ти ще откъсна! Само да разбера кои са родителите ти, ще ти дам аз да се разбереш!

– Нахална пасмина, брей! – обърна се той към жена си. – Каква младеж расте, просто не мога да разбера, Хайди! От кърлежи по-нахални! Съкровище, подай една бира, че съвсем ми пресъхна гърлото.

Той бързо отпи няколко глътки, после продължи с нестихваща злоба:

– Абе ти чуваш ли какво ти казвам, или да взема една пръчка, че да те обруля като зряла круша? Гледай ти каква нахалница: покатерила се на покрива и наднича в чуждите жилища! Бързо, бързо да изчезваш, че ей сега идвам с пръчката!

Ането, изгубила ума и дума, присви глава и се скри зад ръба на колелото. От обида и гняв направо не можеше да си поеме дъх: никой досега не беше ѝ се карал толкова грубо и незаслужено. Тя безсилно стисна юмручета и прехапа устни: ах, ако само можеше да му се отплати по някакъв начин! С какво удоволствие би го направила!

Тя вече си представяше как някакъв много силен чичко налага Хайно до посиняване, когато разговорът отдолу привлече вниманието ѝ.

– Тоя път май малко попрекали, съкровище – дочу се гласът на Хайди. – Децата са си деца, какво да ги правиш? Ти на нейните години не си ли се катерил по покривите?

– На нейните години аз вече работех и пари печелех – отговори Хайно сърдито, но след кратка пауза добави помирително: – Да ти кажа честно, много се стреснах, защото помислих, че е някоя журналистка ... Нали знаеш какво е положението ми след тая афера с подкупите? На всяка крачка ме дебнат, просто да мръдна не мога. Ако журналистите подушат, че съм построил тая вила незаконно, спукана ми е работата. Пък и идиотите от финансовата служба само това чакат. Появи ли се тук вестникар, свършено е с мене.

– Стига си се тревожил, моля те! Кой вестникар ще се появи в това забутано място? Нали затова го избрахме, да е далеч от всякакви грижи и тревоги. Никой не може да ни намери тук, не се безпокой. Пък като попремине малко шумотевицата с тая афера, пак може да заработиш както и преди. Виждам, че скуката те измъчва, не си свикнал да стоиш без работа, знам те аз.

Хайно изгрухтя доволно, после се умълча. Ането тихичко слезе от колелото и поведе раничката към един по-отдалечен ъгъл на градинката.

– Хм, значи той се страхува от скандал, а? – промърмори раничката замислено. – Ще трябва тогава да потърсим някой, който познава тукашните вестникари ... Ако доведем двама-трима от тях, като нищо могат и да го уплашат ...

– Добре, но къде ще ги намерим? Нали виждаш, тук и крачка не може да се направи, без да се плати на Хайно. Пък и кой ще ни вземе на сериозно? Докато намерим някого, Дядо Таралежко отдавна да е свършил.

– Права си, но какво да правим инак? Сами ли да се направим на вестникари? Каквито сме страшни, аха-аха и да го уплашим ...

– Не знам, но така да оставим нещата не можем. Ще трябва да измислим нещо. Хайде сега, ела да полеем градинката, че отново всичко започва да съхне.

По-голямата част от деня премина почти неусетно. Потънали в мисли, двете приятелки работиха докато жегата стана нетърпима, после поседнаха на сянка. Раничката се въртеше неспокойно.

– Слушай, нещо ми се върти из главата, но какво точно, не ми е ясно, – каза тя. – Щом Хайно дори теб за журналистка помисли, то значи наистина много го е страх от тях. На страха очите са големи, нали знаеш?

– Така е, но какво значение има това? Втори път няма да се излъже. Тук ни трябва истински голям човек, най-добре с брада и мустаци...

Раничката изведнъж се сепна.

– С мустаци ли каза? Някой, който изглежда много начумерен и сърдит, а?

– Да, но откъде ще намерим такъв човек?

– Няма какво да го търсим. Ами че той ни е под носа!

– Какво искаш да кажеш? Ей, чакай, къде хукна? А-а-а-ло-о-о!

Раничката обаче дори не се обърна, само извика през рамо, преди да изчезне по пътеката:

– Няма да се бавя дълго. Почакай само докато се върна, ще видиш как ще го наредим тоя мазник! Ще ни помни, докато е жив!

Глава седма:

Уроците на инспектор Коломбо

Свечеряваше се. Господин Хайно току-що бе вечерял изобилно и сега с удоволствие пуфкаше огромна пура. Излегнат в удобния шезлонг, той мечтаеше на глас как някой ден ще изкупи цялата гора, когато изведнъж го стресна груб глас:

– Господин Хайно, ако не се лъжа?

Стреснат в най-сладките мечти, Хайно подскочи, та за малко да преобърне шезлонга. Отгоре, откъм колелото, го гледаше сърдитото лице на важен мустакат господин. Бобърът понечи да се развика, но нещо в лицето на непознатия го притесни, та не се осмели.

– С кого имам честта? – попита той високомерно. – Не си спомням да сме се срещали, господине.

– Черноглавски, от вестник „Горски новинар“. Ако разрешите, бих искал да ви задам няколко въпроса.

– Съжалявам, това е невъзможно. В момента съм в почивка и не давам интервюта. Обадете се на секретарката ми в офиса, ако желаете да получите час. И, ако обичате, напуснете жилището ми. Не си спомням да съм ви канил.

– До нас достигна слухът, че сте се оттеглили от работа за известно време – продължи мустакатият господин, без да обръща внимание на ядния тон. – Аферата с подкупите все още живо интересува горската общественост. Бихте ли казали нещо по този въпрос?

Хайно започна да се зачервява и надува като презрял домати.

– Господине, по този въпрос отдавна вече съм казал всичко, което имах да кажа. Моля ви, напуснете жилището ми! Между другото, откъде получихте този адрес?

– Едно птиченце ми се обади. Разкошно жилище, впрочем. Питам се колко ли струва?

– Господине, прекалявате ...

– О, извинете. Само един последен въпрос, ако обичате: вярно ли е, че мястото тук принадлежи на един господин на име дядо Таралежко? Изви-

нете любопитството ми, но нали разбирате, не мога да допусна непотвърдени слухове във вестника. Ние сме сериозно издание ...

Хайно изведнъж започна да се смаява – още по-бързо, отколкото беше се надул.

– Ка-какво искате да кажете? – заекна той.

– А, нищо особено. Злите езици твърдят, че това жилище е построено незаконно. Но, разбира се, аз не им вярвам нито дума. Затова и дойдох тук, да говоря лично с вас. Аз съм уверен, че вие веднага ще разпръснете всички подозрения ...

– Това е клевета! – провикна се Хайно, но гласът му звучеше тъничко като върбова пищялка.

– Знаех си – поклати глава мустакатият господин, без нито за момент да промени израза на лицето си. – Е, в такъв случай, довиждане. А, докато не съм забравил: утре сутринта тук пристигат колеги от независимата горска телевизия. Надявам се няма да имате нищо против да покажем на всички това красиво гнезденце ... Приятна вечер, господине. И на вас също, мадам.

Мустакатото лице изчезна зад ръба на колелото. Хайно дълго гледа след него с отворена уста, без да забелязва, че огънчето на пурата прогаря скъпия плат на любимия му шезлонг ...

* * *

Уф! Ането скочи на земята и махна маската от лицето си. От напрежение съвсем беше се изпотила, накрая така се притесни, че за малко да се издаде. През време на целия разговор бе треперила, че Хайно ще разпознае гласа ѝ – въпреки двете зелени сливи, които беше набутала в устата си, за да го промени. Пък и маската ѝ беше малко голяма, та все се изхлужваше. Добре че беше започнало да се смрачава, инак Хайно веднага би усетил измамата.

Раничката я гледаше зяпнала.

– Леле, Ане, как успя да измислиш всички тия приказки? Ако не знаех, че си ти, и аз щях да се хвана на въдицата. Направо да не повярвах, все едно, че възрастен човек говореше.

– Хе, ако знаеш само колко серии „Коломбо“ съм гледала по телевизията! – ухили се Ането. – Работата е съвсем проста: първо подхвърляш по някой и друг намек, а след това си отиваш и оставяш престъпника да се поти от страх. Инспектор Коломбо все така прави... Ей, добре, че се сети за тая маска! Без нея нищо нямаше да стане.

– Ти благодари на свраките, че я забравиха на поляната ... Хей, хей, какво беше това?

Иззад колелото започнаха да се чуват приглушени шумове. Отначало слаби, те постепенно се усилиха: някой влачеше тежки предмети по пода на гнездото. Веднъж или два пъти колелото дори жалостиво изскърца и потрепери. Нямаше съмнение: от другата страна бобрите усилено се трудеха.

Ането и раничката с удоволствие биха прекарали цялата нощ навън, за да подслушват, но бяха прекалено уморени, пък и се страхуваха да останат в тъмното толкова близо до жилището на Хайно. Но дори и през затворените прозорци на воденичката до късно се чуваше как някой стърже с трион. Чак в ранни зори шумовете престанаха и двете приятели най-после успяха да заспят.

Ането се беше унесла в най-сладкия сън, когато някой започна здрава-та да я разтърсва. Тя с нежелание отвори очи.

– Ане, Ане ставай веднага! – шепнеше раничката възбудено. – Ела да видиш какво става!

– Какво? Къде? – запелтечи Ането, все още полусънна. – Какво се е случило?

– Ела, ела бързо навън! Гледай само каква чудна гледка!

Червенокоска предпазливо подаде разчорлена глава през вратата. После изведнъж ококори очи.

Колелото на воденичката отново се въртеше.

* * *

Дядо Таралежко се разхождаше бавно из градинката и грееше от щастие. Все още не беше се възстановил напълно, но вече нищо не беше в състояние да го задържи в леглото. Предположението на раничката се оказа напълно вярно: само няколко часа след като разбра, че колелото

отново се върти, треската му престана, а на следващата сутрин направи първата разходка навън, макар и все още подкрепян от двете приятелки. Ден-два по-късно се чувстваше толкова добре, че беше започнал да работва по малко, а днес вече се разхождаше съвсем изправен, та, ако не беше бледото лице и кръговете под очите му, човек никога не би могъл да предположи, че само до преди няколко дни е бил тежко болен.

– На дядо миличките! – шепнеше той с просълзени очи и милваше любимите си растения. – Вече си мислех, че няма да ви видя отново, ама нà, изкарах късмет с туй чудно момиче. Без нея тъй щяхме да си отидем всичките. Имало и за дядо ви Таралежко Господ на тоя свят!

Той се обърна към Ането, която го гледаше нетърпеливо откъм воденичката.

– Ане, ха ела мойто момиче да поседнем на сянка. Знам, че не те съдържа тука, но още малко ще потърпиш, пък после пак можеш да продължиш. Искам аз да те поразпитам едно-друго, па и нещо да ти покажа имам. Ела, ела сега тука, пътят няма да избяга.

– Я сега ми разправи още веднъж как точно стана всичко. Тая работа с Хайно мира не ми дава, познавам го аз добре тоя хайлазин ... Да ти кажа направо, малко ме стяга под лъжичката като си помисля какво ли ще стане, ако разбере как сте го измамили. Много е зъл той и такива шегички никога не прощава ... Ха дано да е късмет, та да не узнае нищо. Хайде сега, разправи ми всичко отново.

– А, хич не беше трудно! – Ането го изгледа наперено и заразказва, като небрежно клатеше крака. – Хайно беше си направил гнездо точно зад колелото и беше го блокирал с клони. Като разбрах, че жилището му е построено незаконно, аз веднага се сетих как да го прогоним оттук ...

– Ахем – изкашля се раничката.

– Е да де, раничката ми помогна малко.

– Тъй, тъй... разправяй по-нататък.

– Ами то друго за разказване няма.. Аз само му подхвърлих, че ще го покажат по телевизията в незаконното жилище, останалото той сам го свърши. На сутринта от гнездото му и следа нямаше.

– Бре! Издокарали сте го като млада булка на пазар, да се чуди човек да се смее ли, да плаче ли. Ама то така си е – и най-големият хитрец рано или късно си намира майстора. Но ако някой беше ми казал, че едно дете ще

го праметне тоя разбойник, никога нямаше да му повярвам. Тц, тц, тц... Направо да не повярваш.

– А сега погледни тука, мойто момиче – каза той, като бръкна в пояса си и извади малка кожена кесийка. – Дядо ти Таралежко знае как да се отблагодари. Туй добро, ти дете ми го стори, голяма отплата иска.

Той отвори кесийката. Вътре блеснаха жълти монети.

– Туй, мойто момиче, е най-ценното, което имам... Малко златни парички от старо време...

– Но те сигурно са много ценни, аз не мога току-тъй да ги приема – притесни се Ането.

– Че аз да не ги давам току-тъй? – намръщи се дядото. – Та нали, ако ти не беше ми помогнала, свършила се беше тя с мене... Слушай, слушай сега и внимателно гледай, че най-важното тепърва иде. Видиш ли го туй нещице тука?

Той бръкна в кесийката и извади малко сбръчкано парченце, напоящо на сушен плод.

– Какво е това?

– Това е на дядо ти Таралежко най-голямото съкровище – каза старецът гордо. – Сушено нещо е това – дали е гъба, дали е плод или кожа, не мога да ти кажа точно. Пък и не е толкова важно, мене ако питаш. Важното е, че това нещице е вълшебно, детко.

Ането смръщи чело недоверчиво, после се сети, че се намира във вълшебен свят и се наведе любопитно.

– Вълшебно ли? И какво прави? Да не би да изпълнява желания?

Дядо Таралежко започна да се чеше замислено по челото.

– Там е работата, мойто момиче, че не се знае точно. Това парченце е толкова старо, че тайната му се е изгубила с времето. Откак ни има нас, Таралежковците, то се предава от баща на син, ама нà, нямам си аз мое дете, та види се, твой късмет ще бъде...

Ането беше много разочарована, за малко даже да затропа с крака. Тя едва се сдържа да не се сопне грубо на стареца.

– Ех, жалко! А пък аз вече си мислех, че с негова помощ ще изляза от гората. Каква е ползата от едно вълшебно парченце, чиято тайна се е изгубила, дядо Таралежко? Та то е напълно безполезно!

– Не е точно така, детко. Баща ми, Бог да го прости, все ми викаше: „Таралежко, стягай се да отидеш при госпожа Бухалица, тя ще ти каже как се използва туй парченце“. Е, стягах се, стягах се аз, но нали видиш – още не съм стигнал доникъде. Госпожата, Ане, всичко познава. Тя ще може да ти каже какво се прави с това нещо. Но от мене едно да знаеш: който открие тайната на това парченце, голяма сила ще притежава. Чудодейна сила! Може и сега да си мислиш, че от него полза няма, но като му дойде времето, ще видиш, че то ще ти помогне.

Нещо в тона на стареца накара Ането да се замисли. Малкото сушено парченце изглеждаше толкова невзрачно, че на друго място тя дори не би си дала труда да го разгледа. В Гората на призраците обаче нищо не беше обикновено и нищо не можеше да се прецени по външния му вид. Тя въздъхна, протегна ръка и пое кесийката.

– Благодаря ти, дядо Таралежко! Сигурна съм, че ще ми помогне... Но даже и да не помогне, то поне ще мога да премина през блатото. С тия златни монети вече навсякъде мога да отида.

– Ха дано. Жалко, че пак при тоя разбойник Хайно ще отидат, но няма как. И, като минеш през блатото, хубаво да внимаваш при поляната с орхидеите. За нея съм чувал, че била много опасна, но какво точно има там, не зная. Във всеки случай, отваряй си очите на четири и не бързай. Там трябва много да се внимава, инак като нищо можеш да загазиш.

– Дядо Таралежко, исках още нещо да те попитам.

– Питай, питай, детко.

– Тия... призраци. Знаеш ли нещо за тях?

Дядо Таралежко се стресна, но се опита да прикрие страха си.

– Защо питаш? Да спи зло под камък, за тях най-добре хич да не приказваме.

Ането преглътна и, като боязливо се оглеждаше наоколо, шепнешком му разказа какво ѝ се беше случило на поляната със свраките. Дядото слушаше мълчаливо и само от време на време смръщваше чело. Когато Ането свърши, той запали отново изгасналата си луличка и тежко въздъхна.

– Ох, не е на хубаво тая работа, тъй ми се види, но какво ще рече това не мога да кажа. Нещо ги е разлютило, мене ако питаш. Ще трябва много да внимаваш да не ги срещаш отново, че втори път може и да не ти се раз-

мине. С призраците шегя няма, не случайно всички толкова се страхуват от тях.

Ането, която в душата си се беше надявала да получи някакво обяснение или поне утешение, наведе глава отчаяно.

– Ха ела сега да ти дам това-онова за хапване, че не се знае колко път ви чака.

Стареца се надигна и бавно закрачи към воденичката.

– Тук съм ти сложил по нещо от всичко, което имам, детко – продължи той, докато ѝ подаваше малка платнена торбичка. – Малко хляб, малко сирене, някое и друго доматице, ябълки ... А това тука в бурканчето е медец, от най-чистия в гората. Сам съм го събирал, много е сладък.

Той я погледна натъжено.

– Ех, свикнах аз с тебе, детко, много ми е мъчно, че си заминаваш, но няма как. Хай със здраве, дано да намериш пътя ...

Той извади от пояса си голяма бяла кърпа и започна шумно да се секне. После прегърна Ането и, като внимаваше да не я убодне с бодлите си, хубавичко я разцелува.

– Довиждане, дядо Таралежко. – Ането се мъчеше да изглежда бодро, но в гърдите ѝ се беше настанила голяма буца. – Кой знае пък, може и още веднъж да се срещнем. Благодаря ти за даровете ... и за всичко. Бъди здрав.

Раничката също се прости с дядото. Двете приятелки се обърнаха и потеглиха по пътеката с натежали сърца. Те дълго гледаха назад и махаха с ръце за сбогом. Даже след като старецът вече не се виждаше, кърпата му още просветляше между клоните на дърветата като крилото на голяма бяла птица.

Вече доста се бяха отдалечили, когато дочуха, че той вика нещо подире им. Спряха и се послушаха. Макар и приглушен от шумовете на гората, гласа му все още се долавяше.

– Ще го намериш тоя път, детко, знам аз! По очите ти се вижда, че ще го намериш! Полека-лека! Всичко ще си дойде на мястото! Ще го намериш!

Глава осма:

Гостоприемството на Хайномата

Обратният път им се видя много по-кратък, сигурно защото вече им беше познат. При блатото обаче ги очакваше изненада. Едва бяха се показали на открито, когато над главите им се зачу скърцащият глас на Чарко.

– Бу, мой верни приятелю, погледни кой идва! – ревеше с цяло гърло летящият часовник, докато се спускаше надолу. – Гордата победителка, усмирителката на звяра, амазонката с червените коси! Моите най-най-искрени почитания, Червенокоске! Твоят подвиг ще остане завинаги в историята на гората!

– Какво искаш да кажеш? – попита го Ането недоверчиво. Тя подозираше някаква нова шега и беше готова да отвърне остро. – За какъв подвиг говориш? Пак ли шегички?

– Шегички? За Бога, каква скромност! Каква удивителна, неподправена сила на характера! Бу, не е ли това героиня, достойна за перото на поета? Виж, дори не желае да говори за подвига си. Слава, слава на героинята!

– Чакай, чакай малко! – прекъсна го раничката. – Да не би да говориш за ...

– Разбира се, разбира се! Негодникът Хайно беше победен и посрамен! Слава на героинята! Слава!

– Но ти откъде знаеш? – попита Ането слисано. – Ние на никого не сме разказвали.

– Ами че аз всичко видях с очите си. Как Хайно бе победен и посрамен, как след това сам разруши злокобния си замък – всичко, от първия до последния момент. Велики моменти! О, радост! О, слава!

– Ти да не би да си шпионирал?

– Шпионирал? Каква груба дума! Аз наблюдавам, а после възпявам! Това е задачата ми в тая гора, червенокоса амазонке! Без мен сигурно никой нямаше да узнае за твоето героично дело!

– Слушай, ти да не би да си тръгнал да разправяш на всички?

– Аз не разправям, аз възпявам. Послушайте сами!

Той се изкашля и започна да декламира със стържещ глас:

Гората на призраците

Грейте, върхари!
Шумете, букаци!
Пейте, другари!
Треперете, глупаци!

Тук във гората,
нахална и боса,
дойде свободата –
червенокоса.

Хайно, негодника,
беше надхитрен.
Скоро с намордниче
ще го накиприм.

Слава на Ането!
Позор за Хайно!
Тя е призваната,
той си е ...

– На това място още не съм намерил точната дума. – каза той, като се почесваше замислено. – Всички, които ми хрумват, звучат не много поетично. Е, ако не се сетя нищо друго, винаги мога да използвам „байно“, нали? Но аз работя усилено, със сигурност ще намеря нещо по-достойно за твоя подвиг.

Ането го гледаше със зяпнала уста.

– Да не искаш да кажеш, че всички в гората вече знаят какво точно се е случило?

– Но разбира се, ти какво очакваш? Силата на перото е неудържима! ... Хей, какво ти стана? Защо се оклюма такава?

Ането беше седнала на земята и отчаяно бе сграбчила глава с ръце.

– Леле, как можахме точно на тоя глупак да попаднем! – изръмжа раничката намусено. – Като че ли не ни стигат другите ядове!

– Ама вие какво? – обърка се Чарко. – Не ви ли харесва поезията ми?

– Слушай, ти питал ли си се изобщо какво ще направи Хайно като разбере какво точно се е случило? – попита раничката ехидно.

– Как какво ще направи? Ще ... ще се срамува, разбира се.

– Аха ... И какво още?

– Ами нищо, какво ... Нали така, Бу?

Бу обаче вече показваше как Хайно беснее от гняв.

– Твоят приятел май малко по-бързо от тебе загрява, а? – подхвана раничката отново. – Ако искаш, да ти обясня по-простичко: когато Хайно разбере какво се е случило, сигурно ще обърне гората наопаки, за да си отмъсти. А това означава, че на нас двете лошо ни се пише – благодарение на твоята помощ. Сега разбираш ли вече какво си направил?

Чарко стоеше неподвижно, широко разтворил уста. Всичките му части бяха застинали, даже махалото беше престанало да се клати. Изведнъж той подскочи високо и започна да се удря по главата с тенекшените крила. От устата му се разхвърчаха пружини и дребни колелца.

– О, какво направих, какво направих аз, стария глупак! Позор за ръждясалата ми глава! Позор! Как можах да не помисля за такова просто нещо? Как можах да допусна това?

– Престани да се правиш на клоун! – кипна Ането. – Глупак такъв!

После, като видя, че той наистина е отчаян, стана ѝ жал за него и прибави по-меко:

– Станалото – станало. Тъй или иначе вече нищо не можем да поправим.

– Не, не, това е непростимо! – пенеше се Чарко. – Аз няма да се успокоя, докато не поправа стореното зло! Дайте ми някаква задача! Нещо трудно, исполинско, неизпълнимо!

– На първо време ще бъде достатъчно, ако започнеш да говориш по-малко префърцунено – подхвърли раничката язвително. – По-малко поезия, ако обичаш.

Чарко я изгледа обидено, но не каза нищо.

– А сега какво, да продължаваме ли нататък, или не? – попита раничката.

– Никаква промяна! – отсече Ането. – Продължаваме. Нямаме време за губене, паяците сигурно вече ни търсят из цялата гора.

– Закъде сте се разбързали? – полюбопитства Чарко. – Ако мога, да помогна с нещо?

– Не, благодаря – сръза го Ането. – По-добре запази помощта си за Хайно, току-виж, че ни потръгнало тогава.

Горкият Чарко! Ако можеше, сигурно би се разплакал от обида и отчаяние. Бу, не по-малко отчаян, унило се беше сгушил на рамото му.

– Повярвайте, наистина бих дал всичко, за да променя стореното – каза часовникът плачливо. – Знам, че не заслужавам да ми се доверите, но все пак сигурно има нещо, с което мога да помогна. Ако можех, дори бих се опитал да ви нося, но не мога, много сте тежки. Може и да не съм най-умния в гората, но чак толкова безполезен не съм, повярвайте ми!

Ането и раничката размениха бързи погледи. Това вече звучеше по-различно. Очевидно Чарко вече не се превземаше, а наистина бе решил да помогне.

– Ние търсим госпожа Бухалица – каза Ането. – Дядо Таралежко каза, че само тя може да ни помогне. Ти знаеш ли къде се намира жилището ѝ?

– Зная разбира се, как да не зная! – оживи се Чарко. – Веднага след поляната с орхидеите, недалеч от брега на реката. Госпожата живее в едно старо дърво с много хралупи. Никак не е трудно да се намери, само веднъж да се мине през поляната.

– Хей, почакайте! – сепна се той изведнъж. – Ей, че беля, през поляната сега не може да се мине, орхидеите тъкмо цъфтят. Хич и не се опитвайте, много е опасно! Ще трябва да изчакате до края на лятото.

– Какво, до края на лятото? – подскочи Ането. – И дума да не става, та това са повече от два месеца! Какво им е толкова опасно на орхидеите, да не би да хапят?

– Абе те не хапят, но и така са достатъчно опасни. Работата е там, че докато цъфтят, ароматът им упоява всичко живо. Опиташ ли се да минеш през поляната, заспиваш на място и така си оставащ. Повярвай ми, тя е пълна с кости, отгоре всичко се вижда. Докато орхидеите не са цъфнали, това си е поляна като всяка друга. През лятото обаче е смъртоносна.

Ането обеси нос. Тъкмо беше започнала да храни надежда, че скоро ще намери пътя за вкъщи, а сега такова нещо! Идеше ѝ направо да скочи в блатото.

– И никакъв друг път ли няма? – попита раничката. – Все нещо трябва да измислим, не можем да седим тук и да чакаме докато ни хванат паяците, нали?

– Не, друг път няма... Вие първо сколасайте да минете през блатото, пък после ще говорим. То и това никак не е лесна работа.

– Ха! – напери се Ането. – Я погледни тука! Какво ще кажеш, стигат ли тия пари или не?

Тя извади от джоба си кесийката на дядо Таралежко и му показа златните монети. Чарко опули очи.

– За стигане – стигат, че и престигат – каза той колебливо. – Но тоя хайдук Хайно винаги така прави, че колкото и да му даваш, все не стига. Не знам, бъдете внимателни. Говори се, че тия машини били много подла работа... Добре, че не ми се налага да ги ползвам.

– Ей сега ще видим! – изпъчи се Ането. – С толкова много пари и цялата машина ще купим, ако трябва. Нали така, Раничке?

Раничката изглеждаше по-малко самоуверена, но не каза нищо и я последва. Ането извади една от монетите, приближи се с победоносна крачка към касичката и небрежно я хвърли вътре. Всички напрегнато зачакаха.

Не след дълго от вътрешността на машината се зачу бръмчене, което постепенно се усили и – хопала! – от тясното отвърстие в средата на пъна полека започна да се издига нагоре дебела и широка дъска. В същото време екранът на телевизора просветна, на него се появи вече познатата бобърка и започна надълго и нашироко да благодари за използването на системата. От високоговорителите се понесе бодр маршова музика.

Точно същото нещо се повтаряше с всички останали пънове в блатото – а те бяха много и последните вече се губеха в далечината. Когато дъските излязоха до края, те започнаха да се снижават на една страна, докато полегнаха напълно, тъй че всяка от тях съединяваше два съседни пъна. Не мина много време и над блатото вече се простираше здрав мост, по който можеше да се мине съвсем спокойно. Гледката беше толкова впечатляваща, че никой не се осмеляваше да продума.

– Заповядайте, заповядайте! – топеше се от любезност дебелата говорителка от телевизора. – Бъдете мои гости, не се стеснявайте.

Ането и раничката се хванаха за ръка и предпазливо опитаха първата дъска. Тя изглеждаше съвсем стабилна и, окуражени, те потеглиха напред.

Едва бяха направили няколко крачки обаче, когато изведнъж дъската затрепери и, докато се усетят, започна да се издига нагоре. Всичко стана толкова бързо, че двете приятелки се изтърколиха обратно като топки. Скърцайки ужасно, всички дъски изчезваха с невероятна бързина обратно в отворстията на пъновете. Преди Ането да успее да се огледа, от моста не беше останала и следа.

Лицето на телевизионния екран също се смени. Ането неволно потръпна когато разпозна дебелия физиономия на Хайно.

– Съжалявам много, уважаеми дами и господа – произнесе бобърът важно. – Ние живеем в неспокойни времена, междувременно бяхме принудени да повишим цените. Моля да извините малкото неудобство. Беше ми много приятно да разговарям с вас.

Щрак! Телевизорът угасна и се възцари тишина.

* * *

На брега на блатото цареше униние. Вече два дни бяха изминали в трескави опити да се надхитри машината. Отначало бяха се опитали да пускат повече пари в касичката, но скоро се убедиха, че колкото и да плащат, резултатът остава непроменен. Парите изчезваха без следа и нахалната физиономия на Хайно всеки път ги уверяваше, че му е било много приятно да разговаря с тях. Бясна от гняв, Ането отново беше готова да човърка машината, но раничката успя да я убеди, че това е прекалено опасно. След това надълго и нашироко бяха обсъждали възможностите за намиране на околен път, но Чарко беше категоричен: друг път нямало. В гнева си Ането на няколко пъти го обиди доста грубо и горкият часовник вече изглеждаше по-омърлушен от всякога. Все пак той търпеливо понасяше ядовитите забележки и не си отиваше: очевидно смяташе, че дължи на Ането много сериозна отплата.

– Добре тогава – поде отново раничката. – Нека помислим още веднъж. Какви възможности ни остават?

– Възможности, дрън-дрън! – процеди Ането ядно. – Остава ни само да чакаме тук, докато ни хванат паяците.

Бу се присви уплашено и започна да прави бързи знаци. Чарко не-сръчно се опита да го погали по главата.

– Бу много се страхува от Хайно и паяците – поясни той. – Той моли, ако е възможно, да не говорим повече за тях.

– Как ли не? – възкликна Ането. – Тоя се страхува, оня се страхува: ще седим само тука и ще мълчим като пънове, така ли?

– Ане! – прекъсна я раничката. – Ако искаш да се скараш с всички, по-добър начин няма да намериш.

– Все ми е едно! – нацупи се Ането. – Така или иначе от тия приказки много полза няма. Бъз мухата нали каза, че да се надхитрят тия машини е невъзможно.

– Хей, това е идея! – оживи се раничката. – Да повикаме Бъз, може пък тя да помогне с нещо. Чарко, ти можеш ли да я намериш?

– Сигурно ще мога. Тя обикновено се върти тук наоколо, ако имаме късмет, скоро ще я открия.

Бу весело размаха крила. Горкият, изглежда здравата му бе омръзнало да понася лошото настроение на Ането. Двамата хвъркати бързо изчезнаха зад върховете на дърветата.

Следващите няколко часа изминаха без да се случи нищо особено. Ането седеше на брега и хвърляше камъчета във водата, а раничката береше къпини и събираше ядливи гъби по поляната. Най-после Чарко и Бу се зададоха отново, следвани от Бъз. Тя се развика още отдалеч:

– Здравейте, здравейте! Чарко тъкмо започна да ми разказва.

– Трудна работа, понятие си нямам от тая чудесия – продължи тя, след като беше кацнала и разглеждаше машината от сигурно разстояние. – Но при всички случаи ще се опитаме да направим нещо, така лесно няма да я оставим на мира. Първо ми разкажете какво сте опитвали дотука.

Раничката набързо ѝ разказа всичко. Бъз клатеше глава замислено.

– Да-а-а, с Хайно шега няма – каза тя накрая. – Може и да е най-големият негодник в гората, но машините му са много добре направени, поне това трябва да се признае.

Изведнъж тя започна да души наоколо.

– Хм, подушвам нещо... много вкусно. Да, сигурна съм: тук наблизо трябва да има мед. М-м-м, умирам си за мед!

Ането се засмя и извади бурканчето на дядо Таралежко от торбичката.

– Какво, гладна ли си? Ето го тук меда – дядо Таралежко ми го подари. Вие мухите много си падате по сладки неща, а? Щом дори вътре в торбичката го подуши...

Бъз направо подскочи от радост. Тя грабна малкото бурканче, потопа дългото си хоботче в меда и започна да смуче. Очите ѝ се премрежиха, от удоволствие тя дори започна лекичко да мърка.

– Ам-м-м, чудна работа – каза тя, след като в бурканчето не беше останало почти нищо. – От меда по-вкусно нещо няма. Е, сега вече отново съм готова за работа. Я дай да погледна една от монетите, за които разправяше. Може пък и да ми хрумне нещо.

Ането ѝ подаде една от златните монети. Бъз посегна да я поеме, но тя ѝ се изплъзна и – цоп! – падна право вътре в бурканчето.

– Ама че си несръчна! – ядоса се Ането. – Сега трябва да я мия. Такава лепкава за нищо не става.

Бъз разглеждаше монетата, потънала в мисли. Тя изобщо не чу забележката на Ането.

– Ти какво, не чуваш ли? Дай монетата тук, искам да я измия.

– Почакай, почакай малко! – сепна се Бъз. – Нещо ми се върти из главата...

Тя направи няколко колебливи крачки към машината, погледна още веднъж омазаната с мед монета, после изведнъж се ухили широко, отиде до касичката и... пусна монетата вътре.

– Ти какво, полудя ли? – кресна Ането. – Малко ли пари изгълта тая муцуна?

– Чакай да видим какво ще стане – отвърна Бъз лукаво. – Тоя път може и да ѝ приседне.

– Глупости! – понечи Ането да се кара, но раничката я дръпна за ръкава. Макар и с нежелание, Червенокоска се подчини. Откакто раничката бе измислила номера с маската, тя бе започнала много да я уважава.

Отначало всичко тръгна по вече познатия начин: дъските изскочиха от пъновете, телевизорът се включи и дебелата бобърка започна да говори врели-некипели за гостоприемство и прочие. Скоро обаче започна да

се вижда, че тоя път нещо не е наред. Гласът на бобърката започна да звучи забавено и удебелено, а маршовата музика, инак тъй бодра, заскрибуча бавно като за погребение. Но това беше само началото; след това стана много по-интересно. Трите метални ръце изскочиха от скривалищата си и започнаха методично да трошат всичко, до което можеха да се докопат. Първо разбиха касичката. Лъскав поток от монети рухна от муцуната на бобъра и застла земята наоколо. После изтръгнаха сателитната антена и я захвърлиха на земята, с няколко удара изтръбушиха телевизора, а накрая, по липса на нещо друго за чупене, започнаха да се бият помежду си, докато се изпотрошиха взаимно и увиснаха като изсъхнали клони от страни на пъна. Дъските между пъновете подскачаха още известно време, после престанаха да се движат и останаха да лежат по местата си. Настъпи тишина.

Ането гледаше и не можеше да повярва на очите си.

– Ти какво, да не би наистина да я надхитри? – попита тя невярващо.

– Още не съм съвсем сигурна, но май така изглежда. Чакай, ей сега ще проверя.

Мухата тръгна колебливо по дъсчения мост. Премина една дъска, после втора – нищо не се помръдваше. Постепенно тя събра кураж и започна да скача по дъските, опитвайки колко са стабилни.

– Ей, Хайно! – развика се тя като стигна до средата на моста. – Какво се умълча такъв? Хайде де, обади се, покажи на какво си способен! Ура-а-а! Надхитрихме го, хора! Няма шега, надвихме най-гадната машина в цялата гора! Долу Хайно-о-о!

Ането, опиянена от възторг, се спусна да тича по моста. Двете се хванаха за ръце и заподскачаха. Чарко и Бу се завъртяха над главите им във весело хоро, а раничката се задоволи с това да подскача по брега. Всички викаха колкото им сили държат. Жабите от блатото, не свикнали на съперничество, се напънаха да покажат и те колко хубаво могат да крякат. Само Хайноматът мълчеше – тоя път май завинаги.

Глава девета:

Поляната с орхидеите

– Хм, може и да не съм толкова силна колкото Пипи Дългото Чорапче, но тъй както върви, скоро ще съм богата колкото нея – каза Ането доволно, като потупваше добре натъпканата с монети торбичка. – Просто да не повярваш, колко пари събирала тая малка муцунка. Само дето не знам за какво да ги използваме ...

– Впрочем, ако ги пробием, може да си направим огърлици от тях – прибави тя, докато разглеждаше една голяма сребърна монета. – Или да ги подарим на тукашните старчески домове, а? Ау, така както тежат май ще е най-добре да ги подарим на жабите ... Шегувам се, шегувам се, разбира се. Е какво, да тръгваме ли?

Съпровождани от въздушния ескорт на Чарко, Бу и Бъз, двете приятелки бодро закрачиха по моста. Първите слънчеви лъчи току-що огряваха гората, но ранобудните птици отдавна се надпяваха. Съдейки по утрото, това щеше да бъде един великолепен ден. Всички изглеждаха безкрайно въодушевени и самоуверени, само Чарко клатеше глава и току промърморваше:

– Дотук добре, но да видим какво ни очаква още ...

* * *

– Значи това е прословутата поляна с орхидеите – каза Ането. – Да си призная, никак не ми изглежда опасна. Даже е много красива.

– Че е красива, красива е – съгласи се Чарко. – Но това не трябва да те подлъгва. Поляната не прощава никому, това да ти е ясно.

Малката група бе спряла недалеч от края на блатото и всички разглеждаха с любопитство откритата се пред очите им гледка. А тя наистина бе много красива: широка просека между дърветата водеше към огромна поляна – най-обширната, която бяха виждали досега в гората. По-голямата част от нея бе покрита с обикновена трева и цветя, но една сравнително тясна ивица в началото ѝ бе осеяна с огненочервени орхидеи – не обикновени, а огромни, по-високи от човешки ръст цветя.

– Ако я погледнеш отгоре, поляната прилича на огромна бутилка със запушалка – продължи Чарко. – поляната с орхидеите е запушалката, а останалото е бутилката. През по-голямата част от годината бутилката е отворена, но през лятото е плътно запушена. Да се мине оттук по това време може само с летене.

– Ти и при блатото така разправяше, а после видяхме какво стана – отговори Ането самоуверено. – Почакай малко докато измислим какво да правим. И на това чудо ще му намерим цаката. Нали така, Раничке?

Раничката не отговори, защото бе потънала в мисли.

– Слушай, Чарко – обади се тя по едно време – ти нали каза, че поляната упоява всички животни и хора?

– Да, защо?

– Питам се дали ще има същото влияние и върху нас.

– Кой „нас“? – почуди се Чарко.

– Ами аз, ти и Бу. Защото ние не сме нито животни, нито хора, не си ли съгласен? Ние сме нещо по-различно. Не знам точно какво, но сме по-различни, нали така?

– Хм, никога не бях мислил за това. Добре, да речем, че е така. И какво от това?

– Мисля си дали да не опитам да мина през поляната. Ако успея, може и да намеря помощ от другата страна. Във всеки случай си струва да се опита, не мислиш ли?

– Не знам, много е рисковано. Говори се, че даже големи животни заспиват само след няколко крачки.

– И аз съм чувала същото – потвърди Бъз. – По-добре да помислим за нещо друго, тая идея нещо не ми харесва.

– Аз ще бъда много внимателна. Ето, вижте: приближавам се на няколко крачки и изчаквам. А сега още няколко. Ето така. Вече съм почти на границата, а не чувствам нищо. Бъз, я се вдигни нагоре, та да ми посочваш пътя. Като навляза между орхидеите сигурно веднага ще изгубя посоката.

Бъз я послуша и започна да я напътства отгоре. Раничката смело навлезе между смъртоносните растения. Всички притаиха дъх. Само Бъз отгоре викаше колкото ѝ глас държи:

– Така, така, добре държиш. Сега малко наляво. Още малко. Добре, дръж така. След малко ще стигнеш до половината.

Изведнъж тя замълча. Всички наскочаха.

– Какво става, Бъз? Хей, защо мълчиш такава?

– Бъз, онемя ли?

Между орхидеите се зачу шум, сякаш някой тичаше с всички сили. Не след дълго раничката се показа между растенията – с опулени, страшни очи и изплезен език. Тя се клатеше като пияна. Не успя да направи и няколко крачки и се строполи като мъртва на земята.

Всички се нахвърлиха да ѝ помагат. Ането започна да ѝ прави изкуствено дишане, Бъз я напръска с вода, а Чарко и Бу ѝ вееха с крила, за да я освежат. Малко по малко раничката дойде на себе си, но измина още доста време, преди да проговори.

– Уф, тъкмо си мислех, че вече няма страшно – каза тя на пресекулки. – Вече се виждаше другият край, сигурно бих могла да я премина, но си помислих, че няма да успее да се върна. Затова се отказах. И да бях я прекосила, само щяхме да се разделим.

– Ей, страшно нещо! – добави тя, като се съвзе. – Все едно, че те люлеят в люлка. Изведнъж всичко около теб започва да се върти и не знаеш вече къде е горе и къде е долу. Как съм се върнала, представа си нямам.

– Все пак ти имаше право – каза Бъз. – Животните не издържат и няколко крачки, толкова далеч колкото теб още никой не е стигал. Отгоре много ясно се виждат ... останките.

– Значи все пак имаше смисъл, а? – оживи се раничката. – Сега поне знаем, че аз, Чарко и Бу можем да издържим две-три минути между орхидеите. Все е нещо, нали?

Останалите обаче се оклюмаха. Ането се начумери и започна да хвърля камъни в блатото, Чарко и Бу седнаха мълчаливо настрана, а Бъз огладня и започна да говори за ядене. Раничката, изтощена от преживяното, скоро заспа дълбоко. От приповдигнатото настроение не остана и следа.

– Хей, Чарко! – обади се Ането по едно време. – А може би си струва да опитаме нещо друго, а? Тъкмо ми хрумна една нова идея.

– Каква идея?

– Вместо ние да се опитваме да стигнем до госпожа Бухалица, защо не я доведем тук? Тя нали може да лети, за нея поляната с орхидеите не е препятствие. Какво ще кажеш, ако я поканиш да дойде тук? Може би ще се съгласи, а? Или е вече прекалено стара за такива неща?

– Ами добре – отвърна Чарко плахо. Нещо не изглеждаше много въодушевен. – Ще се опитам. Но не мога да обещавам нищо. Госпожата никак не обича да я безпокоят...

Той се надигна от мястото си, но личеше, че няма особено желание да тръгва.

– Слушай, Ане – започна той колебливо – госпожа Бухалица е ... малко особена. Ако е в добро настроение, тя е най-приятната стара дама, която можеш да си представиш. Но ако не...

– Какво искаш да кажеш? – изгледа го Ането накриво.

– Не знам дали си струва. Само ще я подразним, тъй си мисля.

– Слушай, ти приятел ли си, или не? – кипна Ането. – Ако те е страх, кажи си направо, какво го усукваш? Аз и без тебе ще се оправя някак си.

Чарко я изгледа обидено, помахна на Бу да го последва и изчезна без да каже нито дума. Бъз, която бе слушала много внимателно, се приближи и каза намръщено:

– Ане, извинявай, аз трябва да тръгвам. Не вярвам да мога да помогна повече, пък и не ме свърта вече. Ние, мухите, сме свободен народ, не обичаме да се задържаме дълго на едно място.

– Нито пък да ни командват ... – прибави тя, като изгледа Ането многозначително. – Е, остани със здраве. Ако ти потрябвам пак, обади се ... Но гледай да си в добро настроение, инак може да започнеш и да ми се караш. А такива неща никак не са добри за едно приятелство, нали разбираш?

Ането упорито стисна устни и не отговори нищо. Бъз само поклати глава, махна с лапа и изчезна във въздуха. Неприятна, тягостна тишина остана след нея.

– Много ти здраве – промърмори Ането. – От такива приятели и без това много полза няма.

Тя отново седна на брега на блатото и ядно започна да хвърля камъни. Не мина много време и двамата хвъркати приятели отново се зададоха. Още отдалеч се виждаше, че са унили и посърнали.

– Господжата ни изгони – каза Чарко, като я гледаше несмело. – Каза, че комуто е притрябвала, той сам ще я намери. Нали ти казах, с нея никога не е лесно ...

Ането почувства как някъде в корема ѝ се надигна гореща, тъмна вълна и започна да пълзи нагоре към главата ѝ, докато я заслепи напълно.

– Тъй си и знаех ... – каза тя злобно. – На теб никога не може да се разчита. Даже една толкова проста работа не можеш да свършиш като хората. Некадърник! Глупак!

– Ане, какво ти става, полудя ли? – чу се зад нея гласът на раничката. – Защо говориш така? И къде е Бъз?

– Аха, и ти ли ще ме поучаваш сега! – нахвърли се Ането върху нея. – Първо Бъз, после тоя некадърник, накрая и ти! За съвети всички сте много добри, но като трябва да се свърши нещо ...

– Престани веднага! – избухна раничката. – Какви са тия глупости, какво означава всичко това?

– Глупости, а! – изсъска Ането. В очите ѝ просветна злобна, тъпа решителност. – Добре тогава, не ми трябва такива приятели! Какво си мислите, че не мога да се справя и без вас ли? Сега ще видим кой колко може!

Тя пое дълбоко въздух, запуши носа си, затвори очи и се хвърли между орхидеите. Ще видят те, всички тия глупаци! Сега ще им докаже всичко!

Не беше направила и пет крачки, когато я обхвана сладка немощ. Зави ѝ се свят, краката ѝ се подкосиха и тя безсилно се отпусна между жилавите стебла на орхидеите. Преди да заспи, тя успя само да прошепне:

– Ще видите, че мога и без вас ... Ще видите ...

* * *

– Май че започва да идва на себе си. Напръскай я още малко – чу се гласът на Чарко.

– Стига, стига толкова. Цялата е мокра вече. Остави я да почива, скоро ще се съвземе – отговори му раничката. – Бу, повей ѝ още малко, ако обичаш. Чистият въздух най-добре ще ѝ помогне.

Ането бавно отвори очи и се огледа. Беше полегнала на земята недалеч от края на поляната. Чарко и раничката се бяха надвесили над нея със загрижени лица, а Бу усърдно махаше с крила, за да ѝ прави вятър.

– Ка-какво стана? Къде съм? – попита тя с отпаднал глас, но веднага си припомни всичко и така ужасно се засрами, че отново затвори очи.

– Без малко да се оплескаме, ето това стана – отговори раничката сърдито. – Наложил се да те теглим заедно извън поляната. Добре че беше близо до началото, инак сигурно нямаше да успеем да те измъкнем. Главата ми още се върти. Не знаех, че си толкова тежка.

– Бла-годаря ви! – каза Ането. Гърлото ѝ се сви и две непокорни сълзи потекоха изпод притиснатите ѝ клепачи. – Бях толкова глу-пава!

– Ще се помъчим да забравим станалото – каза раничката. – Нали, Чарко?

– Ами... да... – обади се старият часовник. Гласът му звучеше не съвсем уверено.

– Съжалявам, много съжалявам – прошепна Ането. – Бъз също си отиде обидена. Май ще е най-добре да ме оставите сама.

– Ти какво, пак ли започваш с глупостите? – наежи се раничката. – Най-добре е сега да поспиш малко, така или иначе в момента нищо не можем да измислим.

Ането се опита да си представи как ѝ порастват крила и отлита някъде много надалеч, където не е нужно да се срамува. В мечтите си тя се понесе високо над дърветата, по-високо от Чарко и Бу, по-високо даже и от призраците и само с няколко замаха на крилата се върна обратно при Мама, която я посрещна, сякаш нищо не беше се случило. Вкъщи бе така уютно, всичко изглеждаше тъй хубаво и мило, че тя здравата се натъжи и малко остана да се разреве с глас.

– Какъв е тоя шум? – сепна я гласът на раничката. – Вие чувате ли го?

Червенокоска уплашено подскочи, макар все още да се чувстваше доста отпаднала. Нямаше съмнение – някъде отвъд върховете на дърветата, все още невидим за тях, някой дрънкаше на китара и пееше доста фалшиво:

La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la*

Ането се разтрепери. Призраците! Тя уплашено се огледа за скривалище, но гората изглеждаше плътна като стена, а и голия бряг на блатото не предлагаше никакво убежище... Отчаяна, тя се приготви за най-страшното и се притисна до раничката. Чарко обаче си стоеше най-спокойно, а и Бу не показваше ни най-малки признаци на уплаха.

– Какво е това? – попита тя с пресъхнало гърло. – Призраците ли идват?

– А, това ли? – ухили се Чарко, който едва сега забеляза уплахата на спътничките си. – Няма страшно, това са елфите. Веднага се познават по фалшивото пеене.

– Елфите? Кои са те? – обади се раничката, все още малко уплашено.

– Ей сега ще ги видиш. Палячовци едни такива, мислят се за големи музиканти, но всъщност за нищо не ги бива. От истинско изкуство нищо не разбират, във всеки случай... А, ето ги, идват.

Летейки ниско над дърветата, откъм поляната с орхидеите се зададоха четири доста чудновати същества. На пръв поглед те изглеждаха досущ като обикновени хора, но на раменете си имаха големи прозрачни крила, прошарени от тънки жилки – също като огромни, лъскави мухи. Облечени бяха в помпозни пъстри униформи с еполети и шнуrowe, както и тесни клоширани панталони. Трима от тях бяха препасани с китари, а четвъртият държеше под мишница висок тесен барабан. Когато видяха малката групичка на брега на блатото, те престанаха да свирят и кацнаха недалеч от нашите приключенци. Един от тях – висок симпатичен младеж със скулесто лице, римски нос и кръгли очила в метални рамки, се приближи и започна да ги разглежда любопитно.

* Беше нощта на един тежък ден
 Аз бях работил като куче
 Беше нощта на един тежък ден
 Би трябвало да спя като пън

– Ей, момчета, я вижте кой бил тук! Ами че това е самият Чарко! Нашият горски поет! Единственият! Ей, Чарко, кога ще ни напишеш най-последно няколко текста за песни? Откога чакаме, все не можеш да се наканиш.

Чарко се намръщи сякаш го заболяха всички зъби едновременно, включително и изпадалите.

– Защо са ви собствени песни, когато можете да си откраднете чужди – отвърна той кисело. – По-лесно е, пък и по-евтино.

– Ау-у-у, какъв е кисел. Хайде, от нас да мине, ще почакаме още година-две. Кой са тия хлапета? Не съм ги виждал наоколо. Здравсти, аз съм Джон.

– Най-паче Иван – обади се Чарко намусено.

– Чарко, не издребнявай, моля те! – отвърна беззлобно вторият от елфите, с големи, почти по детски невинни очи и леко закръглени бузи. – Всички в гората знаят как се казваме, няма защо да го повтаряш непрекъснато. Това са нашите артистични имена: Джон, Пол, Джордж и Ринго. По всички афиши са написани, можеш и сам да се увериш. Аз например съм Пол, а не Павел.

– Иван, Павел, Горан и Рангел. Това са имената ви, момчета, и аз така ще ви наричам. Инак все се обърквам, ще започна да забравям кой кой е – отвърна Чарко закъснено.

– Ах, оставете го на мира! – обади се третият елф, слаб младеж с големи бакенбарди и хубави бели зъби. – Чарко е непоправим, нали го знаете? Пък и Джон все го настъпва по болното място, не е чудно, че ни е сърдит, нали? Дайте сега да се заемаме за работа, че времето лети. До концерта остават броени дни, така както се мотаем, доникъде няма да стигнем.

– Прав е Джордж – каза четвъртият елф, който се отличаваше с хубаво оформени устни и доста голям нос. – Музиката ни вече долу-горе я бива, но с пеенето сме за никъде. Трябва да репетираме ден и нощ, мен ако питате.

– Добре де, репетициите няма да ни избягат – каза Иван-Джон. – Но за почитателите си също трябва да се грижим, нали така? Бас държа, че малката си умира от желание да получи автограф. Някой от вас има ли писалка?

– А, всъщност аз не съм оттук – обади се Ането несмело. – Искам да кажа, още не съм чувала за вас. Кои сте вие?

– Я гледай ти! – учуди се Иван-Джон. – Все още имало хора, които не ни познават.

Той отстъпи крачка назад, поклони се театрално и обяви на висок глас:

– На вашето внимание, дами и господа! Единствената поп-група в Гората на призраците: неповторимите, уникални, маниакални „Beetles“. На плакатите ни е написано: ние съхраняваме легендата!

– А-а-а, сега разбирам – каза Ането. – Вие сте музиканти.

– А ти какво, да не помисли, че сме носачи на куфари? – попита я Горан-Джордж насмешливо.

– Разбира се, че не! – ядоса се Ането. – Помислих само, че сте носачи на китари.

– И на тъпани – прибави тя, като изгледа ядно Рангел-Ринго.

После изведнъж спря, поразена от внезапно хрумване.

– Ей, я почакайте. Като споменахме думата носачи, та ми дойде нещо на ум. Така както ви гледам, доста здрави ми изглеждате. Сигурно няма да ви е трудно да ме пренесете от другата страна на поляната, а? Вижте ме, изобщо не съм дебела. Нищо няма да ви струва! Раз-два-три – и сме от-татък.

Четиримата елфи започнаха да се превиват от смях. Очевидно предложението на Ането им се стори много смешно.

– Ха, ха, ха! – кискаше се Иван-Джон. – Това беше най-добрият виц, който съм чувал напоследък. Чувате ли, момчета? Да я пренесем, а? ... А след това ще разреши да пренесем и куфарите ѝ, а? Ха, ха, ха!

– Не, само раничката – каза Ането. – Ето я тук, вижте колко е малка.

Тази забележка предизвика нова вълна от смях.

– Ей, страхотна си! – каза Павел-Пол, като бършеше насълзените си от смях очи. – Такива хубави вицове отдавна не бях чувал. Направо си готова за сцената.

– Слушай, това е идея! – каза Горан-Джордж. – Какво ще кажете да я пуснем между отделните песни като шоу-, шоу- ... а-а-а, шоу-хлапенце, на пример.

– Хайде, хайде, ти пак се увлече – отвърна Павел-Пол. – На нас ни трябва певец или певица, а не такова ... как го каза? Шоу-хлапенце. Ама че дума! Половината публика ще избяга само като я чуе! Все ги измисляш едни такива ...

– Ама аз мога и да пея! – хвана се Ането за новата идея. – Слушайте, слушайте сега!

Тя отвори уста и запя единствената песен, която знаеше наизуст:

Sur le pont
D'Avignon
On a danse
On a danse
Sur le pont
D'Avignon
On a danse
Tout le monde.*

Елфите я зяпнаха изумено сякаш се чудеха дали да я вземат на сериозно или не, после отново избухнаха в неудържим смях. Тоя път това продължи много дълго. Ането нацупено ги чакаше да се насмеят.

– Какво, не ви ли харесва?

– Стра-страхотно – смееше се Иван-Джон през сълзи. – Представете си само: „Beetles“ пеят „Sur le pont D'Avignon“. Ей, това ако не е хитът на годината, да не ми е името Джон. Направо сме готови за златна плоча. Страхотно! Голям виц!

– Слушай, ти наистина имаш талант – обади се Рангел-Ринго. – Какво ще кажеш да ти стана мениджър, а? Фифти-фифти, не съм стиснат.

Поредната вълна от смях се понесе над поляната. Ането, която вече се беше ядосала не на шега, потропваше с крак и гледаше елфите изпод вежди. Ама че глупаци! Каквото и да им кажеш, все им е смешно.

* На моста в Авиньон
Танцуваха, танцуваха
На моста в Авиньон
Танцуваха всички

– Хе, ако искате да знаете, последния път когато слушах такива певци като вас, накрая един събираше пари в шапка – процеди тя обидено.

Разбира се, тази забележка също предизвика само смях. Веселящите елфи очевидно биха се смели и на вечерните новини, ако можеха. Ането се навъси като облак, после изведнъж се сети за нещо друго и заговори, осенена от нова надежда.

– Хей, слушайте, аз имам пари. Много пари. Искам да кажа, мога да платя добре, ако се съгласите да ме пренесете ...

Елфите понечиха отново да се разсмеят, после лицата им изведнъж започнаха да се удължават.

– Какво, това някоя шегичка ли е? – попита я Павел-Пол не съвсем уверено.

– Не, не се шегувам. Ето, погледнете тук.

Тя отвори торбичката и им показа няколко от лъскавите монети. За нейно учудване те изведнъж се отдръпнаха и започнаха да я гледат сърдито.

– Ти за кого ни вземаш, малка госпожичке? – каза Иван-Джон обидено. – Какво си мислиш, щом си богата, можеш да си позволиш всичко, а? Така ли си мислиш?

– Да благодариш, че добре ни разсмя преди малко, инак можеше и да си изпатиш – прибави Рангел-Ринго начумерено. – Ние сме свободни елфи, никой не може да ни купи, това ясно ли ти е?

– Ама аз... – запелтечи Ането. – Не исках да ви обидя, извинявайте. Всъщност изобщо не съм богата, тия пари ...

В този момент някъде отгоре и отзад се зачу неясен шум, който бавно се приближаваше. Всички се стреснаха и се заоглеждаха уплашено. Не мина много време и над дърветата се зададе огромен летящ динозавър: еднокрак и едноок. Като видя групата на брега на блатото, той ревна с всички сили:

– Отмъщение! Отмъщение!

– Призраците! Спасявайте се! – кресна Чарко и всички, които можеха да летят, изчезнаха без следа.

Ането и раничката едва успяха да се метнат в храстите. Треперейки, те се прегърнаха и затвориха очи. Очевидно беше дошъл краят.

Динозавърът закръжи над главите им, като се спускаше все по-ниско и по-ниско. Вече беше толкова наблизо, че ако подскочеха, сигурно биха могли да го докоснат. После се спусна на земята и започна да души наоколо. Макар че имаше само един крак, той се движеше много устойчиво.

– Отмъщение! Отмъщение! – чуваше се пресипналият му глас.

– Само не се помръдвай! – прошепна Ането към приятелката си. – Ако не се движим, той не може да ни види.

Напразно. Сякаш воден от команда, динозавърът се приближи точно към мястото, където те се бяха скрили. Олигавената му муцуна започна методично да претърсва храстите. Огромна сянка покри дружките, лъх-на ги гнил месояден дъх. Затворила очи, Ането само повтаряше:

– Никакво движение! Никакво движение!

И, както говореше, краката ѝ изведнъж се понесоха от само себе си. Тя хукна право към блатото, пицейки неистово:

– Ма-а-а-мо-о-о!

В първия момент динозавърът не успя да разбере какво става, но скоро заподскача подире ѝ. Разстоянието помежду им бързо започна да се смалява, Ането вече чувстваше отворителния му дъх във врата си, когато...

– Дино! – чу се един строг, странно познат глас. – Какво, пак ли игрички?

Динозавърът се сконфузи като дете, хванато да бърка в кутията с шоколадови бонбони. Останала без дъх, Ането спря и се огледа да види кой говори, но не успя да открие никого.

– Ама аз... не наистина – изръмжа динозавърът. – Искях само да я уплаша.

– Аха, така значи – каза гласът недоверчиво. – Мечокът не ви ли каза да я оставите на мира?

– Аз... забравих. Искам да кажа ... Добре де, добре, прибирам се веднага. Няма да се повтаря, обещавам.

Само след миг той изчезна обратно.

– Хей! – развика се Ането. – Кой си ти? Вече за втори път ме спасяваш, какво означава всичко това? Покажи се най-после, искам да те видя! А-а-а-ло-о-о! Защо се криеш?

Единственият отговор беше квакането на жабите от блатото. Непознатият спасител очевидно нямаше намерение да се показва.

Глава десета:

Джаста Дива

– „Слава Богу, че живеят на другия бряг на реката и много рядко се появяват отсам“ – повтаряше Ането ядосано. – Леле мамо, ако това е рядко, то аз съм кралят на Патагония! Вече два пъти се нахвърлят върху мене, да ги питаш какво искат! Направо да се отчаеш! Как мислиш, защо все мен избират за жертва?

– Ако знаех, сигурно вече щяхме да бъдем далеч оттук – отговори раничката. – Може би се нахвърлят на червено, като бикове.

– Мислиш ли? Хм, може и да си права. Трябва да се опитам да си крия косите тогава. Но откъде да намеря шапка или кърпа? А, по дяволите! Като че ли има някакво значение! И без това оттук измъкване няма, каква е разликата дали ще ме изядат сега или по-късно?

Междувременно Чарко и Бу се върнаха, като се оглеждаха страхливо. Раничката набързо им разказа какво се беше случило.

– Имате ли някаква представа кой може да се крие зад тоя тайнствен глас? – попита ги тя.

– За пръв път чувам такова нещо – отвърна Чарко. – Ако не бяхте го чули и двете, щях да помисля, че така ти се е сторило. Не, не знам за никакви невидими същества. Пък и не ми се вярва, да ти кажа честно. Гората ни е особена, това е вярно, но ние тук много-много от магии не разбираме.

– Но дядо Таралежко ми подари едно гъбено парченце, което било вълшебно. Ето, виж го сам. Той ми каза, че то притежава скрита сила.

Чарко любопитно разгледа малкото сушено парченце, после го върна обратно.

– Ти опита ли се да направиш нещо с него?

– Какво например?

– Ами да отхапеш малко или пък да го държиш под езика си. В приказките все така се прави.

– Ха, да не съм луда? Ами ако е отровно? Не, по-добре да изчакам докато стигнем до госпожа Бухалица. Дядо Таралежко каза, че тя знае каква е тайната на гъбеното парченце.

– Слушайте, може би все пак ще трябва да потърсим някакъв околел път, а? – обади се раничката. – Ако тръгнем по брега на блатото, може и да намерим някоя нова просека.

Чарко се закле най-тържествено, че друга просека няма, пък и според него блатото нямало точни очертания. Въпреки това Ането и раничката решиха да опитат. Така или иначе не им оставаше нищо друго. Те поеха по тясната ивица между мъгната вода и дърветата, като внимаваха да не затънат някъде.

Не бяха изминали и сто метра, когато изведнъж ги стресна висок, изпълнен с отчаяние глас:

– Помощ, помощ! Потъвам! За Бога, помощ!

Двете приятелки се сепнаха и ускориха крачка. За щастие скоро намериха мястото, откъдето идваха виковете. Всъщност, трябваше малко да се напрегнат, за да открият притежателя на гласа, защото, оказа се, това беше ... едно цвете. Но, разбира се, не обикновено цвете като стотиците други, които растяха по поляните на гората. Това, което Ането и раничката откриха, беше една доста дебела госпожа, която ... растеше в саксия. Отдолу на саксията стърчаха две късички крачета, които в момента бяха почти напълно потънали в блатото, а отгоре се подаваше добре закръглено тяло, което би могло да се нарече и ствол, защото без съмнение тук се касаше за някакво непознато растение. Стволът-тяло притежаваше всички части, които има едно обикновено човешко тяло, при това добре закръглени: корем, гърди, ръце и, разбира се, глава. Буйните коси от листа бяха на цвят още по-огненочервени от косите на Ането, а лицето, леко бледо на яркия червен фон, изглеждаше добре оформено и привлекателно. Госпожата носеше причудливо изрязани триъгълни очила и здраво стискаше в ръка малка дамска чантичка.

Като видя, че някой се приближава, тя се развика още по-силно. Необходими бяха доста усилия, за да я изтеглят от рядката кал. Дамата не се успокои, докато не извадиха от калта и обувките ѝ – били ужасно скъпи, както тя веднага обясни. Едва почувствала се на сигурно, тя извади от чантичката си огледалце и започна бързо да оправя развалената си прическа.

– О, какво унижение! Какво доживях, Боже мой! Изгубена сред тая пустош, без помощ, без ориентир, накрая дори за малко да загина! Аз, която

съм разплаквала толкова почитатели! Да стигна дотам, че да остана сама-сама в едно диво, изоставено място ...

– О, извинявай, мило дете, аз така се обърках, че дори забравих да поблагодаря – обърна се тя към Ането, след като се убеди, че прическата ѝ отново е наред. – Без твоята помощ сигурно щях да загина! – Тя отново се огледа в малкото огледалце. – Все още ли изглеждам зле?

– Напротив, госпожо. Вие направо ... прашците от здраве – увери я Ането.

– Хм, ще го приема като комплимент ... Ах, извинявай, все още не съм се представила. Ти едва ли си чувала за мен, но мама и татко сигурно много ще се удивят, като разберат, че си разговаряла със самата ... – Тя направи многозначителна пауза. – Джаста Дива.

– Джаста Дива? Интересно име ... Звучи някак странно.

– Мило дете, ти разговаряш с една жива легенда! – нацупи се госпожата. – Постарай се да запомниш този момент, моля те! Много хора биха платили доста скъпо да се намират на твое място. Послушай сега!

Джаста Дива зае горда поза, пое дълбоко дъх и започна да пее с чудно красив глас:

Der Hölle Rache kocht in meinem Herzen,
Tod und Verzweiflung flammet um mich her!
Fühlt nicht durch dich Sarastro Todesschmerzen,
So bist du meine Tochter nimmermehr*

Сребърните трели на песента се понесоха над смълчаната гора и за миг изпълниха всичко с магия – една прастара магия, разказваща за неизмерната гордост на майката, проклинаща собствената си дъщеря. Дълго след като Дива беше престанала, никой не се осмели да проговори. Най-после Ането се обади:

– Аз познавам тази музика. Това е „Царицата на нощта“ от „Вълшебната флейта“. Имам я вкъщи на касета за деца.

* Адско отмъщение кипи в сърцето ми
Смърт и отчаяние горят около мен
Не изпита ли Зарастро смъртни болки
То моя дъщеря ти повече не си

– Ах! – удиви се Джаста Дива. – Ето това се казва приятна изненада! Оказва се, че пея за образована публика. Аз пък мислех, че днешните деца слушат само рап или някоя друга от модерните дивотии, които бълва радиото.

Ането понечи да каже, че с удоволствие слуша и рап, но навреме съобрази, че това едва ли ще се понара на Дива.

– Между другото, надявам се с това да съм изплатила поне част от дългата си – продължи певицата. – Съжалявам, в момента не мога да се отблагодаря по-добре. Но, разбира се, това положение скоро ще се промени... След първите няколко концерта, искам да кажа.

– Концерти? – Ането подскочи. – Да не искате да правите концерти?

– Но разбира се. Надявам се, че и тук хората ценят класическото изкуство...

Охо! Червенокоска започна бързо да обмисля. Елфите бяха казали, че търсят певец. Ако тя успееше да убеди Джаста Дива да участва в техния концерт, то може би те все пак биха се съгласили да я пренесат през поляната с орхидеите...

– Чарко, тръгвай бързо да търсиш елфите! – викна тя. – Доведи ги тук колкото се може по-скоро, кажи им, че имам страхотна новина за тях!

Чарко малко се постресна, но тръгна без да мърмори. Ането наистина изглеждаше много развълнувана.

– Госпожо Дива, аз имам една идея за вас! – обърна се тя към певицата. – Какво ще кажете, ако ви помогна при организирането на концертите? Със собствена група дори!

– О, ама ние сме много предприемчиви! – усмихна се госпожата сниходително. – За каква група става дума?

– Четирима музиканти. Търсят певица. Доста са добри, а и концертът им е само след няколко дни.

– Интересно – замисли се Джаста Дива. – Но, да си призная, това предложение едва ли ще ме заинтересува. Аз работя само с професионалисти, нали разбираш? ... Макар че при тия обстоятелства ... Ахем, да знаеш случайно кои са спонсорите на концерта?

– Спонсори? Какво означава това?

– Ами тия, които го подкрепят ... финансово, искам да кажа.

– А-а-а, тия които дават парите ли? Ами, това сигурно са големите клечки тука в гората.

– Какво, да не би да искаш да кажеш, че зад концерта стои самият господин Хайно? В такъв случай може и да размисля.

– Хайно? По дяволите!... Искам да кажа, разбира се. Щом е далавера, Хайно непременно ще стои зад нея.

– Сигурна ли си? Когато става дума за работа аз държа на абсолютна точност!

– Разбира се! Той сам ми го каза – излъга Ането набързо.

Джаста Дива отстъпи крачка назад и я изгледа с недоверие.

– Ти май обичаш да фантазираш, а, детенце? Да не би да искаш да кажеш, че познаваш господин Хайно лично?

– Да, вече имах удоволствието.

– Извинявай, но това не мога да повярвам. Можеш ли да ми дадеш някакво доказателство?

Ането изведнъж се сконфузи.

– Доказателство нямам, но наистина познавам Хайно – каза тя смутено.

– Виждаш ли? – погледна я Джаста Дива с укор. – Ако не беше приятният разговор от преди малко, вече щях да се почувствам обидена.

Сърцето на Ането се сви. Надеждата, едва появила се, започна да изчезва. Тя се опита да измисли нещо друго, но нищо не ѝ хрумна.

– Честна дума! – опита се тя да закрепни някак положението, но Джаста Дива вече не я слушаше.

– Няма смисъл да настояваш повече! – подшушна ѝ раничката. – Най-добре е сега да я оставим на мира, по-късно може да измислим нещо друго.

Макар и с неудоволствие, Ането бе принудена да се съгласи. Примадонната очевидно нямаше желание да бъде безпокоена повече.

– Госпожо Дива, много ми беше приятно. Ние ... трябва да побързаме. Благодаря ви за песента.

– За арията – поправи я Джаста Дива. – Моля, моля, няма защо. Извинявай, че не мога да ти дам автограф. Нямам нищо за писане.

– Някой друг път – измърмори Ането и побърза да се отдалечи.

– Ама че надута гъска! – разпали се тя, когато се бяха отдалечили на сигурно разстояние. – Ние ѝ спасихме живота, а тя ни се отблагодарява с пеене! „Извинявай, че не мога да ти дам автограф!“ Притрябвал ми е нейният автограф! Ха! Ще си го намажа на филия, как ли не!

– Все пак имам чувството, че твоето предложение я интересува – каза раничката замислено. – Само ако не беше се разбързала да разправяш, че познаваш Хайно, можеше и да се съгласи. Видя ли как ѝ светнаха очите, когато питаше за тия ... тонзури.

– Спонсори – поправи я Ането механично. – Но аз наистина познавам Хайно, не е ли така?

– За познаване, познаваш го ... Но няма как да я убедиш, че това е вярно. Тя на приказки много не вярва, струва ми се.

– Ама че глупава работа! Точно когато казвам истината, никой не ми вярва. Май ще е по-добре да лъжа, а?

Тя се поколеба, после прибави неуверено:

– А може би си струваше да ѝ предложим торбичката с парите? Как мислиш, дали тогава би се съгласила?

– Да ти кажа честно, аз нищо не разбирам от пари, но ми се струва, че май не е много добре човек непрекъснато да ги тика в очите на околните. Видя ли как се разсърдиха елфите? По-добре е хич да не опитваме, мен ако питаш.

– Странна работа. Аз пък мислех, че с пари може да се купи всичко. Вече нищо не разбирам. За какво са парите, ако човек не може да ги използва? Май наистина ще е най-добре да ги подарим на жабите.

Междувременно те бяха стигнали обратно до поляната с орхидеите. Там вече ги очакваха елфите. Ането неспокойно се питаше дали те още ѝ се сърдят, но с облекчение видя, че я гледат без раздразнение. Очевидно не бяха злопаметни.

– Чарко разправя, че си имала някаква изненада за нас. Да не си измислила някой нов виц? – посрещна я отдалеч Иван-Джон.

– Слушайте, вие нали казахте, че ви трябва певец или певица – каза Ането, без да му обръща внимание.

– Да. И какво от това? – отвърна Павел-Пол.

– Ако ви намеря певица, ще ме пренесете ли отвъд поляната с орхидеите?

Елфите я зяпнаха учудено.

– Може и да помислим ... – каза Горан-Джордж предпазливо. – Стига да е професионалистка.

– Няма какво да размисляме! – обади се Рангел-Ринго. – Ако ни намериш певица, ще те пренасяме отвъд поляната и обратно колкото си пожелаеш. Само ни намери някой, който може да пее, а ние вече сме на среща.

– Вие пък каквото се разпалихте ... – каза Иван-Джон насмешливо. – Не виждате ли, че малката си прави майтап? ... Слушай, я по-добре изпей още веднъж тази твоя песничка ... Как беше? ... „Sur le pont“ ...

Това разбира се предизвика бурен кикот между останалите трима и Ането, подразнена, отиде настрана, последвана от приятелите си. Елфите скоро я забравиха напълно.

Тя набързо разказа какво се бе случило. Чарко тъжно поклати глава.

– Ама че несгода! Вече си мислех, че работата ни е в кърпа вързана ... Значи така, тя иска някакво доказателство, а? Но какво доказателство може да даде човек за едно познанство? Това пък съвсем не го разбирам.

– Ами възрастните понякога си пишат писма. Или се фотографират заедно. Нещо такова, предполагам. Ти какво ще кажеш, Раничке?

– И аз така мисля.

– Чакайте, чакайте! Бу иска да каже нещо – обади се Чарко.

И наистина, Бу махаше бързо-бързо с крила. От възбуда едва смогваше да покаже всичко. Чарко на няколко пъти го помоли да повтори, за да може да разбере.

– Бу казва, че той може да намери такова доказателство. Тук, съвсем наблизо.

– Какво, тоя дребосък? Не може да бъде! – отрязва го Ането.

Раничката смръщи вежди и я изгледа сърдито. Бу изведнъж се оклюма и спря да прави знаци.

– Слушай, ти наистина си невъзможна! – кипна Чарко. – Като помисля само, че те смятах за героиня ... Сега, като те опознах по-добре, виждам, че си само едно разглезено хлапе, нищо повече! И не заслужаваш никаква помощ!

Ането се присви виновно. Чарко, Бу и раничката я гледаха укорно.

– Вече и сам не зная какво да правя – продължи Чарко. – Бу, ти какво мислиш?

Бу се почеса замислено по главата, после започна да прави бързи знаци.

– Мислиш ли? – попита го Чарко скептично.

Бу закима утвърдително.

– Добре тогава, да видим какво ще излезе от това ... Слушай, Бу казва, че ние ще останем при вас, но първо трябва да обещаеш, че никога, ама никога повече няма да ни обиждаш и командваш.

Бу направи още няколко бързи знака.

– И никога повече няма да го наричаш дребосък, разбира се.

Ането стоеше, виновно привела очи, и не смееше да го погледне.

– Съжалявам – каза тя накрая с неуверен глас. – Понякога просто правя неща, които и сама не разбирам. Хей така, преди да се усетя ... Обещавам ... Ще се опитам ... да бъда ... приятел.

Всички се смълчаха. После Бу отново започна да прави знаци.

– Казва, че нямаме време за губене – обясни Чарко. – Почакайте тук, ние веднага ще се върнем обратно.

Двамата изчезнаха към отсрещната страна на блатото. Не мина много време и те се зададоха обратно. Бу стискаше в зъби квадратно парче хартия. Той се приближи и гордо го подаде на Ането.

– Какво е това? Я покажи – полюбопитства раничката.

Оказа се, че това е голяма фотография. От нея ги гледаше Хайно с мазна усмивка, а отдолу беше написано: „На мен винаги можете да разчитате: Бобърът Хайно!“. Най-долу се виждаше неговият едър, нечетлив подпис.

– Ама това ... истинско ли е? Откъде го намери? – попита Ането, като се мъчеше да си припомни къде беше виждала тази снимка.

Бу я гледаше усмихнато и не казваше нищо. Чарко също се хилеше доволно. Раничката, която вече беше се досетила за какво става дума, се превиваше от смях.

– Чакай, чакай малко, не казвай нищо! Ей сега ще се сетя – каза Ането. – Ха! Ами разбира се! Табелата при Хайномата! Познах ли?

Бу въодушевено закима с глава. Звънчетата по шапката му се раздрънкаха.

– Бу, ти си... ти си... най-великите уши, които някога съм срещала! – провикна се Ането. – Ела да те разцелувам!

Тя сграбчи мъхнатия хвъркатко и започна да го целува. Косматите уши я гъделичкаха приятно.

– Извинявай, наистина извинявай! – прошепна тя, докато го прегръщаше. – Аз не съм толкова лоша, колкото си мислиш. Ще видиш, че мога да се променя, ще видиш! Но нека това си остане между нас, а?

Бу я погледна изненадано, после кимна утвърдително. В огромните му очи се четеше учудване, примесено с любопитство. Двамата размениха съзаклятнически погледи, после Ането обяви с комична сериозност:

– Дами и господа, а сега назад към Джаста Дива! Време е да я изненадаме с нещо ново!

* * *

– Вие сте странно поколение – каза Джаста Дива замислено, докато за стотен път разглеждаше фотографията. – На вашите години ние още играехме с кукли, а вие вече гоните работа и успехи... А къде остава детството? Нищо не разбирам, този свят става все по-объркан. Децата въртят бизнес, възрастните играят игри... Всичко се обръща с главата надолу...

– Както и да е – прибави тя след кратко мълчание. – Добре, води ме при тия твои музиканти, искам да видя колко струват...

Елфите тъкмо приключваха с репетицията и вече се канеха да тръгват, когато Ането се провикна отдалеч:

– Ей, почакайте! Имам една изненада за вас!

Те спряха и я заразглеждаха учудено. Ането се изпъчи и започна да обявява така, както беше гледала това да се прави по телевизията:

– Господа Елфи, разрешете ми да представя неповторимата Джаста Дива – една жива легенда на певческото изкуство...

– Какво? Истинска певица? Тук в гората? Не може да бъде! – отсече Иван-Джон. – Ако имаше такава, щяхме да я познаваме.

– Аз съм чужденка, млади господине – прекъсна го Дива хладно. – Но, да, аз все пак съм истинска певица. Името ми се намира във всеки спра-

вочник по певческо изкуство. Впрочем, мога ли да узная нещо повече за вас самите? Само с няколко думи, както е редно между професионалисти.

– Ами ние ..., – запъна се Иван-Джон. – Ние току-що правим първите крачки ...

– Няма значение, те въпреки това са много добри – намеси се Ането, почувствала, че нещата тръгват накриво. – За Дива пък да не говорим – обърна се тя към елфите. – Направо е страхотна ... Госпожо Дива, защо не изпеете отново тази ария? ... Момчета, само да чуете как пее Царицата на Нощта, направо без думи ще останете!

– Ария? Каква ария? – запита Горан-Джордж учудено. – Ние правим попмузика, а не класика. Ти май всичко си объркала, а, Червенокоске?

Ането отчаяно стисна юмручета ... Отново трудности ... По дяволите! ...

В този неприятен момент най-неочаквано самата Джаста Дива ѝ дойде на помощ.

– Попмузика? Каква точно попмузика, младежи? Мога ли да чуя един пример? – попита тя.

Елфите се спогледаха смутено, после, насърчавайки се взаимно с погледи, започнаха да пеят:

La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la

Лицето на Джаста Дива се разтегли в широка усмивка.

– А-а-а, поне вкусовете ни съвпадат, доколкото виждам. Почакайте за момент, трябва да се настроя малко.

Тя затвори очи и потъна в мълчание. Всички зачакаха, изпълнени с нетърпение.

Не след дълго Дива отвори очи, огледа ги усмихнато и започна да пее:

La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la

La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la

La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la*

Ането почувства как полека-лека я обхваща странна нега – една сладка, изпълнена с радост нега, която я накара да затвори очи и да си представи как върви заедно с много други хора, всички щастливи и усмихнати. Сърцето ѝ запърха от радост, очите ѝ се напълниха със сълзи и, преди да е разбрала какво върши, тя също бе започнала да пее с тънко, неукрепнато гласче:

La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la

Елфите също запяха, до един обхванати от магията на песента. Простата мелодия се изви и укрепна – силна, красива, опияняваща, – докато

* Няма нещо, което можеш да направиш – което да не може да се направи
Нищо, което можеш да изпееш – което да не може да се пее
Нищо, което можеш да кажеш, но можеш да научиш как да играеш играта
Толкова е лесно

Няма нещо, което можеш да сториш – което да не може да се извърши
Никой, когото можеш да спасиш – който да не може да бъде спасен
Нищо, което можеш да направиш, но с времето можеш да научиш как да бъдеш себе си
Толкова е лесно

Всичко, което ти трябва, е любов,
Всичко, което ти трябва, е любов,
Всичко, което ти трябва, е любов,
Любовта е всичко, което ти трябва.

накрая изглеждаше така, сякаш цялата гора запя, обхваната от непреодолим копнеж по топлина, щастие и радост.

La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la
La-la-la-la-la-la-la-la-la

Дълго време след като и последните тонове бяха отшумели, те стояха неподвижно и мълчаливо, все още напълно подвластни на магията. Най-после Иван-Джон се осмели да прекъсне мълчанието.

– Госпожо Дива, това беше ... магия. Да, истинска магия. За пръв път в живота си ... – от вълнение гласът му пресекна и той се изкашля, за да прикрие смущението си. – ... За пръв път в живота си повярвах в това, което пея. Никога, още никога не съм бил толкова щастлив!

– Я гледай – усмихна се Джаста Дива. – Ти май започваш да разбираш в какво се състои тайната ... Всеки от нас може да върши чудеса, трудното е само да се повярва ...

Ането стоеше безмълвно и не можеше да се начуди. Това ли беше суетната, самовлюбена примадона, с която бе разговаряла до преди малко? От нея май не беше останала и следа.

– Ето, вземете например мен – продължи Джаста Дива, сякаш прочела мислите ѝ. – Погледната отстрани – пък и не само отстрани, – аз навярно изглеждам като една застаряваща и понякога не особено приятна дама. Но когато започна да пея, аз мога да се превърна в каквото си поискам – младо момиче, вълшебница или вещица, – просто защото вярвам в това, което пея. – Тя отново се усмихна. – Ето това е магията.

Елфите я слушаха, сякаш чрез нея говореше оракул.

– Слушай, аз размислих – обърна се Джаста Дива към Ането. – Няма нужда да използваш твоите ... контакти. Тия младежи наистина ми харесват, няма значение дали работата ще има успех, или не. Понякога човек трябва да върши и неразумни неща, инак душата започва да пресъхва ... Ау, вече говоря като някакъв брадат старец ... Е, момчета, ще ми позволите ли да се присъединя към вашата ... млада група?

Елфите се спогледаха, после започнаха да викат един през друг:

– Но разбира се!

– За нас е голяма чест!

– Ю-ха-а-а! Сега вече сме най-великите!

– Да живее Джаста Дива!

Просеката закънтя от веселите им викове. Раничката се приближи към Ането и пошепна:

– Не знам защо, но ми се струва, че тоя път май наистина свършихме нещо много хубаво. Нещо много, много вълшебно, не мислиш ли?

– Да – каза Ането замечтано. – Това наистина беше нещо много вълшебно.

Глава единадесета:

Госпожа Бухалица

Когато елфите пренесоха Ането и раничката от другата страна на поляната с орхидеите, вече бе започнало да се стъмнява.

– Нали ви казах, изобщо не съм тежка – зачурулика Ането когато отново стъпи на земята. – Видяхте ли колко бързо стана всичко?

– Най-хубавото е, че всички сме доволни – каза Павел-Пол. – Хайде сега, на добър час. Ако побързаме, може и да успеем да направим първата репетиция с Джаста Дива. А, и да не забравя: ако ти потрябваме, Чарко знае къде да ни намери.

– Момчета, исках само още веднъж да ви благодаря и да ви кажа колко се радвам, че се срещнахме.

– Ние също.

– Заповядай на концерта.

– И, ако се сетиш за някои нови вицове, записвай си ги. Може пак да се посмеем заедно.

Ането кимна дружелюбно. Този път закачките вече не я дразнеха. Тя помахаше с ръка и ги проследи с поглед, докато изчезнаха в здрача.

– Големи симпатяги. Като помисля само, че отначало така ме ядосваха... – прошепна тя замислено, после разтърси глава и се обърна се към приятелите си. – Е какво, готови ли сте? Малко остава, скоро ще си бъдем въкъщи!

Тя метна раничката на гръб и последва Чарко, който посочваше пътя. Скоро прекосиха голямата поляна и излязоха почти на брега на реката, която тук беше значително по-широка и спокойна, отколкото горе при воденичката на дядо Таралежко. Сега от нея ги делеше само широка тревиста ивица, заета почти изцяло от огромно, прастаро дърво.

– Ето тук живее госпожата – каза Чарко.

Ането заразглежда дървото с любопитство. Дебелият ствол беше опасан от множество дървени стълби, които го правеха достъпен и за онези, които не могат да летят. На различна височина по него можеха да се открият няколко хралупи, всички освен една заключени с дебели катинари. Над всяка от тях беше закована дървена табелка, на която можеше да се

прочете какво точно се намира вътре: „Библиотека“, „Трапезария“, „Салон“ и пр. Над хралупата, която не беше заключена, беше написано „Приемна“. Ането се изкачи по дървените стъпала и плахо почука на вратата.

– Влез! – чу се отвътре старчески глас. – И не забравяй да затвориш вратата след себе си. Прозорецът е отворен, става течение.

Входът на хралупата беше доста нисък, та Червенокоска трябваше хубавичко да се наведе, за да влезе, но вътре беше изненадващо просторно и уютно. Първото ѝ впечатление беше, че се намира в библиотека – само че в една много разхвърляна, подобна на лабиринт библиотека. Купища от книги покриваха всяко свободно кътче в приемната, така че човек можеше да се движи наоколо само ако много внимава, за да не стъпва по тях. Работната маса в един от ъглите буквално се огъваше под тежестта на дебелия томове, които я покриваха. Старомоден грамофон с огромна фуния стоеше върху нея редом до неголям компютър. Етажерките по стените съдържаха пъстра смесица от дреболии, която Ането с удоволствие би изследвала по-обстойно: часовничета, мидени черупки, блестящи кристали, малки като напръстници порцеланови чашки ... Червенокоска се заплесна и за малко да забрави за какво е дошла.

– Влизай, влизай, че става късно. Ти нещо много се забави – стресна я старческият глас от преди малко.

Едва сега Ането забеляза госпожа Бухалица. Старата дама седеше в удобен люлеещ се стол до отворения прозорец. В едната си ръка държеше книга, а в другата – една от миниатюрните порцеланови чашки. Госпожата беше облечена в доста избелял, но дебел домашен халат, дълъг шал опасваше врата ѝ въпреки топлото време. Кръглите ѝ жълти очи изглеждаха огромни зад дебелия лупи на очилата, а разчорлените посивели пера ѝ придаваха малко смешен вид.

– Ама вие какво, да не би да ме очаквахте? – учуди се Ането.

– Разбира се, че те очаквах. Твоя приятел Чарко още от сутринта ми продъни ушите с молби за помощ, ясно беше, че и ти ще се появиш по някое време. Той къде е, не поиска ли да дойде?

Едва сега Ането забеляза, че Чарко и Бу бяха останали отвън. Тя поне-чи да ги повика, но госпожата махна с крило:

– Ах, той сигурно отдавна вече е зад девет планини, остави го на мира. Одеве му се поскарах малко, та скоро няма да посмее да се покаже ... Тъй ...

Седни на някой от столовете, ако откриеш място, но не размествай книгите, че след това не мога да ги намеря. Аз не си падам много по реда и чистотата, такава ми е натурата. Искаш ли да пиеш нещо? Или първо да похапнеш?

Ането, която почти бе привършила запасите на дядо Таралежко, с удоволствие се съгласи да хапне. Старата дама излезе навън, подрънквайки с огромна връзка ключове и не след дълго се върна с голяма порция тънки суджучета. Очите на Ането светнаха: през последните дни беше яла само постно и при вида на суджучетата устата ѝ направо се напълни със слюнка.

– Хм-м-м, много са вкусни – каза тя, докато мляскаше от удоволствие. – От какво са направени?

– Ако ти кажа, само ще ти разваля апетита – измърмори госпожа Бухалица. – Яж и не питай, че не се знае какво те чака. Може и да не ти се случи скоро да хапнеш наденичка.

Ането реши, че госпожата е много права и привърши вечерята си в мълчание. Раничката беше намерила едно удобно местенце между няколко купа книги и внимателно оглеждаше хралупата.

– Тъй. Сега вече можеш да кажеш какво те води насам – каза госпожата след като Ането беше привършила. – Сигурно няма да е нещо много приятно или лесно. Никой не идва при мен от добра sluка.

– Дядо Таралежко ме прати – започна Ането, докато бършеше омазаните си устни с ръкав. – Аз ... не съм оттук и търся път извън гората. Искам да се върна обратно въщи, при мама.

– Охо! – погледна я госпожа Бухалица изненадано. – Толкова малка, а вече такива трудни въпроси задава ... И какво още?

– Ами ... той ми даде ето това – Ането извади малкото сушено парченце от джоба си и го подаде на госпожата. – Каза, че било вълшебно и че само вие можете да ми кажете как да го използвам.

Бухалицата внимателно пое мъничкото парченце и го постави на масата пред себе си. После взе голяма лупа от един рафт и започна да го разглежда съсредоточено.

– Интересно, интересно. Направо забележително – мърмореше тя. – Най-после нещо наистина интересно.

Това продължи доста дълго и Ането беше започнала да се върти нетърпеливо на стола, когато скърцащият глас на госпожата отново я стресна:

– Тъй... А сега е време за лягане. Ела да ти покажа къде ще спиш.

Ането я изгледа удивено.

– Но... Нали щяхте да отговаряте на въпросите ми. Какво стана?

– Всяко нещо с времето си. Въпросите, които ми задаваш, са много трудни и искат бистра глава. Но първо прибери това парченце да не го изгубиш. То наистина е много важно. Утре като станем, вече ще видим какво ще правим.

– Не може ли поне нещо да ми кажете. Съвсем мъничко, инак изобщо няма да мога да заспя! – примоли се Ането.

– Още нищо не мога да ти кажа, но поне нещо можеш да видиш. Гледай тук: ето това кълбо ще използваме утре сутринта, за да търсим отговор на въпросите ти.

Тя посочи едно голямо стъклено кълбо, което лежеше между купищата книги по масата.

– Това е моята кристална сфера. Сигурно си чувала за такива неща, а? Понякога, ако имам късмет и денят е добър, тя ми дава отговори... Е, не точно отговори, но поне нещо като указания. Утре ще опитам да узная нещо повече по твоите въпроси.

– И... лесно ли ще го намеря тогава? Пътя, искам да кажа.

– Да те предупредя от сега – изгледа я госпожата строго. – Не очаквай от мен ясни и лесни отговори. Единственото, което мога да ти дам, са насоки, най-много някакви указания, а пътя сама ще трябва да търсиш и намериш. Така е то с трудните неща – ако можеше някой друг да ги свърши вместо нас, те нямаше да са трудни... Хайде, ела да ти покажа стаята, че утре много сила ще ни е нужна.

Ането мълчаливо последва старата дама до една от другите хралупи. Там я очакваше истинско легло – първото, откакто бе попаднала в гората. Тя се гушна с раницката и, въпреки възбудата си, заспа начаса. На сутринта дори се успа. Събуди я госпожата, която бе приготвила палачинки и даже подредила малка кокетна масичка на една от дървените тераси. Ането вече започна да си мисли, че животът в гората може би не е чак толкова неприятен.

– Е какво, готова ли си да започваме? – попита я Бухалицата, след като бяха закусили. – Мене ако питаш, няма какво повече да губим време.

– Ъ-хъ... – отговори Ането, докато бързешком натикваше последната палачинка в устата си. – Готова съм.

Сега вече любопитството я сграбчи наистина и госпожата изведнъж започна да ѝ се струва някак много бавна. Тя акуратно разтреби масичката, без бързане се изкачи нагоре по стълбите до приемната и дълго-дълго претърсва голямата връзка ключове на кръста си. Най-после! От нетърпение Ането вече почти подскачаше на място.

– Така-а-а... – каза госпожата, докато бавно се промъкваше между купичката книги, като по чудо без да ги докосва. – Сега ще видим.

Тя изведнъж млъкна и спря неподвижно, втренчила поглед върху работната маса, която Ането не можеше да види от мястото си.

– Какво има? – попита Червенокоска, като се опитваше да надникне през рамото на госпожата. – Няма ли да започваме?

– Не може да бъде! – промърмори Бухалицата. – Това е абсолютно невъзможно!

– Какво? Защо? Откъде-накъде? – недоволстваше Ането и, с риск да прекатури книгите, се промъкна на четири крака между куповете. После се изправи, погледна към работната маса и... зяпна.

Кристалното кълбо беше изчезнало.

* * *

– Няма смисъл да търсим повече. Ясно е, че кълбото липсва – изръмжа Бухалицата, докато отупваше халата си, при което наоколо се вдигаха облаци прах.

– Но къде може да е? – проплака Ането, отчаяна до немай-къде – Снощи беше точно на това място, с очите си го видях.

– Хм, аз подозирам нещо, но засега е рано да се говори – каза госпожата, докато гледаше през отворения прозорец. – Напоследък доста неща започнаха да ми изчезват. Няма съмнение, някой тършува из къщата ми.

– И какво ще правим сега?

– Тъй както гледам, на крадеца май започва да му се услажда. Сигурно ще се опита още веднъж да дойде. Рано или късно ще го хвана.

– Но какво ще стане с мен? С моите въпроси? Колко дълго ще трябва да чакам?

– Защо да чакаш? Разходи се наоколо, огледай се насам-натам. Току-виж си открила нещо интересно. Нали искаш да намериш някакъв път.

– Но къде да търся? Без вас изобщо не знам какво да правя...

Ането не можеше да разбере как е възможно някой да остане толкова спокоен след такава огромна загуба. Разсеяната, та дори малко завеейна Бухалица я изпълваше с недоверие. Възможно ли е някой, който толкова малко се грижи за нещата, които го заобикалят, да бъде наистина от помощ? Така както изглеждаше, госпожа Бухалица не беше в състояние да помогне дори на самата себе си, камо ли на някой друг.

На всичко отгоре госпожата взе, та се ядоса.

– Слушай, още вчера ти казах, че тук лесни отговори не можеш да очакваш. Ако непременно ти е необходим съвет, ето ти един: излез навън, оглеждай се добре и се опитай да научиш нещо! Какво очакваш от мен, да те хвана за ръчичка и да те заведа при мама ли? Престани да хленчиш и започвай да търсиш! И без тебе имам достатъчно грижи, ако искаш да ти помогна, помогни си първо сама!

Ането я гледаше с големи, неразбиращи очи. Отначало ѝ се доплака, после ѝ стана неудобно, а накрая тя самата здравата се ядоса.

– Хе! – отвърна тя опърничаво, като кръстоса предизвикателно ръце на гърдите си. – Добре тогава, щом е така, наистина сама ще си помогна! Да не мислите, че не мога?

– И да не ме търсите за помощ, ако утре ви откраднат и пантофите от краката! – подхвърли тя от прага, докато се готвеше да излезе. – Така както гледам, работата натам отива.

Тя затръшна вратата подире си и пое по пътеката, като от яд подритваше всички по-едри камъчета по пътя си. Но ако в този момент би могла да види лицето на госпожа Бухалица, тя навярно много би се учудила. Старата дама леко се усмихваше и си мърмореше под нос:

– Ей така ми харесваш вече. Беля такава ... червенокоса!

* * *

Пътеката водеше между редки дървета и храсти по продължение на брега на реката, отдалечена на не повече от стотина метра от него. Не след дълго Ането и раничката стигнаха до разклонение: главната пътека завиваше наляво, към вътрешността на гората, а една тясна, едва забележима пътечка водеше надясно към реката. Решиха първо да поемат по малката пътечка. Наложиха им се да си пробиват път през не особено приятни трънливи храсти, докато накрая излязоха на неголямо открито място. Ането, която беше се убола по пътя, приседна до един голям мравуняк и започна да си смуче пръста. Раничката се намести до нея.

– Помогни си сама! Как ли не? Тая свадлива баба само се чудеше на кого да си изкара яда, затова ме напъди така – каза Червенокоска, която още не беше се успокоила напълно. – Ами да! Остава прозореца отворен, а после се чуди, че някой тършува из къщата ѝ. Крадците нали само това чакат!

– Слушай, искам да ти кажа нещо, – прекъсна я раничката. – Тоя прозорец е много високо. Преди малко нарочно погледнах – от земята в никакъв случай не може да се достигне, нито с катерене, нито с подскачане.

– Какво, да не искаш да кажеш, че крадецът... Ей, чакай малко! Започвам да разбирам... За да може да влезе през прозореца, крадецът трябва да е...

– Птица. Просто и логично.

– Охо! Това хич не е лошо като начало. Ако не ме беше толкова яд на бабата, веднага щях да изтичам да ѝ кажа. Но нищо – после пак може да я изненадаме. Давай сега по-нататък.

– Ами то кой знае колко много за мислене няма. Крадливи птици...

– Свраките! – извика Ането тържествуващо. – Да бе, как не се сетихме по-рано! Това е работа само на свраките! Нали си спомняш как едната заплашваше, че щяла да разправи всичко на госпожа Бухалица. Няма какво да губим повече време! Скачай да отиваме при бабата!

– Чакай, чакай! Има още нещо.

– Казвай де, какво само ме мъчиш?

– Я погледни това – Раничката бръкна в един от страничните си джобове и измъкна смачкан лист хартия.

Ането го грабна и започна да го разглежда. С едър и старателен почерк върху него бе написано:

„Драга ми саседке,

По туй време, за което пишеш, бях на гости у приятелката ми Пеги. Ако не вярваш, питай я. Не знам кой ти е откраднал портмонето. Аз с такива работи не се зънимам.

Свраката Меги“

– Но това е писмо от свраката ... Не може да бъде, къде го намери?

– Лежеше смачкано в хралупата, до коша за боклук.

– Но това означава, че ...

– Госпожа Бухалица отдавна знае кой тършува из къщата ѝ. Щом е писала писмо на свраката, би трябвало вече всичко да ѝ е ясно.

– Аха, значи затова изглеждаше така спокойна ... Гледай ти, аз пък вече мислех, че тя е просто една стара поспалана ... Ама че хитра баба! Да не ѝ се надяваш!

– Питам се само защо ли продължава да е така небрежна. Може би все още изчаква удобен случай или нещо такова ...

– Ей, ама ти наистина си страхотна! – изглежда я Ането с неприкрито възхищение. – Казвай сега какво да правим оттук нататък.

– В писмото е написано „съседке“. Ще рече, свраката живее някъде наблизо. Най-добре ще е да я потърсим и да видим дали не можем да узнаем нещо повече на място. Ти носиш ли торбичката с парите?

– Разбира се.

– Добре. Имам тук една идея, слушай сега ...

Глава дванадесета:

Хитрата сврака

Едва бяха поели по голямата пътека отвъд разклонението и вече намериха гнездото на свраката. Всъщност това си беше цяла къщичка, построена в ниските клони на едно дебело дърво. Изплетена беше от жилави пръти и покрита със сламени снопи. Удобна дървена стълба водеше до малка веранда пред къщичката, на която се намираха маса и няколко стола. Свраката седеше в един от столовете, небрежно кръстосала дългите си крака. В едната ѝ ръка димеше огромна чаша кафе, а в другата – дълго-дълго цигаре. Като видя двете приятелки, тя се начумери и още отдалеч се развика:

– Хич не ми идвайте по-наблизо! Нищо не искам да купувам, нямам и нищо за подаряване. Най-добре ще е веднага да изчезвате оттук! Аз си държа на спокойствието. С никого вземане-даване не желая, да знаете!

– Май няма да е толкова лесно, колкото си мислехме – промърмори Ането към раничката. – Виж я само колко е кисела.

– Ама ние нищо не искаме да продаваме – извика тя към свраката. – Напротив, ние самите купуваме. Стари вещи.

– Какво? – ококори се свраката. – Купувате ли? За първи път чувам такова нещо – едно хлапе да купува стари вещи. Хей, да не ме будалкаш нещо? Имаш ли пари изобщо?

Ането бръкна в торбичката и извади няколко лъскави жълти монети. Свраката се задави с кафето и опръска модерната си къса рокля.

– Имаш ли много такива? – запита тя, измервайки монетите с хищен поглед, без даже да забелязва опропастената си рокля.

– За съжаление, само тая торбичка – отвърна Ането скромно. – Много са тежки, не мога да нося повече.

Добре, че в чашата не беше останало повече кафе! Очите на свраката направо щяха да изхвъркнат, тя изведнъж стана много любезна и заговори мазно-мазно:

– Няма нищо, няма нищо. И това е достатъчно. Всъщност, като размисля, аз май имам доста неща за продаване. Хубави стари вещи, първо качество стока, няма да съжалявате. Какво да ви покажа първо?

- Ами ние преди всичко стъклени неща купуваме.
- Чудесно! – извика свраката. – Аз също много обичам стъклените неща, тук при мен е пълно със стъклария. Виждам, че веднага ще се разберем. С такива умнички деца винаги може да се търгува, знам аз.
- Да, но ние търсим не какви да е неща...
- Свраката, която вече бе хукнала навътре, се спря, като едва успяваше да прикрие нетърпението си.
- Че какво точно търсите?
- Ами стари, много стари неща от стъкло.
- Добре де, какво например?
- Не ми се вярва да имате такова нещо, но все пак... Старо стъклено кълбо например...
- Че как да нямам, имам, разбира се! – изкрещя свраката победоносно, после изведнъж спря и започна да оглежда Ането подозрително. – Хей, я почакай малко ... Да не би да те праща някой? А?
- Тя се усмихна фалшиво и прибави с подкупващ тон:
- Виждам аз, че си честно дете, я кажи сега кой те изпрати тук!
- Никой не ме е изпратил, аз сама си върша работата – Ането се опита да говори наперено, но гърлото ѝ се сви от притеснение. – Не видяхте ли парите?
- А, видях ги, как да не съм ги видяла ... – проточи свраката неуверено. Тя спря и започна да обмисля нещо, после очите ѝ просветнаха лукаво. – Добре, сега ще ти кажа как точно ще стане работата. Значи, кълбото струва ... пет ... или не, по-добре десет от тия златни монети. Точно така. Десет златни монети – и кълбото е твое.
- Ането ахна.
- Десет монети! Това е нечувано!
- Е, както искаш – отвърна свраката лениво. – Аз бърза работа нямам, ако размислиш, обади се пак по-късно. Хайде сега, ще седна да си почина.
- Чакайте, чакайте! – разбърза се Ането. – Добре де, няма да се пазарим. Ето, тука са парите.
- Тя бръкна в торбичката, преброи десет монети и понечи да ги подаде. Изведнъж обаче се сепна и бързо ги прибра обратно. Свраката, която вече беше скочила, недоволно замърмори.

– Преди да платя, искам да го видя! – отсече Ането. – Аз не купувам стока без да съм я огледала.

Меги размисли кратко, после влезе в къщичката и скоро се върна, като държеше в ръце кълбото. Нямахте съмнение – това беше кристалната сфера на госпожа Бухалица.

– Сега довольна ли си? – изръмжа свраката недружелюбно, докато внимателно поставяше кълбото върху пода на верандата. – Хайде, давай парите, какво чакаш? Старо стъклено кълбо, точно каквото търсиш. Първо качество стока, нали сама видя?

Ането протегна ръка и подаде монетите. Свраката се спусна от верандата, грабна ги и ... започна да крещи с цяло гърло:

– Дръжте крадеца-а-а!

– Какво те прихваща, да не си полудяла? – подскочи Ането от уплаха.

Вместо да отговори, Меги започна да я блъска и удря където свърне. Костеливите ѝ ръце-крила бяха учудващо силни. Ането се присви от болка, като се опитваше да се предпази с лакти.

– Дръжте крадеца-а-а! – продължи да крещи свраката, после спря и изсъска: – Изчезвай оттука, преди да съм те пребила!

Ането почувства как от очите ѝ потекоха парещи сълзи – не толкова от болка, колкото от обида и възмущение.

– Лъжкиня! Крадла! – развика се тя. – Всичко ще разкажа на госпожа Бухалица!

Свраката я изгледа презрително.

– Вчерашно хлапе, номера ще ми продава! Знаех си аз, че старата конка те е пратила ...

– Ще видиш ти, всичко ще ѝ кажа.

– Разказвай на когото щеш! Аз от никого не се страхувам! Ако иска нещо от мен, да заповяда! А сега изчезвай, че да не стане още по-лошо!

Тя се обърна и се изкачи на верандата. Ането мълчаливо изтри сълзите си, изгледа я с омраза и потегли обратно по пътеката. Зад гърба ѝ свраката доволно си подсвиркуваше.

* * *

– Само това ни липсваше! По дяволите, хиляди пъти по дяволите!

От яд Ането разтърси огромния катинар, но това не ѝ помогна особено – приемната на госпожа Бухалица си остана заключена. Тя още веднъж огледа дебелия дървен врата, надявайки се да намери някакво указание или бележка, но напразно. Единствено табелката „Ще отсъствам за кратко“ висеше все така, окачена на дръжката на вратата.

– Сега какво, ще седим тук и ще чакаме, така ли? А онази крадла в това време ще скрие всичко на сигурно място. И ще се хили зад гърба ни, разбира се!

Тя беше тичала от гнездото на свраката дотук без да спира нито за миг, беше останала без дъх, само и само да разкаже всичко колкото се може по-скоро, да разобличи начаса подлата измамница ... А тук – ето ти нà! От госпожа Бухалица – ни следа, само една табелка на вратата, от която нищо не може да се разбере ... Ането едва се побираше в кожата си.

– Може пък скоро да се върне ... – подхвърли раничката. – Да почакаме малко, а после ще видим.

Ането въздъхна тежко, после, ще не ще, се съгласи. Двете седнаха на дървената стълба пред входа и зачакаха.

– Здравейте ... – обади се някой над главите им. – Госпожата вкъщи ли е?

Чарко и Бу бяха се появили изневиделица, безшумни като истински призраци.

Ането така се зарадва, че почти забрави ядовете със свраката.

– Ей, Чарко, здравей! Здравсти, Бу! Къде се изгубихте бе, ние вече помислихме, че сте ни сърдити.

– А, не ... само малко работа имаме – каза старият часовник уклончиво. – Но сега вече сме свободни, с удоволствие ще останем при вас, ако нямате нищо против.

– Но разбира се, заповядайте. Ние страшно се радваме – разбъбри се Ането, ужасно щастлива да види отново изгубените си приятели. – Даже може и да ни помогнете с нещо.

Тя припряно започна да разказва. Дори малко поукраси историята, пропусна само да каже, че свраката беше я напердашила. Чарко и Бу кимаша с глави и слушаха без да кажат дума.

– Честно да ти кажа, това изобщо не ме учудва – каза Чарко след като я изслуша. – Тая Меги е прочута из цялата гора, всички я избягват като огън.

Единственото, което не мога да разбера е защо госпожа Бухалица толкова лекомислено се оставя да бъде ограбена. Това не е в характера ѝ. Всъщност инак никой не си позволява такива шегички с нея. Свраката направо си търси белята, мене ако питаш.

– А може би тя ѝ подготвя някакъв капан, а? – каза раничката. – Нали знаете: хитрата сврака – с двата крака.

– Ако наистина е така, то не разбирам как може да се раздели с такова важно нещо като кристалната сфера – отвърна Ането. – Та нали без нея не може да отговаря на никакви въпроси? Тая работа ми се вижда много заплетена, откъдето и да я погледнеш, все нещо не пасва. Я дайте по-добре да помислим какво можем да направим със свраката. Някой от вас има ли нещо на ум?

– Ако можем да я подмавим извън къщи... – започна Чарко предпазливо. – Може би ще ни се удаде да грабнем сферата и да бягаме, как мислите?

– Добра идея! – каза раничката. – Но малко рискована, да си призная. Не ми се иска да попадна между ръчищата ѝ, нали разбирате какво искам да кажа?

Ането малко се поизчерви, но не каза нищо.

– Значи трябва да намерим начин да я задържим навън – продължи Чарко. – Хайде де, напънете се малко! Какво може да задържи свраката извън къщата ѝ?

– Нещо за крадене, нещо лъскаво... – каза раничката неуверено.

– Несигурна работа – обади се Ането. – Кой ще рискува да влезе в къщата ѝ, когато тя всеки момент може да се върне? Пък и тя сигурно заключва когато излиза.

В този момент Бу започна възбудено да маха с крила. Чарко преведе:

– Бу казва, че само капан ще свърши работа. Някой от вас знае ли как се прави капан?

– Аз – обади се Ането. – Вземаш една щайга или кошница, подпираш я с пръчка, а на пръчката връзваш дълъг канап или конец. Под щайгата поставяш нещо за ядене и когато птицата се набути отдолу, дърпаш канапа... Момчетата в квартала ме научиха – прибави тя малко засрамено. – Но аз никога не съм хващала птици, честна дума. Само съм гледала как го правят другите.

Чарко и Бу я гледаха втрещено, ужасени от жестоката човешка изобретателност. Ането съвсем се притесни.

– Ние и без това нямаме нито щайга, нито кошница – прибави тя бързешком. – Пък и свраката е прекалено голяма за такива неща. Освен това е много хитра, с такъв прост капан не можем да я излъжем.

– Ане! – провикна се раничката. – Забрави ли рибарския кош? Той е достатъчно голям, нали?

– Вярно бе, съвсем го забравих! Хе, страхотна идея, тоя кош е направо идеален...

Тя подскочи от радост, после се замисли и започна да се колебае.

– Но как ще го довлечем дотук? Пък и даже да го довлечем, нали свраката като го види и веднага ще разбере какво сме намислили. Тя никак не е глупава.

– Измислих! – викна Чарко. – Свраката може да е много хитра, но лакомията ѝ е далеч по-голяма от хитростта. Ще видите как ще я наредим, почакайте само докато ви обясня всичко, направо ще си изпопадате от смях...

* * *

Свраката правеше слънчеви бани на верандата пред къщичката си. Толкова беше довольна от днешния ден, че на обяд беше си позволила цели две чаши червено вино и сега лежеше приятно замаяна, с глава натезжала от мисли за лъскави жълти монети. Единственото, което вгорчаваше настроението ѝ, беше мисълта за останалите пари в торбичката на малкото момиче, които в бързината съвсем беше забравила.

„Е, нищо, успокояваше се тя, все пак спечелих десет жълтици без да си помръдна пръста. Десет жълтици, хей! Даже и Хайно едва ли печели толкова много за един-единствен ден.“

Изведнъж я сепнаха две тънки гласчета, които нещо се препираха. Тя се изправи и внимателно се ослуша. Ха! Гледай ти късмет! Двете хлапета май още се въртяха наоколо. Меги слезе долу на земята, като внимаваше да не вдига шум и бавно започна да се прокрадва през гъсталака. Скоро откри хлапетата на една малка поляна. Скрита в храстите, тя започна да подслушва.

– Не може да бъде, всичко разделихме по равно! – викаше червенокосото момиче. – Ето, гледай, двете купчинки са съвсем еднакви.

– Наравно ли? – пенеше се другото хлапе. – Да не мислиш, че не видях как ме баламосваш! На мене тия не ми минават, давай да броим отново!

Свраката предпазливо подаде човка между храстите и направо не можа да повярва на очите си. Разделени на две лъскави купчинки, в средата на поляната лежах монетите, за които тя цял ден си беше мечтала. Двете хлапета, седнали до тях, очевидно се караха кой колко да получи. „Сега ще видите кой ще ги получи всичките. – помисли си тя. – На каква сладурите!“.

– Крадци-и-и! Дръжте крадците-е-е! – ревна тя колкото ѝ глас държи и изскочи от скривалището си, размахвайки юмруци. – Полиция-а-а!

– Олеле мамо! Спасявай се! – викна червенокосото момиче и си плю на петите, последвано от косматото си другарче. Свраката победоносно се хвърли върху парите, напълни шепи, започна да подхвърля монетите във въздуха и да се радва на веселото им звънтене. Никога досега не беше се чувствала толкова щастлива.

– Пускайте-е-е! – чу се гласът на малкото момиче. Свраката се озърна да види какво става, но в тоя момент над главата ѝ се чу странен звук – шву-уп!, – и нещо тежко я захлупи. Тя изкряка диво и се опита да се освободи, но вече беше късно...

– Камъните! Бързо! – изкомандва отново малкото момиче. Тозчас два големи камъка се претърколиха – пляс! пляс! – и затиснаха от две страни ръбовете на коша, който я беше захлупил. Едва сега Меги осъзна, че беше попаднала в капан и зарева бясно:

– Ау, само да ви хвана, ръчичките ще ви счупя, келеш с келеш! Почакайте само докато се измъкна оттук! Пипна ли ви, и Господ не може да ви помогне! Ушите ви ще откъсна и на канап ще ги нанижа, тъй да знаете! Бързо да махате тоя кафез, че инак лошо ви се пише!

В тоя момент отгоре се спуснаха четири младежи-здравеняци, леко бръмчейки с тънки ципести крила. Свраката се постресна, но за нейна чест трябва да признаем, че тя не беше страхливка.

– Аха! – засъска тя злобно. – Ето кои били помагачите! Аз тъкмо се питах как сте успели да вдигнете такъв тежък кош толкова нависоко. А, юначета, ще видите вие кога сте се заяждали със старата Меги! Такива номера не ми минават, добре ще ме запомните вие!

– Ей, Меги, стига си се пенила, ще си развалиш червилото! – подхвърли младежът с очилата. Другите трима се захихаха като идиоти. – Впрочем, каквато си зачервена, то и без това от него нямаш нужда. А, момчета, какво ще кажете? Нали е навсякъде еднакво червена?

Свраката се напъна да преобърне коша, но напразно. Беше толкова побесняла, че искаше да се бие с всичките четирима младежи. Капанът обаче беше здрав и не поддаваше. Тя скоро се отказа и седна върху купчината монети, като изкриви човка в презрителна усмивка.

– Смейте се, смейте се! Да видим кой ще се смее последен!

Изведнъж отнякъде се пръкна малкото червенокосо момиче и застана пред кафеза, предизвикателно поставило ръце на хълбоци.

– Меги, тоя път ти наистина получи всичките пари. Е, доволна ли си сега?

– Почакай ти! – изръмжа свраката. – Ще съжаляваш, че си ме срещнало, келешче нахално!

– Най-първо май ще трябва да се научиш да ядеш пари! – отвърна хлапето. – Най-добре започвай още отсега да се упражняваш, че инак може и да не ти стигне времето. Чувала съм, че това хич не било лесна работа.

В гнева си Меги грабна шепа монети и замери хлапето с тях.

– Големи смелчаги сте, няма що – каза тя ехидно. – Шестима срещу една беззащитна млада дама. Пфуй, думи нямам.

– Добре, хайде да не губим повече време – обърна се малкото момиче към съучастниците си. – Госпожа Бухалица ще реши какво да бъде наказанието на тая крадла. А сега вече е време да претърсим къщата ѝ. Предполагам, че там ще намерим повечето от крадените неща.

– Да не сте посмели! – кресна свраката. – Крадци-и-и! Помо-о-о-щ!

Но никой не ѝ обърна внимание. Съзаклятниците изчезнаха между дърветата и я оставиха да се надвиква с вятъра.

Глава тринадесета:

Отговорите на госпожа Бухалица

За щастие този път госпожа Бухалица си беше в къщи. Ането се изкачи по стълбите, като вземаше по три стъпала наведнъж, бързешком почука на вратата и се втурна вътре, без да изчаква отговор.

– Ето я! – изрева тя победоносно, като държеше сферата над главата си. – Изобличихме крадеца, сега вече всичко е наред! Свраката Меги беше я откраднала!

– По-полека, по-полека! – изръмжа стреснато госпожа Бухалица откъм люлеещия се стол. – Тъкмо бях задрямала, изкара ми ума! Добре, остави я сега някъде в ъгъла, тя и без това няма да ни трябва.

– Но защо? – уплаши се Ането. – Нали щяхме да търсим отговори на въпросите ... Какво се е случило?

– Нищо не се е случило. И уговорката си остава непроменена. Само тая сфера дете не ни трябва.

– Но нали тя ви дава отговорите ...

– Ах, глупости – отвърна Бухалицата все още малко сърдито. – Това е най-обикновено стъклено кълбо, в него няма нищо особено. Ако беше толкова важно, щях ли да оставя тая повлекана Меги да ми го отмъкне под носа?

Ането зяпна от удивление. За малко да изтърве кълбото на земята, така се учуди и обърка.

– Но за какво беше тогава цялата паника? Вече нищо не разбирам.

– Остави първо това кълбо и седни някъде, че ми се изкриви врата да гледам нагоре! Сега ще ти обясня. Но да знаеш – не всичко, което ще ти кажа, ще ти се понрави. Затова сядай и добре слушай, че нямаме време за детинщини.

Ането се подчини. Огромните жълти очи на Бухалицата вече не изглеждаха разсеяни, от раздърпаната и завеяна баба не беше останала и следа. Сега от нея се излъчваше хладна деловитост, която преди беше липсвала напълно.

– Първо, веднага трябва да ти кажа, че цялата история с кълбото и Меги беше само едно изпитание – продължи госпожата след кратка пауза. – Между другото, къде е тя?

– Седи в един капан недалеч от жилището си – отговори Ането, слисана повече от всякога. – Аз си мислех, че вие най-добре ще решите какво наказание да получи.

– Хм, два-три дни глад няма да ѝ навредят. Отдавна вече беше време да получи един урок. Това добре, а сега отново към нашата работа: сигурно се питаш защо се наложи да те подлагам на изпитание, нали?

– Да, така е.

– За това имаше добра причина. Едно старо поверие тук гласи, че някой ден ще дойде човек, който търси път, и че тоя човек ще промени гората из основи. Затова и се наложи да те поставя на изпитание. Трябваше да видя доколко можеш сама да се справяш с трудни положения, не можеш да повярвам, че дете ще се появи с тоя въпрос. Сега разбираш ли ме?

– Не ... не съм съвсем сигурна.

– Добре, да речем, че това няма значение – каза Бухалицата. – Повече и без това не мога да ти кажа. За такива неща не може да се говори надълго и нашироко, какво да се прави. Слушай сега по-нататък, защото искам да ти кажа какво успях да видя в бъдещето. Това са отговорите на въпросите ти. Първо: чух глас, който ми каза: „Тя ще трябва да спечели приятелството на малкия голям народ“.

– Малкия голям народ?

– Да, точно така. Не ме питай какво означава това, защото не мога да ти кажа.

– Добре – съгласи се Ането с отпаднал глас.

– После те видях да летиш като птичка в небето.

Тоя път Червенокоска нищо не каза. Вече се чувстваше съвсем объркана.

– А тази книга тук – продължи госпожата, – трябва да носиш винаги със себе си. Рано или късно ще ти потрябва, така ми каза гласа. И внимавай да не я повредиш! Тя е много стара и ценна.

Тя взе стара оръфана книга от масата и я подаде на Ането. Малката я взе и започна да я оглежда. Върху дебелия кожен подвързие беше написано с големи златни букви: „Гатанки“. Колкото и да се опитваше оба-

че, тя не успя да я отвори. Книгата беше закопчана с дебело ремъче, чието метално копче беше ръждясало и не се откопчаваше. Ането я повъртя разочаровано, после я подаде на раничката, която я пъхна в един от многобройните си джобове.

– А сега се стягай! – предупреди я госпожа Бухалица. – Накрая идва най-трудното.

Ането се разтрепери още по-силно.

– Видях къщата на призраците – произнесе старата дама мрачно. – И гласът ми каза: „Там ще намери отговора“.

– Какво? – подскочи Ането. – Призраците? Не искам, какво общо имам аз с тях? Не може да бъде, трябва да е станала грешка!

Госпожа Бухалица мълчеше и я гледаше с хладна настойчивост. Под натиска на погледа ѝ Ането бавно сведе очи.

– Знам, че не ти е лесно, но повече от това не да мога да направя – каза Бухалицата след кратко мълчание. – Оттук нататък всичко е в твои ръце.

Ането мълчеше. Колкото повече узнаваше от старата гледачка, толкова по-безсилна започваше да се чувства.

– А, да не забравя – прибави госпожата. – По твой друг въпрос, тоя с гъбеното парченце. Ето ти отговора.

Тя се пресегна, взе от масата малка тъничка книжка, отвори я на предварително отбелязаната страница и започна да чете:

„Този път Алиса изчака търпеливо докато гъсеницата реши да говори отново. След една-две минути тя извади лулата от устата си и се прозина веднъж или дважд, и се отърси. След това слезе от гъбата и се отдалечи с пълзене между тревите, като отбеляза докато се отдалечаваше: „Едната страна ще те уголемява, а другата ще те смалява“.

– Но това е „Алиса в страната на чудесата“ – възкликна Ането, безкрайно щастлива най-после да чуе нещо познато и разбираемо. – На това място господин Гъсеница ѝ обяснява как да използва двете гъбени парченца. Значи... значи гъбеното парченце на дядо Таралежко върши същото, а? Това ли е отговорът?

– Това не е всичко – отвърна старата дама. – Гласът каза още: „Парченцето трябва да намери мястото си“.

Ането вече напираше да излиза и не чу много добре последните думи.

– Благодаря, благодаря – разбърза се тя. – Само за минутка, веднага ще се върна.

Тя изхвъркна навън, следвана от раничката. Най-после нещо ясно! Най-после нещо, което не се нуждае от обяснения! От нетърпение тя едва не изтърва сушената гъбка в тъмното. Поколеба се малко преди да се реши, после затвори очи, пое дълбоко дъх и отхапа мъничко парченце.

Изминаха няколко дълги секунди, после цяла минута ... Нищо не се случваше. Ането изчака още малко, за да е съвсем сигурна, после отпусна ръце в униние. Пак нищо! Пак разочарование!

– Опитай още веднъж – подсказа ѝ раничката. – Може пък да стане нещо.

Ането бързо последва съвета ѝ. Изминаха още няколко минути. И този път нищо. Ането почувства, че ако моментално не предприеме нещо, така ще се разплаче, че сигурно ще направи наводнение – също като Алиса.

Тя се втурна обратно в приемната на госпожа Бухалица.

– Този ... този отговор ... сигурно е грешен – каза тя, като едва се сдържаше да не се разхълца. – Нищо не става, два пъти опитахме. Трябва да има някаква грешка, моля ви, попитайте отново.

Госпожа Бухалица мълчеше. Ането започна да кърши ръце и добави:

– Моля ви!

– Виждам, че ти е трудно да приемеш това, което казах – отговори старата птица. – Хм, понеже си толкова малка, сигурно ще трябва да ти обясня още едно-друго. Но не знам дали това ще помогне. Дано ...

– Слушай сега внимателно – продължи тя след кратка пауза. – Аз направих всичко, което можеш. Всичко! Повече помощ от мен не трябва да очакваш. Ако искаш, можеш да останеш още няколко дни тук – и това отново само защото си още дете. След това обаче ще трябва да продължиш по-нататък. Такъв е ... редът на нещата. Разбираш ли ме сега?

– Да – пророни Ането и наведе глава.

– От утре аз няма да съм вече тук – прибави Бухалицата със строг тон. – Оставям тия ключове, с тях ще можеш да влизаш в кухнята и спал-

нята за гости. Само внимавай, не искам като се върна да намеря бъркотия и нечисти съдове! И когато излизаш оставяй ключовете винаги под изтривалката. Имаш ли други въпроси?

– Не.

– Добре тогава, сега отивай да спиш. Ако имаш късмет, утрешният ден може да ти се стори по-добър от днешния.

Ането изпълни разпореждането на госпожата без да се опитва да изкопчи нещо повече. Бъдещето ѝ изглеждаше по-мрачно от всякога. Един настойчив въпрос чукаше в главата ѝ: „Защо точно аз? Защо точно аз?“

Глава четиринадесета:

Тайната на гъбеното парченце

Утрото не ѝ донесе особено облекчение. Главата ѝ беше напълно празна, само една-единствена мисъл подскачаше вътре като топче за пинг-понг: „Призраците!“ Отново призраците! Косите ѝ настръхваха при мисълта, че ще трябва да си има работа с ужасяващите чудовища. Не, не, всичко друго, само не и това! Тя отчаяно търсеше някаква спасителна идея, нещо, което да ѝ позволи да избегне тази толкова безутешна перспектива, но напразно. Раничката също мълчеше намусено. Двете седяха на тревата с присвити рамене и погледи, забити в земята.

– Здравейте, здравейте – сепна ги гласът на Чарко. – Какво стана, успяхте ли да узнаете нещо ново?

След като чу какво се беше случило, Чарко също започна да унива. Накрая, когато разбра за призраците, направо се уплаши.

– Но това ... това е напълно невъзможно – каза той, като се опитваше да не показва страха си. – Даже и ако можеше да летиш, пак не би било лесно, а така си е направо изгубена работа. През реката просто не можете да минете, няма нито мост, нито брод. Пък и, да ти кажа честно, никой не знае какво точно има на другия бряг. Гората е ... съвсем различна отгатак.

Той прекъсна и започна внимателно да разчита знаците на Бу.

– Бу иска да види книгата, която ти е дала госпожата. Може би тогава ще успеем да измислим нещо.

Раничката бръкна в джоба си и извади дебелата кожена книга. Чарко и Бу се надвесиха над нея, дълго се опитваха да я отворят, но накрая и те се отказаха.

– На твое място щях да се опитам просто да прережа ремъчето – каза Чарко. – Каква полза от една книга, която не може да се отвори?

– Аз също помислих за това, но госпожа Бухалица изрично ме предупреди да не я повреждам. Била много ценна.

– Добре тогава, кажи ни нещо повече за останалите отговори – отвърна Чарко разочаровано, докато подаваше книгата обратно. – Това за народа ... как беше точно?

– Малкия голям народ – каза раничката – Трябвало да се спечели приятелството на малкия голям народ.

– Странна работа – замисли се Чарко. – Бу, ти чувал ли си нещо такова. Бу поклати глава отрицателно.

– Добре, а другите отговори? – попита Чарко.

– Трябвало да летя като птичка – каза Ането.

– Ама че мътилка! – процеди Чарко с досада. – Опитай се да разбереш нещо ако можеш.

– Слушайте – обади се раничката. – Мене ако питате, единственият отговор, който може да ни доведе донякъде, е този с гъбеното парченце. Указанието е много ясно, трябва само да разберем защо нашето парченце не работи. Ане, спомняш ли си какво каза госпожа Бухалица – че парченцето трябвало да намери мястото си. Може би трябва не да се гълта, а да се използва другояче?

– Вярно, аз съвсем забравих! – оживи се Ането. – Добре, хайде тогава на работа!

Следващите няколко часа изминаха в трескави опити да се направи нещо с вълшебното парченце. Ането дълго време го държа под езика си, после го изсушиха на слънцето, опитаха се да го стрият на прах, да го пекат и варят, смесиха го с изсушена кора от дърво, заровиха го под земята да видят дали няма да поникне ... Всичко напразно ... Постепенно ентусиазмът им започна да изчезва и към залез слънце вече бяха изгубили надежда.

– Така както е тръгнало, от него скоро нищо няма да остане – каза Ането мрачно, като гледаше остатъка върху дланта си. – Може би ще е по-добре първо да помислим за останалите отговори, а? Например това с малкия голям народ. Кой народ може да е хем малък, хем голям? В тая гатанка има нещо познато, чувствам го съвсем ясно, но не мога да се сетя какво.

– А защо да не попитаме някой друг? – предложи Чарко. – Бъз мухата например, или елфите.

– Хей, ние съвсем забравихме за дядо Таралежко! – извика Ането. – Та нали парченцето е негово, може би той най-добре ще знае за какво става дума!

Всички се спогледаха изненадано. Действително, тази простичка идея беше им убягвала през цялото време.

– Да му се не види! – ядосваше се Ането. – Сега няма как да минем през поляната с орхидеите. Изгубихме цял ден, вече е прекалено късно да повикаме елфите. Тю, язык!

Но нямаше как, съгласиха се рано на другата сутрин да се срещнат отново на поляната. Чарко обеща да намери елфите.

Разделиха се възбудени, изпълнени с нова, макар и плаха надежда. Тази вечер Ането дълго се въртя и не можа да заспи, а през нощта я измъчваха кошмари, в които страшни чудовища ѝ задаваха гатанки и заплашваха да я изядат ако не намери отговорите.

* * *

– Не, чедо, никога не съм чувал такова нещо – поклати дядо Таралежко глава, след като изслуша Ането. – Малък голям народ... Странна работа, какво е това не мога да ти кажа.

Всички обесиха носове. Ането, която до последния момент се беше надявала, че тук ще получи отговор, прехапа устни.

– Но, да ти кажа, туй с гъбеното парченце сигурно е вярно – продължи старецът. – Баща ми винаги разказваше, че един от прядядовците ми можел да се появява и изчезва когато си поиска. Нищо чудно и да е можел да се смаява като туй момиче, дето разправяш за него. Освен това този мой прядядо е бил голям майстор на всякакви хитрини и изкуства. От него даже една рисунка е останала, стара-прастара. Чакай да видя дали ще я намеря.

Дядо Таралежко отиде в задната стаичка и след малко се върна, като държеше в ръка пожълтял лист хартия.

– Виж какви странни работи е рисувал моя дядо, да се чудиш как ги е измислял...

Ането пое листа и започна да го разглежда. На рисунката се виждаха странни същества, облечени в нещо като скафандри. Главите им, скрити под полукръгли шлемове, бяха окичени с по две антени. Всяко от съществата имаше по четири ръце, завършващи с остри щипки, които стискаха дълги криваци. Зад тях се виждаше огромна кула със заоблен връх, изгра-

дена на много нива, със стотици, може би хиляди входи и изходи. Множество други подобни същества – някои от тях в скафандри, други облечени в нещо като работни комбинезони – влизаха и излизаха през вратите на кулата. Макар и много стара, рисунката все още не беше изгубила свежестта на цветовете си и изглеждаше пълна с живот. Очевидно идеше от ръката на майстор.

– Странно, къде съм виждала нещо такова?

Колкото и налудничаво да изглеждаше, рисунката ѝ се струваше някак позната, сякаш вътре в нея беше скрита друга, по-проста картинка. Тя дълго се опитва да си припомни откъде, но напразно.

Пожълтелият лист премина от ръка на ръка. Никой не можеше да каже какво е това, странната кула и нейните обитатели очевидно бяха напълно фантастични. Само Ането упорито твърдеше, че някъде вече е виждала нещо такова. Накрая обаче и тя се отказа. Посърнали, те започнаха да се сбогуват с дядо Таралежко.

– И да не забравяш, чедо: с търпение всичко става – каза старецът, докато се секнеше в голямата си бяла кърпа. – Рано или късно ще узнаеш какво се крие зад гатанката, само не се отказвай. Те понякога решенията дълго се крият, пък после току изскочат отнякъде, да се чудиш как не си се сетил по рано. И на тая гатанка ще ѝ дойде редът, ти само имай търпение.

Ането обаче се чувстваше твърде отчаяна, за да се зарадва на добрите думи. Тя се сбогува набързо, после се остави да бъде носена от елфите без да каже нито дума. Обратният полет премина толкова тягостно, че те веднага побързаха да се сбогуват.

– Да ти кажа честно, непрекъснато имам чувството, че нещо много просто ни убягва – каза раничката, след като отново бяха се върнали при жилището на госпожа Бухалица. – Но едно не мога да разбера: какъв ще е тоя малък народ? Всъщност в тая гора всички са големи. Нали виждаш, дори мухите тук са огромни.

– А, не, не е съвсем така – обади се Чарко. – Някои от нас са големи, други обаче са малки. Има и по-малки мухи от Бъз, някои пък са малки почти колкото мравки.

Ането подскочи.

– Като мравки ли каза? – попита го тя възбудено, после се плесна по челото и викна: – Кулата! Кулата от рисунката! Сега вече се сещам къде съм я виждала. Елате, ще ви покажа мястото!

Тя хукна по пътеката и спря едва когато стигна до поляната с мравуняка.

– Е, какво ще кажете? – попита тя гордо, когато останалите я настигнаха. – Сега вече виждате ли приликата?

Отначало те мълчаха, но после започнаха да ахкат от удивление: действително, приликата между огромната кула от рисунката и мравуняка на поляната беше неоспорима.

– Ето отговора на гатанката! – продължи Ането със светещи очи. – Това е малкия голям народ! Малък – защото мравките са мънички, а голям – защото мравешкият народ е по-голям от всички други народи.

– Значи мравките имат някаква връзка с гъбеното парченце, така ли? – попита я раничката неуверено.

– На този въпрос – каза Ането, докато вадеше от джоба си последния остатък от сушената гъбка – най-добре ще ни отговори то самото. Да видим дали си е намерило мястото.

Тя отчупи малко парченце и бързо го пъхна в устата си.

Бум! Изведнъж на мястото където досега беше Ането, остана само... въздух. Останалите гледаха като втрещени. Нямаше съмнение – Червеноска беше изчезнала. Преди обаче да са успели да помръднат, тя се появи отново – като зайче от цилиндъра на фокусник.

– Ура-а-а! – ревна тя с цяло гърло. – Видяхте ли, току-що се смалих и увеличих обратно. Ей това е магията, за която разправяше дядо Таралежко! Разбирате ли сега? Парченцето работи само в близост до мравуняка. Инак е просто непотребно.

Останалите примигваха слисано, поразени от извършеното пред очите им чудо.

– Хей, не ме гледайте така уплашено, аз съм си Ането, а не някоя магьосница! – каза тя, като се смееше щастливо. – Най-после намерихме възшебното средство, което търсим от вчера насам!

Сега настъпи трескаво оживление. Всеки от останалите трима настояваше веднага да изпита действието на гъбката върху себе си. Разбраха се да опитват един след друг, но не по-дълго от една-две минути. Започнаха

по ред – първо Раничката, след това Чарко, а накрая – Бу. Скоро им се удаде да установят следните неща:

1. Магията работеше като по часовник. При първото отхапване човек се смаяваше, а при второто се връщаше обратно към нормалния си ръст.

2. Смаяването и увеличаването засягаше не само тялото, но и всички предмети, които се докосваха до него. Дрехи, обувки, та дори и самото парченце, също се смаяваха и увеличаваха заедно със своя притежател.

3. Накрая Ането откри, че е достатъчно и просто да хванеш някого за ръката преди да отхапеш парченце – промяната засягаше и двамата.

Междувременно денят беше започнал да преваля и всички решиха, че ще е най-добре да оставят по-нататъшните опити за утре. Най-важният въпрос все още си оставаше без отговор: какво означават думите „да се спечели приятелството на малкия голям народ“. Досега никой от тях не беше срещал долу в тревата мравки или други буболечки. Очевидно беше, че рано или късно ще трябва да се срещнат с тях – и мисълта за това изпълваше всички с безпокойство. Чарко и Бу дори започнаха да губят желание за по-нататъшни опити и предложиха да изпълняват ролята на наблюдатели.

– Нали разбираш – мърмореше стария часовник смутено. – Ако започнат да пълзят вътре из мен, може и съвсем да престана да работя. Така де, един часовников механизъм не може да се подлага на такива изпитания. Това е фина механика, не е шега работа.

Бу, който изведнъж някак странно се беше смалил, усърдно кимаше с глава, за да подкрепи приятеля си. Звънчетата на шапката му тихичко подрънкваха.

Глава петнадесета:

Страната Мравазония

На следващата сутрин ги очакваше неприятна изненада: Чарко и Бу не дойдоха на срещата. Двете приятелки дълго чакаха и накрая решиха да тръгват сами, макар и със значително помрачено настроение. Вече почти бяха стигнали до поляната с мравуняка, когато раничката се спря и тревожно започна да се ослушва.

– Има нещо особено в гората днес – каза тя неспокойно. – Нещо май не е наред.

Ането се спря и също се заслуша.

– Необичайно тихо е – прошепна тя. – Сякаш всички птици са избягали.

– Да, права си. Преди в гората беше толкова шумно ... Хм, тая работа не ми харесва, дай да побързаме, че започва да ме хваща страх.

Не бяха направили и няколко крачки обаче, когато ги стресна пронизителен вик. Нямахте съмнение – това беше гласът на Чарко, който идеше някъде отстрани, измежду дърветата:

– Бягай, Ане-е-е! Спасявай се! Паяците!

Като по чудо гората изведнъж оживя. Отгоре, отдолу, от всички страни към приятелките се спуснаха огромни паяци – черни, космати, с разчекнати от жестоки усмивки муцуни.

– Стоп! – изрева отзад един познат глас. – Искам я жива, глупаци! Полека, няма къде да ни избяга!

Хайно! Това беше гласът на самия Хайно. Паяците за момент се спряха. Ането и раничката използваха объркването и се втурнаха да бягат. Огромните гадини затупуркаха подире им.

Вече бяха стигнали на поляната с мравуняка. Зад нея започваше реката, възможност за по-нататъшно бягство нямаше.

– Ане – изпъшка раничката, – гъбката, бързо!

Ането не чака да ѝ повторят. Тя извади от джоба си вълшебната гъбка, хвана раничката за ръка и бързешком отхапа едно парченце.

Швуп! Усещането вече ѝ беше познато и все пак необичайно почти до премала. Сякаш изведнъж се беше гмурнала в много дълбока вода. Ушите

и започнаха да пищят, звуците от околния свят – от нормалния околнен свят – се долавяха вече само приглушено, като отдалечените тътнежи на преминаваща буря. На тяхно място обаче начаса се появиха нови, необичайни и застрашителни шумове, които Ането никога преди не беше чувала: пронизително стържене, сякаш някой работеше с гигантски трион, оглушително чукане, тракане, шипене и плющене като от хиляда камшици наведнъж, и какво ли не още...

– Уф, тоя път без малко да загазим – отбеляза раничката, като дишаше тежко. – Ако ни бяха пипнали, спукана ни беше работата.

Ането, все още прекалено уплашена, за да може да говори, диво се оглеждаше наоколо.

– Ох, вече си мислех, че с нас е свършено – каза тя след като се беше успокоила малко. – Видя ли колко много бяха? Цяла армия...

– Да бе, Хайно здраво ни е взел мерника – отвърна раничката навъсено. – Сигурно доста отдавна не му се е случвало някой да го изиграе. Май няма да се успокои, докато не си отмъсти.

Ането мълчеше, потънала в тежки мисли.

– Надявам се само с Чарко и Бу да не се е случило нещо лошо – добави раничката. – Нали са хвъркати, те поне би трябвало да не се страхуват от Хайно.

– Да се надяваме. Но едва ли скоро ще узнаем какво е станало. Аз поне нямам намерение така бързо да се връщам обратно. Само като си помисля за ония мутри и косата ми настръхва.

– Да, права си – съгласи се раничката. – Добре, нека помислим какво да правим оттук нататък. Накъде да вървим например. В сравнение с тази джунгла гората там горе прилича на градски парк, не мислиш ли?

Ането се огледа безпомощно. От всички страни ги заобикаляха дебели, издигащи се далеч над главите им зелени стебла. Теренът помежду им, неравен и изпъстрен от множество дупки, приличаше на пейзаж от непозната планета.

– Добре де, то и без това няма голямо значение накъде ще тръгнем – продължи раничката. – Нали търсим мравките, накъдето и да мръднем, рано или късно ще ги срещнем. Тук би трябвало да гъмжи от тях.

И наистина, не бяха направили и няколко крачки, когато между стеблата пред тях се подаде голяма черна глава с две дълги антени. Огромни-

те издути очи, сякаш направени от грапаво стъкло, ги разглеждаха любопитно. Главата се поклати няколко пъти, после внезапно изчезна.

– Хопа! – каза раничката. – Май че ни откриха, а?

Ането тревожно се заслушваше. Някъде отпред се зачуха шумове като от множество крака, обути в тежки ботуши. Изведнъж стеблата пред тях се разтвориха и през отвора буквално се изсипаха три странни фигури. Червенокоска и раничката ахнаха: това бяха точно съществата, които бяха видели на рисунката при Дядо Таралежко. Бронирани им тела изглеждаха тежко и заплашително, а и дългите криваци не навяхаха особено доверие.

Сега отново се появи първата мравка. За разлика от другите три тя нямаше броня, а беше облечена в работен комбинезон с множество джобове и катарамии, доста стар, но грижливо закърпен.

– Аз ги открих, аз ги открих, гражданино войник – заподскача тя наоколо. – Ще получи ли двойна порция довечера, гражданино войник?

– Затваряй си устата, гражданино работник! – прекъсна го безцеремонно един от тримата войници, приближи се до двете приятелки и започна да ги души като куче. – Няма съмнение, нарушители! – обърна се той към другарите си. – Ще трябва да ги водим в заставата. Но най-първо трябва да ги претърсим.

Преди да са се усетили, Ането и раничката бяха сграбчени от силни ръце, които ги повдигнаха във въздуха. Само след секунди съдържанието на джобовете им изчезна, сякаш никога не го е имало.

– Гъбката ... – изпъшка Ането. – Взеа ми гъбката. Сега вече и да искаме не можем да се върнем обратно.

– Хей, вие двете! – ревна другият войник. – Тръгвайте напред! Какво, покана ли чакате? Или искате да заиграят кривациите?

Подразнена от грубия му тон, Ането понечи да отвърне по същия начин, но предупредителният поглед на раничката я спря. Очевидно с тия юнаци шега не биваше. Двете покорно тръгнаха напред, следвани от войниците, които нито за момент не ги изпускаха от очи.

– Тая работа не ми харесва – подшушна раничката. – Виж ги какви са зли, ако не ме беше страх от тоя гъсталак, веднага бих предложила да бягаме.

Ането само сви рамене. В сравнение с паяците всичко друго ѝ изглеждаше като разходка из цветна градина. Пък и накъде да бягат, без вълшебната гъбка така или иначе нямаха никакви шансове.

Междувременно бяха изминали доста голямо разстояние и вече излязоха извън тревната джунгла. Сега се намираха на огромен подравнен площад, в средата на който се намираше мравунякът. Ането и раничката се спогледаха – и без думи беше ясно, че това е точно кулата от рисунката на стария майстор-таралеж. Очевидно те не бяха първите чужденци, които посещаваха това място.

– Стой! – изрева един от войниците, когато стигнаха до нещо като заградена кошара с високи стени от преплетени пръти. – Тука ще трябва да ви разпита гражданинът офицер. Една минута почивка. И без приказки, че много-много не си поплювам.

Откъм кошарата вече се зададе друг войник. Ането не можеше да види никаква разлика в облеклото между него и останалите, но държанието им ясно издаваше, че това е техният началник. Той застана пред двете приятелки и започна да ги разглежда намръщено.

– Кои сте вие и откъде идвате? – запита той строго.

– Ами... ние сме... деца – пророни Ането плахо. – Изгубихме се тук, не знаем накъде да вървим.

– Аха, интересно – промърмори мравката-офицер. Лицето му се поотпусна и той започна да говори вече не толкова сърдито. – И знаете ли къде сте попаднали, деца?

– Не.

– Това е свободната страна Мравазония – обясни той важно. – Тук всички се трудят и получават по равно. Добре запомнете това... Вие двете ходите ли на училище?... При нас всички деца ходят на училище.

– Да, разбира се. И при нас всички деца ходят на училище – отвърна Ането.

– Може и така да е – съгласи се офицера неохотно. – Но в Мравазония и децата са свободни, това е най-важното. Там при вас сигурно има различни училища, нали така?

– Да.

– Ето, видя ли! – зарадва се офицера. – Така си и знаех. Такива неща при нас няма, тук всички училища са еднакви. Ей това е Мравазония – ед-

но и също за всички, никой не може да има нещо повече от другия. Това, мили деца, се нарича свобода.

Тримата войници одобрително кимаха с глави, очевидно поразени от огромните познания на началника си. Ането, която доста се чудеше как може всички училища да са еднакви, понечи да спори, но после се отказа. Нещо в държанието на офицера ѝ подсказваше, че най-добре ще е да се съгласява и да си мълчи.

– Добре тогава – отсече офицерът, докато гледаше часовника си. – Повече време нямам, трябва да тръгвам. Гражданино войник, отведи децата в най-близкото училище и се погрижи да бъдат настанени в общежитие. Щом вече са имали късмет да попаднат при нас, то нека ги оставим да живеят тук. В Мравазония има място за всички, които са готови да се учат и работят.

* * *

Огромната класна стая бе изпълнена до пръсване с дървени чинове, подредени в четири редици. Пътеките помежду им бяха толкова тесни, че можеше да се върви само на една страна и, ако две деца се срещнеха по средата, едното от тях трябваше да се покатери на най-близкия чин, за да могат да се разминат. Впрочем, това не ги смущаваше ни най-малко, защото те и без това предпочитаха да тичат по чиновете, а не по тесните пътеки – поне в междучасията, докато учителят отсъстваше. Въпреки че в стаята нямаше място да се обърнеш, в нея бяха натикани още и няколко стари шкафа, оръбени и олющени, но грижливо заключени с големи катинари. По стените висяха множество портрети на мравки с важни физиономии. Над черната дъска, отделно от останалите, беше окачен един по-голям портрет, на който се виждаше тлъст мравок във военна униформа. Над него се мъдреше голям плакат с надпис: „Да живее великият вожд Мраволини!“.

Ането и раничката, сгушени на един от последните чинове, страхливо се оглеждаха. Беше междучасие и мравчетата се бяха разделили на две групи, които се пердашеха така здраво, че двете приятелки очакваха всеки момент да се стигне до кръв. Изглежда тук всичко това си беше съвсем в реда на нещата, защото никой не изглеждаше обезпокоен. Веднага щом

дежурният изкрещя от вратата, че учителят пристига, всички се укротиха начаса. От врявата и боя не остана и следа, само за секунди стаята се превърна в най-мирното място на света.

Учителят влезе и строго огледа всички деца. Те начаса наскачаха от местата си и се изпънаха като струни. Ането, която все още не можеше да разбере защо всички изведнъж скачат когато учителя влезе, се изправи с нежелание. В нейното училище децата ставаха само когато трябваше да отидат до черната дъска, иначе всички си седяха, защото така беше по-удобно.

– Номер четиридесет и осем, пак закъсняваш! – обади се учителят недоволен. – Една седмица мина вече, а ти още не можеш да се научиш. Какво толкова сложно има в едно ставане, не мога да разбера.

– Номер петнадесет, престани да си бъркаш в носа! – продължи той със същия кисел тон. – Ако всеки път вадеше оттам по една стотинка, досега да сме купили нови чинове за цялото училище.

Децата дружно се разсмяха. Номер петнадесет – очилато мравче с огромни антени – се присви и засрамено скри ръка зад гърба си.

– Така – продължи учителят. – Днес, както знаете, имаме урок по история. Новите ви две другарчета идват отдалеч и затова още не познават добре историята на Мравазония, но с времето и те ще се научат. Е какво, готови ли сте?

Мравчетата се присвиха уплашено, сякаш им се искаше да се скрият под чиновете.

– Хайде, хайде, не се страхувайте! – прибави учителят усмихнато, като видя как всички се уплашиха. – Днес само ще си припомним най-важните неща, за да могат новите ви другарчета да се ориентират. Значи така, кой ще ми каже коя е мравката, която виждаме на първия портрет тук вляво?

Децата се освободиха от смущението си и смело започнаха да вдигат ръце.

– Ей така ви искам! – обади се учителят доволен. – Хайде сега, кажи ти, номер пет.

– Това е мама Мравазонка – каза номер пет, дебеличко мравче с къдрави антени и весели искрици в очите. – От нея идва всичко тук. Ние всички сме нейни деца.

– Точно така – потвърди учителят. – Мама Мравазонка е нашата обща майка, царицата на Мравазония. Ние я виждаме всяка вечер по телевизията, когато ни държи речта за края на деня. Разбра ли и ти сега, номер четиридесет и осем?

Ането обаче нямаше време да отговори, защото точно в тоя момент вратата се отвори без почукване. В стаята влезе огромен дебел мравок, облечен в строг черен костюм. Всички деца наскочаха от местата си, само Ането както винаги се забави. Дебелият мравок я измери с продължителен поглед, но не каза нищо.

– Гражданино директор! – ахна учителят. – На какво дължа честта?

– Спокойно, спокойно, гражданино учител – каза директорът покровителствено. – Това е най-обикновено посещение, нищо особено. Продължавай, моля те. Аз ще си намеря тук някъде едно местенце...

Оказа се обаче, че да се намери местенце за гражданина директор не беше чак толкова лесна работа, защото той изобщо не можеше да се помести в някой от малките чинове. Принудиха се да донесат голямото кресло от кабинета му, после да разместят чиновите така, че да му направят място, после да прехвърлят няколко мравчета по други места... Измина доста време, докато най-после всичко се успокои и учителят можеше да продължи. Нещо в поведението му обаче се промени, той вече не се усмихваше, а гледаше децата със строги, изпитателни очи.

– И така, ученици, днес имаме урок за заздравяване на познанията по обща история на Мравазония – каза той, като се покашляше. – Моля кажете ми кой е основателят на първото мравешко царство?

Учениците започнаха да се споглеждат несмело. Най-после няколко плахи ръце се повдигнаха.

– Кажи ти, номер двадесет и три.

– Основателят на първото мравешко царство е Мравондо Великолепни – каза мравчето, което носеше тоя номер.

– Много добре, седни си – каза учителят.

Тук обаче най-неочаквано се намеси гражданинът директор. Очевидно той смяташе, че това не е достатъчно, защото зададе дълъг въпрос, съставен от заплетени и трудни за произнасяне думи. Ането нищо не разбра.

Малкото мравче замига виновно. Очите му се напълниха със сълзи, то преглътна няколко пъти мъчително. Видно беше, че също не разбира въпроса. Гражданинът директор започна да си записва нещо в малко бележничке. Възцари се тягостна тишина.

Оттук нататък всеки път, когато учителят зададеше въпрос, директорът го допълваше, но по такъв начин, че никое от децата не можеше да му отговори. Учителят започна видимо да унива, за всички стана ясно, че посещението на директора отива към лош край.

Най-после краят на часа наближи. Ането вече беше започнала да се надява, че може би въпросите ще я отминат, когато гражданина директор изведнъж се изправи и посочи точно към нея.

– Това ли са двете нови деца, гражданино учител? – запита той, като гледаше със смразяващ поглед. – Дотук нищо не чух от тях, време е и те да отговорят на някои въпроси.

– Но те са още много ... нови – отвърна учителят колебливо. – Не знам дали ще могат.

– Няма значение, няма значение. Тогава аз ще им задам един въпрос. Съвсем простичък, като за начало ...

Последва нова поредица от неразбираеми думи. Единственото, което Ането разбра, беше името „Мраволини“.

Тя се изправи и замълча. Ужасно се срамуваше, отдавна не беше се чувствала толкова глупаво. Просто ѝ идеше в земята да потъне.

– Кажете, номер четиридесет и осем, кой е генерал Мраволини? – опита се учителят да ѝ помогне, като опрости въпроса.

– Ами ... аз ... не знам – каза тя тихо. – Искам да кажа, не съм сигурна. Там над черната дъска е написано, че е велик вожд ... но в моите книжки всички велики вождове имат пера на главите. Този там не ми прилича много на тях. Дали наистина е толкова велик?

Ако в един мравуняк можеха да летят мухи, то поне няколко от тях в този момент сигурно биха попаднали в устата на гражданина директор – така широко беше зяпнал от удивление. В следващия миг обаче удивлението му бе заместено от гняв, и то такъв, че Ането сериозно се уплаши. Антените му започнаха да се извиват като змии, от ярост той първо почервения, после посиня, а накрая позеления.

– Веднага ела тук отпред! Ще ти кажа аз на теб! С принципи ще ми се подиграваш, а! Бързо! Бързо тук отпред! Отпред пред всички! Протегни ръцете напред! Така, така ... Само да си посмяла да мръднеш!

Той отиде до черната дъска, взе дългата тънка показалка, която стоеше подпряна до нея, върна се обратно и, като замахна с всичка сила, перна Ането през пръстите. Тя изпищя от болка и скри ръце зад гърба си.

– Ръцете отпред! – кресна директорът, все така бесен от гняв. – Още нищо не си видяла, аз едва започвам!

Ането, която никога през живота си не беше изпитвала такава болка, направо ослепа от гняв. Само една мисъл остана в главата ѝ: навън, навън! Веднъж да се измъкне оттук, да избяга колкото се може по-надалеч! Огромният корем на директора се изправяше пред нея като канара. Тя направи крачка назад, засили се и го блъсна с все сила. Директорът, който тъкмо замахваше да я удари отново, беше толкова изненадан, че отстъпи назад, препъна се в един от чиновете и се прекатури по гръб, като смешно размахваше и шестте си ръце и крака. Червенокоска не чака да види какво ще се случи оттук нататък, а просто го прескочи, с един ритник изби от пантите прогнилата врата на класната стая и побягна през дългия мрачен коридор на мравешкото училище.

Глава шестнадесета:

Дълбокото дъно

– По-живо, по-живо! – зачу се отзад гласът на пазача. – Така както я карате, до утре ще висим тука! Размърдайте се малко, всички искаме да се прибираме по някое време.

Сепната, Ането с усилие повдигна тежката кирка и се опита да я забие в стената на тунела. Няколко дребни камъчета се отрониха и се изтърколиха пред краката ѝ. Кирката се изплъзна от ръцете ѝ и падна настрана.

Тя се огледа боязливо. Слава Богу, че огромната подземна галерия бе така препълнена с яростно ревящи машини, инак пазачите сигурно отдавна щяха да са забелязали, че е спряла да копае. В тясното ъгълче, където бяха я поставили, така или иначе нямаше кой знае колко работа, та досега бе успявала да убягва от вниманието им. Това обаче никога не можеше да продължава така до безкрайност, тя вече го знаеше от опит.

Мъждиво осветена от хиляди фосфоресциращи гъби, галерията се простираше надлъж и нашир, пресечена от множество съседни проходи, разделена на етажи и преградена от други, по-дълбоки изкопи. Това беше централната зала на мравешкия рудник, от нея излизаха тунели в стотици посоки, които по-нататък отново се разклоняваха ... Когато я видя за първи път, Ането беше поразена. Никога не беше мислила, че мравките са способни да градят такива сложни подземни конструкции. В сравнение с тази зала една централна гара в голям човешки град би изглеждала като детска играчка. Всъщност, както тя едва сега започваше да разбира, основната част от мравуняка се намираще под земята и заемаше стотици, може би хиляди квадратни метри ... Впрочем, всичко това вече ѝ беше напълно безразлично. Не, не точно безразлично, а омразно! Да, Ането бе започнала да мрази мравуняка от дъното на душата си. И причините за това бяха много прости и разбираеми.

След случката с директора тя попадна в друго училище с гръмкото наименование „Трудово-възпитателна колония“. Всъщност там не ставаше дума нито за труд, нито за възпитание, това си беше чист затвор за деца, но отначало Ането още нищо не разбираше ... След като обаче на третия

ден хулиганите-мравки от новото училище я пребиха до синьо, тя отново избяга ...

Третото училище беше даже по-лошо от второто, макар и тя да не беше вярвала, че такова нещо е възможно. В четвъртото вече почти нямаше деца, а оттам нататък тя престана да ги брои или различава едно от друго, докато накрая попадна тук – в подземните галерии на мравуняка. Но най-лошото от всичко беше, че тя напълно изгуби следите на раничката, която остана в първото училище ...

– Какво, тежка ли ти се вижда кирката?

Ането подскочи от уплаха. Зад гърба ѝ стоеше най-голямата мравка, която някога беше виждала – гигант-здравеняк в работен комбинезон, небрежно праметнал кирката през рамо, сякаш беше клечица. Всичко по него беше огромно – мускулите, издуващи комбинезона до пръсване, главата, втъкната между раменете без следа от врат, та даже и антените, закривени като рогата на планински козел. Лицето му обаче беше много приятно, пък и той се усмихваше, та Ането веднага изгуби страха си.

– Здравсти, аз съм Сид Големия – продължи мравокът. – Не разбирам кой те е изпратил да работиш тук. Свършиха ли се вече здравите мъже, та започват да ни изпращат деца?

– Аз ... Аз съм от ... наказателната група. Ане ми е името. Наричат ме също Червенокоска.

– Какво, от наказателната група? – намръщи се Сид. – Откога и децата започнаха да стават престъпници?

– Аз не съм престъпница!

– Тогава защо си в наказателната група?

– Ах, дълга история ... И да ти я разкажа, няма да ми повярваш.

– Хей, ама ти не изглеждаш чак толкова опасна.

– А, нищо особено – напери се Ането. – Само девет опита за бягство.

– Какво? – Сид я изгледа с недоверие. – Девет опита за бягство? Нищо не разбирам. Защо искаш да бягаш оттук, не ти ли харесва при нас?

– Хей, вие двамата там! – чу се гласът на пазача. – Я малко по-живо, че скоро ще заиграе кривакът!

Ането и Сид прекъснаха разговора и заработиха усилено. Очевидно обаче мравокът беше много любопитен да узнае нещо повече, той току

поглеждаше към малкото момиче с червените коси и поклащаше глава невярващо.

– Кажи де, защо искаш да бягаш? – запита я той след малко. – Животът тук хич не е лош, мене ако питаш. Вярно е, че работата е тежичка, но яденето е добро, а и телевизия си имаме.

– Не мога да ти обясня – изпъшка Ането, докато с усилие повдигаше кирката. – Искam навън, на слънце и въздух.

– Ама ти си съвсем побъркана! Хайде, да бягаш, това пак долу-горе мога да го разбера, но точно пък навън? Та всяко дете тук знае, че отвън ни дебнат враговете! Освен това там цари вечна нощ и всичко е потънало в мрак и студ. Всеки, който се покаже навън, загива моментално!

– Знам, знам – отвърна Ането мрачно. – Ти си от ония, които прекарват целия си живот тук долу в тунелите, нали? Пазачите ви наричат „дълбокото дъно“.

– Какво, какво? – От учудване Сид забрави за работата и подпря кирката на земята, като гледаше Ането с удивление. – Как ни наричат?

Ането не успя да му отговори. Единият от пазачите, който мълчешком се беше прокраднал наблизко, с все сила стовари кривака си върху гърба на Сид. Огромният мравок се присви от болка, грабна кирката и започна да копае с удвоена енергия. Измина доста време, преди някой от двамата да се осмели да проговори отново.

– Съжалявам, докарах ти неприятности – прошепна Ането.

– Няма нищо, аз съм свикнал – отвърна Сид без гняв в гласа. – Всъщност те не са чак толкова лоши, пък и все някой трябва да се грижи за нас, нали?

– Да се грижи ли? Че защо, да не сте деца?

– Че не сме деца, не сме, но без войниците и инженерите тук всичко ще рухне само за няколко дни. Нали разбираш, всички тия сложни машини, пък и редът в грамадната ни държава. По телевизията всеки ден виждаме какви огромни усилия и познания са нужни, за да се поддържа мравунякът в ред. Това са неща, които изискват специални хора, а не обикновени работници като теб и мен. Без тях сме загубени, това е ясно.

Сега вече беше ред на Ането да зяпне от удивление.

– Така значи, а? Те ви бият, а вие им благодарите! Хубав ред, няма що!

– Всъщност до бой много рядко се стига – отвърна Сид. – Тук долу работят най-силните и издръжливи мравки, само истински калени работници. Ние много се гордеем с работата си. Без нас мравунякът не може да расте, нали разбираш? Мама Мравазонка всяка вечер ни благодари по телевизията.

– Хм, аз и други работи съм чувала ... – промърмори Ането.

– Какви други работи?

– Че от вас всички се страхуват, например. Веднъж чух двама войници да разправят, че ако грабнете кирките и се надигнете, никаква сила не може да ви спре.

– Да грабнем кирките ли? – Сид за малко отново щеше да спре да работи, но навреме забеляза, че пазачите ги наблюдават. – По-голяма глупост от това не бях чувал. Какво, да тръгнем да се бием с войниците и инженерите, така ли?

– Ама че ... овца! – погледна го Ането разгневено. – Не ти ли се иска поне за миг да бъдеш свободен?

– Ама аз съм свободен бе, хлапенце! – възкликна Сид удивено. – Та нали живея в единствената свободна страна на света! Работя, получавам храна, гледам телевизия ... Какво повече мога да желая?

– Мравешка работа – отговори Ането презрително. – Ако можеше само веднъж да погледнеш навън, друга песен щеше да запееш.

– Навън, навън ... Нали вече ти казах, че там няма нищо хубаво.

– Глупости! Навън има треви, цветя, поляни ... Навън има истинска слънчева светлина, а не само изкуствено осветление като тук ... Ах, какво ли си губя времето, ти и без това нищо не можеш да разбереш!

– Чакай, чакай! Аз толкова глупав не съм. Откъде знаеш всички тия неща? Кой ти е напълнил главата с такива глупости?

– Аз оттам идвам, умнико! И всичко, което ти говоря, съм виждала със собствените си очи, а не по твоята ... тъповизия!

– Не може да бъде! Глупости говориш! Тук всяко дете знае ...

– Аха, знае! Там е работата я, че нищо не знаете. Инак щяхте ли да стоите тук в тъмното?

Известно време двамата продължиха да работят без да разговарят повече. Сид размахваше кирката като перце, под мощните му удари стената на тунела направо се топеше. Нещо обаче очевидно не му даваше мира,

той непрекъснато клатеше глава и си мърмореше под нос. Най-после не издържа и попита отново:

– Слушай, ти наистина ли? ...

– Какво наистина ли?

– Наистина ли идваш отвън? Не си прави шегички с мен, моля те! Не мога да повярвам, все си мисля, че ме будалкаш.

– Ти сам каза, че още никога не си виждал деца да работят тук долу, нали?

– Да, така е.

– Е, как мислиш, щяха ли да ме набутат тук, ако това, което ти разказвам, не беше истина?

– Не разбирам...

– Много просто: всички, на които разпращам за навън, искат сами да отидат и да погледнат. А това обърква реда, всява смут... Само тук при вас няма опасност, защото вие така или иначе никога не можете да излезете... Сега започваш ли да разбираш вече?

– Не знам, съвсем се обърках... Май ще е по-добре да работим без да разговаряме. Така както я караме, изобщо няма да успеем да изпълним нормата.

Сид заработи като хала. Бум, бум, бум! Кирката просто хвърчеше във въздуха, Ането едва насмогваше да се пази от хвърчащите във всички посоки буци пръст. Въпреки шума обаче все още можеше да се долови как от време на време той процежда през стиснати устни:

– Не може да бъде! Не може да бъде!

* * *

Спалното помещение на мравките-копачи беше разделено на три части. В началото, непосредствено след масивната дървена врата, се намираще голямо свободно пространство, оставено за да се избягват задръствания при влизане и излизане. Оттам нататък започваха дълги редици от легла по на два етажа. Те бяха толкова много, че, макар и просторно, помещението изглеждаше като консервена кутия, гледана отвътре. След леглата започваше друго свободно пространство, заето от множество дървени пейки без облегалки. Цялата стена зад тях беше заета от огромен

телевизионен екран, който никога не се изключваше, даже и през нощта. До стената вдясно от екрана се намираха шкафове за съхраняване на инструментите, а вляво от него се намираше вратата, която водеше до голямата умивалня-тоалетна. Слава богу, повечето мравки прекарваха по-голямата част от свободното си време пред телевизионния екран. Инак сигурно и крачка не би могло да се направи наоколо.

Макар и пребита от тежката работа, Червенокоска даже не мислеше за спане. Да се заспива преди вечерната реч на майката-царица нямаше никакъв смисъл – така или иначе за речта трябваше да се става и отива пред телевизионния екран. В началото тя често се беше опитвала да изклинчи от досадното задължение, но скоро установи, че това е свързано със сериозни неприятности. Мравките обичаха майката-царица до полуда и всяка обида срещу нея ги изпълваше с бесен гняв. Скучна или не, вечерната реч трябваше да се слуша ако човек не искаше да бъде отупван най-редовно.

Най-после! Откъм телевизионния екран се зачу познатата тържествена музика. Ането стана и започна ловко да се промъква между леглата. Да се закъснява също не беше за препоръчване.

Пристигна тъкмо на време. На екрана току-що се беше появило познатото старо лице, прошарено от стотици бръчки.

– Деца мои! – започна майката-царица. – Измина още един ден, изпълнен с напрегната работа за благото на милата ни родина. Както всички знаете, ние сме обградени от могъщи врагове, които само чакат да притъпим вниманието си, да се отпуснем и заживеем в удоволствие, за да ни нападнат и поробят. Затова работете, деца мои, работете и не забравяйте нито за миг: свободата изисква жертви! Само с цената на непрекъснати усилия, с повишена бдителност и постоянна боеготовност ние можем да запазим това най-ценно благо. Бъдете силни, деца мои! ...

Ането трябваше да полага доста усилия, за да не започне да се прозява. Речта беше една и съща почти всяка вечер. Ето, сега идва ред на благодарностите: първо, на нейния любим син Генерал Мраволини, после на всички войници, после на инженерите и накрая на работниците, а значи и на самата нея.

– Моля, моля, нямаше нужда, – промърмори Ането под носа си. – Ако можеше само вместо благодарност да ми изпратиш едно-две суджучета.

Храната в мравуняка се състоеше единствено от гъст сладък сироп, който всички пиеха от пластмасови бутилки. Червенокоска толкова го беше намразила, че ако не беше гладът, не би могла и да го помирише повече.

Слава Богу, речта най-после свърши. Тя с облекчение обърна гръб на телевизора и се приготви да се връща обратно, когато изведнъж разпозна в тълпата лицето на Сид.

– Хей, момчета! – обърна се той към групата мравки, които го заобикаляха. – Елате да я попитате сами. Щом не искате на мен да повярвате, тогава говорете направо с нея.

Ането ги огледа подозрително. Всички бяха много едри на ръст, изключително силни мравки. Впрочем, такива бяха повечето работници тук.

– Е, какво? – подхвана един от тях. – Сид разправя, че си идвала отвън. И че там било светло и топло ... И на нас ли ще разправяш такива бабини деветини?

– Това не са бабини деветини – отвърна Ането начумерено. – Говоря ви самата истина, ако не вярвате, идете и се уверете сами.

– Ще идем, как ли не? – отвърна един друг от компанията. – Първо, вратата се заключва през нощта, после, дори и да не се заключваше, войниците отвън страшно ще се зарадват като им кажем, че сме тръгнали на разходка ...

– За навън ... – подхвърли трети.

Мравките дружно се разсмяха.

– Слушай, може би ще е по-добре да ни разкажеш за деветте опита за бягство, а? – каза отново първият. – И как в края на краищата са те повишили в чин работник-копач ...

Последва нова вълна от смях. Ането сви рамене, обърна се и тръгна към мястото, където се намираше леглото ѝ. Мравките продължиха да се смеят зад гърба ѝ.

Някой я потупа по рамото. Тя се обърна изненадано. Сид се усмихваше неловко.

– Не им се сърди, те иначе не са лоши момчета – каза той. – Просто не обичат да си губят времето в празни приказки, нали разбираш? Ние нямаме много свободно време тук.

Ането само изсумтя сърдито.

– Слушай, ако ти потрябвам, винаги можеш да ме намериш – добави той. – Тринадесета редица, пето легло. Сид Големия, нали си спомняш?

Тя продължи без да се обръща. Не стига, че беше ѝ довел тия присмехулници, ами даже и не се притеснява! Мравешки нрави...

Междувременно беше стигнала до мястото си и с облекчение се хвърли в леглото. Животът тука имаше поне едно удобство: никой не те караше да се събличаш преди лягане, за миене на зъби пък и дума да не става.

Радостта ѝ обаче беше преждевременна. Откъм празното пространство непосредствено пред входа се носеше ужасен шум, който не ѝ позволи да заспи. Тя стана и се огледа недоволено. Двама техници, заобиколени от работи-носачи, пробиваха дупки в стената с големи бормашины. Ането се повъртя още малко в леглото си, после не издържа и се приближи към тях.

– Здравейте, граждани техници – поздрави тя отдалече. – Мога ли да попитам каква задача изпълнявате тук?

Те даже не се обърнаха. Техниците малко се големееха и обикновено не обичаха да разговарят с работниците. Ането обаче продължи да ги разпитва, докато най-последеният от тях се обърна, гледайки сърдито.

– Отивай си на мястото, гражданино работник! – започна да се кара той.

Когато обаче видя, че разговаря с дете, той се опули от учудване.

– Хей, Зев, я погледни тук – обърна се той към другаря си. – Такова чудо още не бях виждал. Дете долу при копачите. Направо да не повярваш. И колко необичайно изглежда... Напоследък доста странен народ се навъди наоколо, не мислиш ли?

Онзи с името Зев се обърна и погледна през рамо без да прекъсва работата си.

– Какво, пак ли някакъв чужденец? – попита той недоволено. – Не ни стигат своите, ами и чуждите вече трябва да хранутим. Преди поне тия ядове нямахме...

Бормашината в ръцете му изведнъж заподскача като жива. Той за малко не падна от стълбата, на която стоеше, изруга високо и едва успя да я изключи.

– По дяволите, гледай каква я свършихме! – кресна той. – Пробих тава-на от край до край, сега ще трябва да викаме строители да го ремонти-рат! ... Ти какво си зяпнала? – викна той ядно към Ането. – Друга работа ня-маш ли, та си дошла тук да ни пречиш?

– Хайде сега, не се ядосвай! – опита се да го успокои другарят му. – Го-ляма работа, една дупка. И без това вече стана късно, хайде да прибираме машините и да си тръгваме. Утре ще се обадим на строителите, те ще я оправят за пет минути. Ела да отидем в столовата. Аз черпя, не се притес-нявай.

Зев помърмори още малко, после изглежда реши, че приятелят му има право и го последва навън през огромната врата. Чу се как ключът се превъртя няколко пъти, след това настъпи тишина.

Ането се огледа любопитно. През малката дупка в стената се процежда-ше тънък лъч светлина. Тя се покатери на стълбата и погледна през дупка-та. Охо! Не беше предполагала, че спалното помещение се намира толко-ва близо до повърхността. Огрени от последните лъчи на слънцето, в да-лечината се полюшваха огромните стебла на тревите. Отделни закъснели мравки-разузнавачи бързаха да се приберат в мравуняка преди да е настъпил вечерният час.

– Аха! – промърмори тя. – На ти една вечна тъмнина и студ! Сид би трябвало да хвърли един поглед тук...

Тя се плесна по челото. Умората ѝ изчезна начаса, без да се оглежда, тя хукна към противоположния край на помещението, където се намиреше редица тринадесет.

Сид вече беше заспал. Наложил се дълго да го раздрусва, преди да успее да го събуди. Най-после той отвори очи и я изгледа сърдито.

– Какво има, какво искаш?

– Ш-ш-шт, тихо! Ела с мен, искам да ти покажа нещо интересно.

– По това време? Слушай, цял ден съм работил, не можеш ли да поча-каш до утре? Какво толкова интересно си намерила?

Ането се наведе и му пошушна нещо на ухото. Той ококори очи.

– Не може да бъде! Ти се шегуваш!

Междувременно обаче беше скочил от леглото и обуваше грубите си обувки.

– Къде? Тук при нас? Не може да бъде, глупости!

Очите му светеха с нетърпелив блясък. Той я последва по тесните пътеки между леглата без да разпитва повече. По това време повечето работници вече спяха, така че придвижването беше по-лесно от обикновено.

Когато стигнаха до мястото, Ането мълчаливо посочи с ръка към тавана. Сид се покатери по стълбата, залепи око на дупката и започна да гледа.

Измина минута, втора, трета ... Ането вече започна да се притеснява.

– Хей, Сид, какво ти стана? Да не би да залепна там?

Той не отговаряше

– Сид! Не ме ли чуваш?

– Идвам, идвам.

Сид с нежелание отлепи око от дупката и се запуска надолу.

– Чакай да седна, че ми треперят краката, – измърмори той. – Направо ще се побъркам. Излиза, че цял живот съм вярвал на глупости, така ли? Сега вече започвам да разбирам защо се опитваш да бягаш.

Очите на Ането светнаха.

– Слушай, досега не се осмелявах да те попитам, но вече няма от какво да се страхувам: а не искаш ли да опитаме заедно? Сама няма да успея, но с твоя помощ...

Сид се замисли дълбоко, после поклати глава.

– Не, за мен живот извън мравуняка няма. Колкото и лъжливо да е това място, то все пак си остава моя родина. Тук са братята и сестрите ми, тук е и общата ни майка. Без тях съм изгубен.

Ането наведе глава.

– Почакай, не съм свършил! – продължи Сид. – Твоята родина е там отвън, никой няма право да те държи тук против волята ти. Сега вече ... съм съгласен да ти помогна.

– Ти ... сериозно ли?

– Сид Големия думата си на две не прави. Щом съм обещал, мърдане няма.

– Аз вече всичко съм премислила – разбърза се Ането. – Ако започнем да копаем тунел, то най-късно за няколко часа трябва да сме навън.

Тя си припомни за раничката и потисна една въздишка. Едва ли някога щеше да я види отново.

– Тунел оттук? – Сид я погледна недоверчиво. – Просто така, пред очите на всички?

– Не, разбира се! – прекъсна го Ането нетърпеливо. – Първо, ще изчакаме всички да заспят и второ, ще копаем не оттук, а от тоалетното помещение.

– Аха, така пò става. И в коя посока?

Ането сви рамене.

– Щом сме толкова близо до повърхността, посоката е почти без значение. Долу-горе натам, накъдето сочи дупката.

Сид се поколеба малко, но се съгласи.

– Слушай – започна Ането колебливо. – Тия твои приятели ...

– Какво?

– Може би, ако им покажеш дупката, и те като теб ...

– Продължавай, не мога да те разбера.

– Какво има толкова за разбиране! – не издържа Ането. – Тия негодници тук ви държат в невежество, за да могат да ви използват както си искат! Сега, след като сами виждате, че ви мамят, може би най-после ще направите нещо!

– А, това ли било? – Сид се усмихна скептично. – Ти май още не разбираш напълно как вървят нещата тук. Първо, повечето от тях ще повярват по-скоро на телевизията, отколкото на собствените си очи. Второ, дори и да повярват, какво толкова могат да направят? Докато всички копачи се изредят да гледат, ще мине една година. Утре строителите ще запушат дупката и от външния свят отново няма да остане и следа. Но дори и да останеше ... Не разбираш ли, срещу войниците никой няма шансове!

– Но това не е вярно! Нали ти казах какво чух вече. Вие работниците сте най-многобройните в целия мравуняк. Ако се надигнете, нищо не може да ви спре!

– Многобройни, да, но неорганизирани. Слушай, я да оставим тия приказки и да помислим отново за твоето бягство. По-добре ела да огледаме мястото откъдето ще започнем.

Глава седемнадесета:

Бягството

Въпреки опасенията на Сид всичко потръгна като по масло. Избраха една по-отдалечена и тъмна част от тоалетната, изчакаха, докато всички заспаха и ето – вече напредваха с отлично темпо. Тунелът се удължаваше с всяка изминала минута, в мислите си Червенокоска вече се виждаше на свобода... Тя все още нямаше ни най-малка представа какво ще прави навън без вълшебната гъбка, без приятели и помощ, но в момента всичко друго освен свободата ѝ беше безразлично.

Сид спря и предупредително вдигна ръка.

– Мисля, че вече сме почти готови – каза той. – Усещам, че кирката започва да бие на кухо. Бъди внимателна, не се знае какво ни очаква отатък.

Той продължи работата си. Действително, скоро острието на кирката пропадна в празно. С няколко сръчни удара Сид разшири отвора. Отсреща се процеждаше светлина.

– Изчакай ме тук, веднага ще се върна – обърна се той към Ането и изчезна през дупката.

Изведнъж от другата страна се вдигна страшна олелия. Разнесоха се викове, после приглушени звуци като при размяна на удари и събаряне на мебели. Ането се спусна към дупката, хвърли бърз поглед и уплашено се отдръпна назад.

Очевидно бяха копали в съвсем погрешна посока. Вместо навън, тунелът беше ги извел право в едно от многобройните караулни помещения, в които мравките-войници прекарваха свободното си време. Пет или шест войници бяха се нахвърлили върху Сид и го налагаха с кривациите си. Макар и почти два пъти по-малки от него, те бяха достатъчно много, за да го надвият. Въпреки това победата не им се удаде лесно. Побеснял от ярост, Сид въртеше кирката като боздуган. Двама или трима от тях вече лежаха на пода, останалите също не бяха се отървали без нищо. Накрая обаче те успяха да го съборят и овържат. Единия от тях, очевидно по-старши от останалите, започна да раздава бързи команди.

– Вие тримата идвате с мен. Първо да го отведем в затвора, там вече други ще се занимават с него ... Ти – обърна се той към един от войниците – оставаш тук и внимаваш да не стане нещо докато ни няма! Може и да не е бил сам. Хайде, темпо, темпо!

Те затропаха с тежките си ботуши и изчезнаха навън. Този, който беше оставен да пази, се приближи и предпазливо започна да разглежда дупката. Отначало се държеше на разстояние, но после любопитството го надви и той напъха глава в тунела.

Ането само това и чакаше. Тя замахна и хубавичко го хлопна по главата с плоското на кирката. Металният шлем глухо изкънтя и той падна назад без да каже нито дума. Тя бързо се измъкна от тунела и напрегнато започна да се оглежда. А сега накъде?

Помещението не беше особено голямо. Право отсреща се виждаше отворената врата, през която войниците бяха изнесли Сид. До нея стоеше голям метален шкаф, а малко по-настрана от него – очукана писалищна маса. Простичко походно легло, няколко стола и закачалка довършваха скромната мебелировка. Навсякъде се виждаха следите от току-що отминалата борба: столовете се валяха прекатурени по пода, походното легло също беше преобърнато, а ранените войници пъшкаха в несвяст, разхвърляни наоколо като играчки.

Ането захапа пръсти и започна трескаво да размисля. Оставаха ѝ не повече от няколко минути, след това войниците щяха да се върнат обратно. Тя се огледа още веднъж. Накъде да бяга? Нали, ако излезе в коридора в тоя вид, веднага ще я хванат. Ако само можеше да се скрие някъде!

Тя се огледа отчаяно. Погледът ѝ падна върху един шлем, който се търкаляше по пода. Хей, я почакай малко! Ами ако? ...

Без да губи повече време, тя започна да смъква бронята на един от припадналите войници. Несвикналите ѝ пръсти дълго търсиха многобройните копчета, с чиято помощ се отваряше тежката ризница. А, най-после! Тя припряно се набута вътре. Дали ще ѝ стане? Слава богу, бронята ѝ прилягаше донякъде. Така. А сега шлемът ... Дали изглежда убедително? ...

Откъм коридора се зачу шум от тежки ботуши. Ането грабна един от кривациите, опита се да си придаде самоуверения вид на типичен войник и излезе навън. От другата страна на коридора вече се задаваха войници. Тя бързо пое в противоположната посока и кривна в първия коридор,

който ѝ се изпречи пред очите. Като видя че е празен, хукна с всички сили.

Спря се едва когато вече не долавяше никакъв шум зад гърба си. Уф, за малко да я хванат отново! Горкият Сид, какво ли ще му се случи?

За много мислене време очевидно нямаше. Ако има късмет, може би ще успее да се добере до един от изходите. В тази броня така или иначе никой не може да я разпознае, остава само да намери пътя дотам...

Оказа се обаче, че това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Коридорите на мравуняка, облицовани с лъскави панели, по нищо не се различаваха един от друг. Ането скоро разбра, че без план или помощ до никъде няма да стигне. Само след няколко завоя тя изгуби всякакъв ориентир и започна да се движи просто напосоки. Наляво, надясно, направо... Почакай, отгук май вече минах... Или може би не?

– Ето го! – извика някой зад гърба ѝ.

Ането се огледа диво. По коридора тичаха войници и възбудено сочеха към нея. Тя се втурна да бяга... Един, втори, трети коридор... Не, така нищо няма да стане, сега вече стъпките идеха от няколко страни едновременно. Тя отвори първата врата, която ѝ попадна пред очите и се шмугна вътре.

Ау-у-у! Лъхна я такава воня, че направо ѝ прилоша. Тя запуши нос и започна да се оглежда в мрачното помещение.

Вонята се носеше от стотици контейнери за смет, които запълваха помещението от край до край. Очевидно това беше мястото за изхвърляне на боклука от мравуняка. Дълги редици от контейнери, наредени едни след други, се движеха по тясна железопътна линия, опасваща цялото помещение. На една от стените се виждаше голям квадратен отвор. Механични куки от двете му страни подхващаха контейнерите и ги изсипваха навън.

Гласовете на преследвачите ѝ вече се чуваха съвсем ясно. Обхвана я паника. Нямаше съмнение – те идваха точно насам. Тя отчаяно затърси с очи изход, но напразно. Ами сега?

Тежката метална врата започна да скърца под нечий натиск. Без да мисли повече, Ането се метна в най-близкия контейнер и се зарови в сметта като къртица. Слава Богу, по-голямата част от съдържанието на

контейнера се състоеше от празни пластмасови шишета, така че не беше трудно да се скрие. Тя се сгуши и утихна.

– Сигурен съм, че го видях да бяга в тази посока, гражданино войник – обади се един глас. – Някъде тук ще е, няма къде да избяга.

– А сега какво, боклука ли да преравяме? – отвърна друг глас доста грубо. Притежателят му очевидно беше много сърдит. – Като гледам така, и до утре няма да свършим... Пък и тая воня! Пфу, не се издържа!

– Аз съм свикнал, аз съм свикнал, гражданино войник – обади се отново първият глас. – Вонята изобщо не ми пречи. Вие изчакайте отвън, аз веднага всичко ще претърся.

Дали мравките стигнаха до някакво решение Ането обаче не можа да разбере. Изведнъж контейнерът започна да се повдига нагоре, после се обърна настрана и, преди да успее даже да извика, тя полетя с главата надолу някъде в тъмното.

* * *

Червенокоска пада надолу цяла вечност – или поне така ѝ се стори в непрогледния мрак. Най-после тупна тежко върху нещо меко, опита се да стане, но залитна и установи, че подът под нея се движи. С усилие се изправи на четири крака, огледа се и... едва не извика от ужас. Намираше се върху дълга и широка поточна линия, която бавно се движеше към отвора на огромна пещ, в която се изсипваха отпадъците. Страхът ѝ придаде неподозирани сили, тя се преметна като топка и падна отстрани на поточната линия малко преди да стигне до нажежения отвор. От слабост и уплаха остана да лежи, докато жегата, идеща откъм пещта най-после я принуди да се отдръпне по-надалеч. Беше омазана от глава до пети с лепкав вонящ сок, ръцете и краката ѝ все още трепереха от напрежение и ужас, но въпреки това се чувстваше безкрайно щастлива. Беше успяла да се измъкне от преследвачите си – и ако можеше да се съди по вида на помещението, в което беше попаднала, едва ли някой щеше да я последва тук.

Намираше се в мрачен подземен коридор, осветяван единствено от пламъците на пещта. С изключение на широката поточна лента, помещението беше напълно занемарено и изоставено. Купища боклук застилаха пода, дебел слой прах покриваше всичко, а през тавана бяха избили коре-

ните на растения, които не бяха подрязвани много отдавна. Очевидно беше, че тук работата се върши от машини и няма опасност от среща с работници или войници. Ането въздъхна с облекчение и започна да търси изход.

Единственото, което успя да намери, беше голяма дупка в стената, която водеше някъде в тъмното. Червенокоска с мъка потисна страха си, после започна да рови из боклуците, за да потърси нещо, от което да си направи факла. Тоя път късметът ѝ помогна – тя попадна на почти непожътната миньорска лампа. Фосфоресциращата гъба в лампата беше стара и помътняла, но светлината ѝ стигаше, за да вижда на няколко метра наоколо. Зарадвана от щастливата находка, тя смело навлезе в коридора, който беше открила. Да става каквото ще, най-важното е, че се измъкна от преследвачите си.

Полека-лека обаче оптимизмът започна да я напуска. Както скоро разбра, беше попаднала в истински лабиринт. Само след няколко минути се изгуби напълно и започна да обикаля без посока, отчаяно потискайки страха, който я стискаше за гърлото. Редяха се коридор след коридор, еднакви до полуда, без каквито и да било упътвания или знаци по стените. Навсякъде същата миризма на мухъл, същите корени, протягащи се като хищни ръце от тавана, същите приглушени шумове, които я караха да се оглежда уплашено. Не след дълго тя така се умори и обезкуражи, че, ако не се страхуваше да вдига шум, сигурно щеше да се разплаче с глас. Отчаяна, тя седна на пода, за да почине. И тук умората изведнъж я сграбчи, тя даже не успя да полегне и вече беше заспала, отпуснала глава върху присвитите си колене.

Събуди се напълно вдървена от неудобната поза. Нямаше ни най-малка представа за това колко време е изминало, тук в тъмното времето беше престанало да тече. С мъка се размърда, протегна вкочанените си ръце и крака. Бр-р-р, студено! Странно, навсякъде другаде в лабиринта въздухът беше топъл и спарен, а тук е толкова хладно ...

Тази мисъл ѝ се стори интересна и тя започна да я върти из главата си, опитвайки се да стигне до някакъв извод. Хладно ... Защо е хладно тук?

Изправи се с мъка. Ха! Оказа се, че студеният въздух се намира само долу в ниското. Тук горе той беше значително по-топъл и спарен, отколкото долу при краката ѝ. Тя се наведе отново. Не, няма съмнение, сега ве-

че ясно се чувстваше, че въздухът в ниското е по-хладен, отколкото този отгоре ... Тя се протегна, взе лампата, която лежеше малко по-настрана и внимателно започна да оглежда пода на помещението.

Скоро откри източника на студения въздух: това беше тесен отвор в един от тългите, от който идеше леко въздушно течение. Ането подскочи от радост. Течение! Това означава, че този отвор излиза някъде на открито! Без да се колебае нито миг, тя се пхна в отвора и запълзя на четири крака.

За щастие тесният тунел беше сух и чист, тъй че не ѝ се наложи да шляпа из кал или смет. Колкото по-надалеч отиваше обаче, толкова по-ясно започна да долавя един особен шум – някакво равномерно бръмчене, което се засилваше с всяка измината крачка. От време на време преминаваше покрай разклонения, водещи в една или друга посока, но твърдо се държеше за главния тунел, използвайки неясния шум като ориентир. Постепенно тунела започна да се разширява, а шумът да се увеличава. Скоро някъде отпред започна да се процежда мъждива светлина. Ането почувства как силите ѝ се възвръщат. На това място тунелът беше станал толкова висок, че можеше да се ходи почти без навеждане. Тя ускори крачка и само след няколко завоя стигна до мястото, откъдето идваха шумът и светлината.

В първия момент Ането изкрещя ликуващо, уверена, че най-после е намерила дълго търсения изход, но после отпусна ръце в униние. Отворът на тунела действително водеше навън, но беше препречен от огромен вентилатор, който бързо се въртеше, като правеше всякакво бягство напълно невъзможно. Тя стоеше само на няколко крачки от външния свят, през отвора ясно можеше да се види част от поляната, но въпреки това беше разделена от нея чрез непреодолима преграда. Да се опитва да мине от тук би било пълно безумие.

Ането почувства как краката ѝ се подкосиха. Това последно разочарование вече не беше по силите ѝ, тя седна на пода и горчиво заплака. Толкова усилия, толкова мъки – и всичко напразно? Изгуби всичките си приятели, премина през невероятни препятствия, часове наред се лута из тъмното подземие ... И всичко това, само за да стигне дотук, на крачка от свободата, но разделена от нея толкова сигурно, колкото и на всяко друго място в омразния мравуняк? Не, това не беше справедливо! Тя безсилно стискаше юмручета, гълтайки сълзите си. Проклета гора, проклети мравки, проклето всичко наоколо! Защо не я оставят най-после на мира, та на-

ли единственото, което желае, е само да се върне обратно при Мама! С какво е заслужила тези непонятни изпитания?

Но, разбира се, отговори на тези въпроси нямаше, тъй че малкото момиче скоро се принуди да потисне безсилния си гняв. Мама винаги беше казвала, че е по-добре да се направи нещо глупаво или погрешно, отколкото да се плаче и чака безпомощно. Тук в мрачното подземие тъй или иначе никой няма да ѝ помогне. Остава значи само едно – да се опита да си помогне сама.

Червенокоска стисна устни и започна напрегнато да размисля. Очевидно беше попаднала във въздушните шахти на мравуняка. За да се поддържа въздуха във вътрешността чист, те сигурно се разклоняват и преминават през всички по-важни помещения. Може би, ако търси достатъчно дълго, в края на краищата ще намери някъде свободен изход?

Тя се огледа отново. Да, разбира се: отляво и отдясно можеха да се видят други отвори, които водеха обратно във вътрешността на мравуняка. След кратко колебание тя избра един тунел, над който се намираше голям червен знак, приведе глава и решително пое обратно в съгъстващата се тъмнина.

Макар и тъмни, въздушните шахти поне бяха чисти и не миришеха така отвратително както подземния лабиринт. Ането дълго обикаля из тях и вече започваше сериозно да се притеснява, когато най-после откри едно помещение, в което се намираше вита стълба, водеща нагоре. Тесните стъпала я доведоха до метална врата, която за щастие не беше заключена. Тя предпазливо я отвори, провря глава през процепа и ... изненадано запримига, заслепена от неочакваната светлина.

Беше попаднала в просторно, ярко осветено помещение, изпълнено с множество машини, всички блестящи от чистота и мъркащи като огромни метални котки. Дебели тръби се губеха в стените, навсякъде лъщяха циферблати и панели, изпъстрени с мигащи светлини. В средата на помещението се намираше голям полукръгъл пулт, покрит с множество екрани, а пред него – голям въртящ се стол. Ането се огледа внимателно, но никъде не успя да открие жива душа. Странно ... Дали това не е някакъв капан? Тя предпазливо пристъпи навътре, готова да побегне при най-малкия шум.

Глава осемнадесета:

Отново заедно

Не беше направила и две крачки, когато вече съжаляваше за прибързаното си решение.

– Не мърдай! – чу се зад гърба ѝ заповеден глас. – Ръцете нагоре, искам да ги виждам. И да не пипаш кривака, чу ли ме!

Ането застина. По дяволите, да се остави да я хванат така глупаво...

– А сега махни шлема от главата си! – заповяда гласът. – Не обичам да си имам работа с маскирани... побойници.

Ането изведнъж потръпна. Този глас... Не, не може да бъде! Този глас...

Тя захвърли шлема на земята, после, без да мисли за последствията, се обърна и се спусна към нападателя си.

Отсреща, замръзнала от учудване, я гледаше... раничката. Кривакът, който тя стискаше, готова за удар, се изплъзна от ръцете ѝ и изтрополи глухо на пода.

– Ане, това ти ли си?

– Раничке!

Двете се гледаха стъписано още няколко секунди, после се хвърлиха една върху друга и се запрегръщаха като луди.

– Ти пък откъде изскочи? Най-малко теб очаквах да срещна...

– Ами ти? Какво търсиш тук, да не са те назначили на работа?

– Ох, дълга история, после ще ти разправам. Ау-у-у, как миришеш само! Да не си играла на криеница с прасета?

– Само това да беше...

Те не можеха да се нарадват една на друга, от щастие ту плачеха, ту се смееха, ту подскачаха наоколо като врабчета, неспособни да спрат на място даже за миг.

– Вече мислех, че никога повече няма да те видя!

– Аз също!

– Ако знаеш само колко ми липсваше!

– И ти на мен!

– Ей, тая воня не се издържа! Ела тук да се измиеш. И хвърли най-последната броня, всеки път настръхвам като те погледна!

Ането послушно последва съвета и дълго се ми на чешмата в тъгла, като същевременно разказваше патилата си. Седнала до нея, раничката слушаше без да я прекъсва.

– Само едно не мога да разбера – добави Ането накрая. – Как войниците успяха да ме разпознаят. Нали бях облечена в броня?

– Да, но си забравила една малка подробност – усмихна се раничката. – Я погледни шлема отново.

Червенокоска взе шлема в ръка и започна да го оглежда. Погледът ѝ падна върху две дупки, отдалечени на еднакви разстояния от средата.

– Антените! – провикна се тя. – Вярно, забравих за антените! Ех, че глупост! А пък аз си мислех, че са ме подушили или нещо такова. Жалко за труда ми.

– Хм, тази броня все още може да свърши добра работа – отвърна раничката, като се почесваше замислено. – Макар и без антени, като войник изглеждаш много по-заплашително, отколкото като малко момиче – а това винаги може да ни бъде от полза. Пък и най-важното е, че си успяла да се измъкнеш. Ако знаеш само колко бях отчаяна! Вече мислех, че никога повече няма да се видим. Направо бях се разболяла от мъка, честно ти казвам.

След това тя самата разказа как беше попаднала тук.

Оказа се, че директорът на училището не беше се задоволил само с наказанието на Червенокоска. Много скоро той беше набедил раничката в съучастничество и заговорничество против училищния ред. За да се спаси от преследванията му, тя се беше принудила да признае, че всъщност не е дете, а нещо като говореща чанта. Това обаче също не беше помогнало – директора беше решил, че мястото на една чанта, пък дори и говореща, в никакъв случай не е в училището.

– На следващия ден дойдоха двама войници и ме отведоха в един голям склад, пълен с какви ли не вехтории. Там прекарах няколко дни, докато дойде Бен и ме взе ...

– Бен? Кой е пък тоя? – попита Ането, докато се търкаше с голяма четка. За първи път в живота миенето ѝ доставяше истинско удоволствие

– Бен ли? А, скоро ще го видиш, тоя дебеланко ... Това е инженерът, който отговаря за машините тук. Но първо трябва малко да се успокои, откак го затворих в килера нещо е доста сърдит и не иска да ми говори ...

– Какво? Затворен в килера? Инженерът, който отговаря за машините? Червенокоска здравата се опули, после седна на пода и започна да се смее истерично, държейки се с ръце за корема. Едва сега ѝ стана ясно колко ѝ бе липсвала раничката, колко силно беше я измъчвала самотата през последните няколко седмици. Милата раничка, винаги пълна с изненади, винаги готова за някоя нова лудория, даже и в най-отчайващите положения... Какво може да бъде по-приятно от това да се посмееш с приятел докато те заболи корем?

– Ами да – продължи раничката най-невинно. – Какъвто е лаком, никак не беше трудно да го подмамя да влезе в килера. Една-две бутилки от сладкия сок, а после – щрак вратата зад гърба му – и готово. Вече няколко часа седи вътре и се чумери, но като огладнее, сигурно ще омекне. Инак не е злобен, но си пада малко надут. Никак няма да му навреди да поседи заключен.

– И какво смяташ да правиш с него?

– Още не съм съвсем сигурна. Във всеки случай той познава мравуняка като джобчето на жилетката си, честно ти казвам. Ако искаме да намерим път през тоя лабиринт, без неговата помощ едва ли ще се справим.

– О, да, чудесна идея! – Очите на Ането засвяткаха. – Да се измъкваме оттук колкото се може по-скоро, вече направо се задушавам в тоя зандан!

Раничката замислено се почеса по главата.

– Хм, не знам дали има смисъл от бързане. Първо, без вълшебното гъбено парченце никъде не можем да отидем. И второ, нали си спомняш какво каза госпожа Бухалица: ти трябва да спечелиш *приятелството* на малкия голям народ. Засега обаче от приятелство и следа няма, не мислиш ли?

Ането настръхна.

– Приятелство? С тия грубияни! Как ли не! По-скоро ще стана приятелка с Хайно и паяците...

– По-полека, по-полека, моля те! Не всички от тях са грубияни. Ето, тоя Сид например... Помисли си само – заради теб той е рискувал толкова много, накрая даже сериозно е пострадал... А и аз самата срещнах не малко мравки, които бяха чудесни другари. Е, понякога обичат де се перчат, това е вярно, но човек винаги може да се разбере с тях, само да има малко

търпение. Даже и тоя Бен ми изглежда доста свестен, макар да мисли само за ядене.

Ането мълчеше, намръщила чело.

– Всъщност, да се избяга оттук никак не е трудно – продължи раничката. – Но не мисля, че си струва, поне засега.

Червенокоска я погледна изненадано.

– Не е трудно ли? Почакай малко докато тръгнеш да обикаляш из въздушните шахти, тогава ще видим дали е толкова просто.

Раничката се усмихна, бръкна в един от многобройните си джобове и извади сгънат лист хартия.

– С това нещо сигурно ще ни бъде малко по-лесно. Да е жив и здрав Бен, че поддържа такъв ред във всичко, което върши ...

– Какво е това?

– План на целия мравуняк. Бен лично го е правил, много е подробен. Добре, че обича да се хвали, та още първия ден ми го показва ...

– Дай да го разгледам!

Ането нетърпеливо сграбчи плана, разгърна го върху пода и започна да го разглежда. Действително, ходовете и помещенията на мравуняка бяха начертани с най-голяма точност, веднага можеше да се намери пътя към което и да било място. Дори въздушните шахти бяха отбелязани с тънки червени линии, които опасваха целия комплекс подобно капиллярите на огромно тяло. Ането набързо проследи няколко от тях, за да види дали водят навън, но за нейно най-голямо съжаление върху всички външни отвори бяха отбелязани малки знаци, подобни на въртележки.

– Вентилатори! Навсякъде тия проклети вентилатори! Нали ти казах, така лесно не може да се избяга оттук!

– Вентилаторите изобщо не са проблем – отвърна раничката спокойно. – Те всички се контролират оттук, ако поискаме, можем веднага да ги изключим. Това е централното машинно помещение на въздушните шахти, забравих да ти кажа преди малко.

– Така ли? – Ането плесна с ръце от възбуда. – Какво чакаме тогава? Давай да тръгваме!

– Ти пак бързаш! Нали ти казах вече, няма смисъл. Без вълшебното парченце най-много някоя птица да ни клъвне.

- По дяволите, съвсем забравих!
- А освен това тук има още доста работа да се върши.
- Какво например?
- Ами например да се опитаме да освободим твоя приятел Сид. Не мислиш ли, че му дължиш някаква отплата?
- Но той е в затвора, нали ти казах, че го отведоха пред очите ми! Какво, да не искаш да нападнем пазачите?
- Това не, но може би ще успеем да измислим нещо друго. Погледни тук – тя почука с пръст едно място на картата, зашриховано с черни линии. – Ето това е затвора. Виждаш ли, въздушните шахти го пресичат от край до край. Всяка килия има отделен отвор за проветряване. Ако имаме късмет, може и да намерим място, откъдето да стигнем до килията на Сид.
- В този момент някой задумка с юмруци по вратата. Ането подскочи уплашено.
- Аха, Бен май започва да огладнява – усмихна се раничката. – Я да видим дали е поомекнал.
- Двете се приближиха до вратата на килера, която къртеше под ударите на затворения инженер. Сега вече ясно се чуваха приглушените му викове.
- Пусни ме най-после, ей! Докога ще ме държиш затворен? Това да не ти е детска градина?
- А-а-а, ти ли си, Бен? – отвърна раничката с най-невинния тон, на който беше способна. – Знаеш ли, с най-голямо удоволствие бих ти отворила, но май съм изгубила ключа. Страшно съм разсеяна, направо да си умреш от срам!
- Престани да се шегуваш! От мен зависи редът в целия мравуняк. Без мен машините не могат да функционират даже за минута! Помисли само каква голяма беля може да стане! И освен това съм гладен!
- Хей, я почакай, вчера нали разправяше, че всичко тук функционира автоматично и от теб никаква нужда няма? Или съм те разбрала погрешно?
- Последва дълго мълчание.
- Добре де – обади се той накрая, – Това за машините може и да не е вярно, но поне за глада не лъжа. Гладен съм, та две не виждам.

– Лесна работа – отвърна раничката. – Донесох нови запаси, няма да те оставя да умреш от глад. Нали сме приятели ...

– Ти какво, все така затворен ли смяташ да ме държиш?

– Не, защо? Може и да те пусна по някое време, но първо ще трябва да ми обещаеш едно-друго.

– Какво например?

– Първо, ще трябва да дадеш честна дума, че няма да се опитваш да ме издадеш или да бягаш.

– А, това ли било? Готово: честна дума.

– Освен това ще трябва да дойдеш с нас и да ни показваш пътя.

– Какво? Глупости, дума да не става! Какъв път, какви нас? Кой е там при теб?

– Е, както искаш... – проточи раничката с престолено разочарование. – Аз пък тъкмо си мислех, че започваме да се разбираме. А, между другото: тук при мен е един приятел, въоръжен войник, тъй че хич не си мисли за глупости! Той не си поплюва, да знаеш! Хайде сега, довиждане.

– Хей, почакай малко! ... Щеше да ми даваш нещо за ядене.

– Нали ти казах, че съм забутала ключа някъде. Ще трябва първо да го потърся още малко.

– Престани да си играеш с мене, чуваш ли! Аз съм важен инженер, а не детенце! И освен това вече три часа нищо не съм ял! Това ... това е издевателство!

– Бен, с най-голямо удоволствие бих ти помогнала, но не мога, нали разбираш ... Проклетият ключ липсва!

Раничката направи предупредителен жест към Ането, която едва се сдържаше да не се разсмее.

– Но не се безпокой, аз винаги намирам нещата, които губя ... рано или късно – продължи тя отново. – Сигурна съм, че най-късно след два дни ще го открия някъде.

– След два дни! Дотогава аз вече отдавна ще съм вкочанен труп! Цели два дни без храна, такова нещо не мога да издържа! Нямах ли малко милост, как можеш да бъдеш толкова жестока?

– Ей, ти пък каквото се разлюти... Два дни ще изминат като насън, ще видиш. Аз цяла седмица изтърпях в тъмния склад без да роптая, ти също ще издържиш, не се безпокой.

– Хей, слушай! Това, дето го каза одеде ... че искате да дойда с вас ... Това сериозно ли беше?

– Абсолютно.

– И къде искате да отидете?

– На различни места, не сме сигурни още. Но без твоята помощ едва ли ще се оправим, даже и с картата. Ти си ни много необходим, Бен!

– Слушай, да не сте намислили някоя лоша работа? Аз на терористи и шпиони не помагам!

– Хайде, хайде, посмали малко, Бен! Какви терористи, какви шпиони? Ние просто искаме да опознаем мравуняка по-добре ... и да помогнем на един приятел. Това е всичко.

– Наистина ли?

– Наистина.

– Добре, тогава може и да размисля ... Пусни ме сега да изляза.

– Първо трябва да ми обещаеш, че си съгласен да дойдеш с нас.

– Хей каква си неотстъпчива! Добре де, обещавам. Ще дойда с вас.

– И ще ни показваш пътя ако се изгубим?

– Да, да, да! Всичко обещавам! Ще ме пуснеш ли най-после, или не? Корема ми вече залепна на гърба!

– Ане, навличай отново бронята – обърна се раничката към приятелката си. – Той в никакъв случай не бива да узнае, че не си истински войник. Инак може да се опита да направи някоя глупост.

Тя изчака докато Червенокоска беше готова, после извади ключа и го превъртя в ключалката. Вратата се отвори със скърцане и от килера излезе най-смешната мравка, която Ането някога беше срещала.

Първо, Бен наистина беше мно-о-о-го дебел! Повечето мравки бяха тесни в кръста, но при Бен той липсваше напълно. Горната половина на тялото му преминаваше в долната без видим преход, сякаш цялото тяло се състоеше от един-единствен, надут до пръсване балон. Лицето му беше съставено от многобройни гънки, спускащи се на талази едни върху други, като че отгоре на главата му се намираше вулкан, който полека-лека беше покрил цялото лице със застинали пластове лава. Малките очички, хитри и недоверчиви, едва се виждаха между дебелите гънки. Ръцете и краката му, непропорционално тънки в сравнение с огромното тяло, из-

глеждаха като измайсторени от пластелин, а след това набързо залепени отстрани на кръглата фигура.

Второ, Бен беше облечен в много странен, явно саморъчно направен комбинезон. Очевидно той беше го преправял много пъти, за да може отново и отново да се побира в него, но при всяко преправяне май беше използвал различни парчета плат. Комбинезона му изглеждаше като някой от ония бабини юргани, направени от най-различни крѳпки и пѳстри като паунова опашка. Освен това дебеланкото изглежда не се грижеше кой знае колко много за дреболии като чистота. Дрехата му беше оплескана от горе до долу с множество петна, които на свой ред добавяха допълнителни нюанси към и без това пѳстрия десен. Накратко, ако в мравуняка би имало цирк, то Бен би бил напѳлно готов за ролята на клоуна.

Всичко това обаче изглежда не го безпокоеше особено. Без да губи време, той се отправи към един от шкафовете, отвори го със замах и започна шумно да изпразва намиращите се вътре бутилки със сладѳк сок. При това действаше толкова бързо, че празните бутилки летяха зад гърба му като горещи пуканки. Успокои се едва след като в шкафа не беше останала нито една пѳлна бутилка, оригна се сякаш беше параходна сирена, с удоволствие потри корема си и чак тогава се обърна към двете приятелки.

– Е, така вече се живее – отбеляза той. – Брей, без малко да загина от глад! Вече си мислех, че жив няма да изляза от тая дупка.

– Ама и ти си една хитруша! – продължи той, като се заканваше с дебел показалец на раничката. – Добре ме уплаши, спор няма. Но, за да докажа, че не съм дребнав, ще забравя напѳлно за шегичката ти. Хайде сега отново на работа, че времето доста е напреднало, както виждам. Така де, който не работи, не трябва да яде, нали знаете?

– Бе-е-е-н, ти май нещо се правиш на разсеян, а? – отвърна раничката лѳчезарно. – Забрави ли за нашата уговорка?

– Ей, каква си дребнава! Слушай, защо не вземем да се уговорим друго-яче – аз да остана тук, а вие сами да ходите където си искате? Помисли сама: ако трябва да се вра заедно с вас из тия тесни шахти, като нищо мога да заседна някъде, а какво ще правим тогава?

– Хей, хей, почакай малко! Откъде знаеш, че искаме да ходим из шахтите?

– Ти какво, да не ме вземаш за вчерашен? Ако искахте да ходите по главните коридори, щяхте ли да ме вземате със себе си? Старият Бен разбира едно-друго, ти не ме гледай, че съм така опърпан. Хайде, дай да оставим шегичките настрана и да се заемаме отново за работа. Вие по вашия път, аз – по моя. Не се безпокойте, няма да ви издам.

– Ъ-къ, не става! – поклати глава раничката. – Уговорката си е уговорка, трябва да дойдеш с нас. Инак ще се изгубим някъде.

– Знаех си аз, че така ще кажеш – промърмори Бен недоволно. – Тю, защо ли не си взех някоя обикновена чанта от склада? Ама нà, имала глава да пати! Добре тогава, хайде да тръгваме, че дано свършим по-скоро. Накъде искате да ви вода?

– Към затвора.

От изненада гънките по лицето на Бен заиграха като живи.

– Хей, с вас двамата май наистина шега не бива – каза той, като ги оглеждаше подозрително. – Какво искате да правите в затвора?

– Ще носим много здраве на пазачите – отвърна раничката нехайно. – Тоя мой приятел гори от нетърпение да си поприказва с тях.

– Приятел, а? – Бен преценяващо огледа тежкия кривак на Ането, после очевидно реши, че ще е най-добре да си кротува. – Добри приятели си намерила. Че и аз покрай тебе. Де да видим какво ще излезе от тая работа.

Той се обърна и без повече приказки пое надолу по стълбата към въздушните шахти. На лицето му беше застинала тъжна, даже малко горчива гримаса.

Глава деветнадесета:

Разговор на високо ниво

За кой ли път вече Ането се убеждаваше, че раничката е напълно права в предположенията си. Без помощта на Бен те действително не биха стигнали доникъде, системата на въздушните шахти се оказа далеч по-сложна, отколкото бяха предполагали. Дебелият мравок очевидно познаваше всички тунели до най-малки подробности. Той почти не се нуждаеше от помощта на картата и дори можеше предварително да прецени откъде да минат, за да избегнат най-тесните шахти, през които наистина не би могъл да се промъкне. Но дори и така пътуването им отне дълги часове, изпълнени с мъчително пълзене, катерене и влачене по корем. За най-голямо учудване на Ането Бен понасяше всички трудности без хленч и мърморене, като се промъкваше през тунелите с учудваща за огромното му тяло пъргавина. Веднага се виждаше, че е свикнал на такива преходи. За да избегнат рискове, те винаги го оставяха да се движи по средата, като едната от тях водеше колоната, а другата оставаше най-отзад. Бен прие ролята на пленник без оплакване или страх, но по израза на лицето му можеше да се разбере, че едва ли ще се примири така лесно с нея. Във всеки случай той не се опитваше да прави затруднения или трикове, така че двете приятелки нямаха никакви основания да се отнасят към него с недоверие или грубост.

– Е, накъде сега? – попита ги той мрачно, след като стигнаха до място, обозначено на картата като затвор. – Или може би искате направо да отседнете на квартира тук?

– Трябва да намерим някого – отвърна раничката, без да обръща внимание на хапливата му забележка. – Един наш приятел е затворен тук.

– Аха. Така си и мислех – отвърна Бен умърлушено. – Значи наистина съм попаднал на терористи.

– Глупости! – намеси се Ането. – Сид нищо лошо не е направил, искаше само да ми помогне да се измъкна навън ...

– Тъй, тъй ... – отвърна Бен, като клатеше недоверчиво глава. – И от небето сладък сок вали, нали така? Честните хора са в затвора, а навън са мошениците, това ли ще ми разправяш?

– Слушайте, нямаме време за спорове – намеси се раничката. – Трябва да намерим килията на Сид колкото се може по-скоро и да се опитаме да го освободим.

– Макар и да не ни вярваш, засега ще трябва да ни помагаш – обърна се тя към Бен. – Какво ще правиш след това вече си е твоя работа.

– Доведох ви дотук, отсега нататък сами ще трябва да се оправяте! – отвърна дебелият мравок неотстъпчиво. – Аз познавам само въздушните шахти, от устройството на затвора и представа си нямам.

Ането и раничката се спогледаха мълчаливо. Какво да правят? Бен очевидно не беше страхливец, със заплахи далеч нямаше да стигнат. Пък и може би наистина е така, може би той нищо повече не може да направи...

Помогна им, както често става, една случайност. В този момент някъде откъм шахтите пред тях се разнесоха приглушени викове, които привлякоха вниманието им.

– Негодници, мошеници! – крещеше някой с продран от викане глас. – Колкото и да ме държите тук, истината не можете да скриете! Всички работници вече знаят, че навън е светло и топло! Всички!

– Това е Сид! – провикна се Ането радостно. – Познавам го по гласа!

Следвайки виковете, те започнаха да се промъкват от шахта към шахта, докато най-накрая стигнаха до един съвсем тесен тунел, в който можеше да се промъкнат само Ането и раничката, но не и Бен. Разбраха се раничката да остане при него, докато Ането пропълзи по-нататък.

Така и сториха. Тунелът я изведе до стабилна желязна рамка, здраво закрепена за стената с големи болтове и препречена от дебели решетки. Ането я разтърси с всички сили, но без резултат: рамката стоеше непоклатимо.

Тя погледна през решетките надолу. Светлината в килията беше не особено силна, но достатъчна, за да се види ясно вътрешността ѝ. Груб дървен нар, малка масичка и столче, нечиста тоалетна чиния. И разбира се, самият Сид – малко окъсан и тук-там изподраскан, но иначе жив и здрав.

– Сид! – подвижна тя тихичко. – Хей, Сид!

Големия мравок спря по средата на следващата ругатня и се огледа сепнато.

– Погледни нагоре, към решетката! – обади се отново Червенокоска. – Аз съм, Ането.

Сид хвърли невярващ поглед нагоре. Очите му се разшириха от учудване.

– Не може да бъде! – прошепна той дрезгаво. – Ти пък откъде се появи?

– После ще ти разправам, сега нямаме време. Слушай, аз не съм сама, скоро ще се опитаме да те освободим.

– Да ме освободите ли? Че как?

– Трябва да намерим начин да махнем тази решетка. След това всичко е лесно.

Мравокът потри ръце от радост.

– Добре, но побързайте, защото може скоро да ме преместят в друга килия – лицето му се помрачи. – За тежките престъпници се полагат специални килии.

– Не се шегувай, да не искаш да кажеш, че тук те смятат за тежък престъпник?

– Точно така – потвърди той. – Обвиняват ме в измяна.

– Само защото се опита да ми помогнеш? Не може да бъде! Това е... това е...

В този момент зад гърба ѝ се чу шум от борба. По дяволите, какво става пък там сега? Тунелът беше толкова тесен, че тя не можеше дори да се обърне, за да се огледа.

– Помощ, Ане! – чу се гласът на раничката.

– Сид, почакай малко, веднага се връщам! – извика тя и започна бързо да пълзи назад.

Раничката я очакваше на изхода на тунела, превивайки се от болки.

– Ах, тоя измамник! Удари ме по главата и побягна. По-бързо, може би ще успеем да го настигнем! Натам избяга!

Двете се втурнаха в указаната посока. Действително, фигурата на Бен все още се различаваше в края на тунела. Пъхтейки като локомотив, дебелия мравок бягаше колкото му сили държат.

– Стой! – викна Ането, без да мисли за това кой може да я чуе. – Стой, казвам ти!

Той обаче продължи да бяга и скоро изчезна зад един завой. Двете приятелки затичаха подире му с всички сили.

Оказа се, че да се настигне Бен съвсем не беше лесна работа. Той се движеше из полутъмните тунели сякаш се разхождаше в добре осветена

зала, докато Ането и раничката често се препъваха и падаха. Все пак те успяваха поне да не го изгубят от очи, макар и това да им струваше неимоверни усилия. Преследването продължи доста дълго, докато най-после те полека-лека започнаха да го настигат.

– Бен, няма смисъл да бягаш, ние нищо лошо не искаме да ти сторим – провикна се раничката, хриптейки от умора. – Не ставай глупав, само напразно хабим сили!

Но тъкмо когато вече бяха уверени, че скоро ще го настигнат, той най-неочаквано изчезна – право в стената, пред очите им. Когато стигнаха до мястото, където беше изчезнал, успяха само да видят как една дебела плоскост бавно се придвижи обратно и запуши отвора, през който той току-що беше минал. Ането отчаяно започна да търси някакъв механизъм за отваряне, но напразно. Тоя път дебелият Бен ги беше надхитрил. Не им оставаше нищо друго, освен самите те да мислят за бягство.

– Лъжец, измамник! – развика се Ането и зарита стената. – Трябваше да те оставим заключен в килера! Така ли се отплащаш за доверието ни?

– Ане, няма смисъл – обади се раничката зад гърба ѝ. – Никой не може да му забрани да бяга. Бен има точно толкова право на това колкото и самите ние. Я по-добре да помислим как най-бързо можем да се измъкнем оттук. Той сигурно вече е повикал цяла дружина войници.

Дотам обаче не се стигна. Тъкмо когато се канеха да бягат обратно, дебелата плоскост най-неочаквано се премести настрана и откри тесен проход, който водеше към вита стълба, подобна на оная от машинното помещение. Двете приятелки се спогледаха стъписано. Какво означава това? Някакъв капан? Или може би Бен наистина е размислил?

– Влезте във входа, вратата всеки момент ще се затвори – стресна ги глас, който идеше някъде отгоре. – И не се опитвайте да правите глупости! Виждам всяко ваше движение, при най-малкото неподчинение ще включа алармената инсталация!

Едва сега Ането и раничката забелязаха малката камера, която се намираше над входа. Гласът идеше направо от стената, очевидно там някъде се намираше вграден високоговорител. Те се спогледаха неуверено, после се подчиниха и предпазливо влязоха в тунела. Подвижната плоскост безшумно се премести зад гърбовете им и затвори изхода. Сега вече за бягство и дума не можеше да става.

– Изкачете се по стъпалата. И да сме наясно – тук влизат само невъоръжени посетители! Всички оръжия остават долу! Не бих искала да използвам насилие, но ако се наложи, няма да се поколебая! Не забравяйте, че през цялото време ви наблюдавам!

– Откъде познавам този глас? – прошепна Ането. – Имам чувството, че вече десетки пъти съм го чувала.

– Аз също – отвърна раничката. – Странна работа, нищо не разбирам.

– По-бързо! – подкани ги отново гласът. – Нямам желание да чакам до утре!

Те послушно затропаха нагоре по витата стълба. По всичко личеше, че притежателят на гласа е свикнал заповедите му да се изпълняват бързо и безпрекословно.

Горе ги очакваше огромно полутъмно помещение. В сумрака успяха само да различат очертанията на масивно легло, много по-голямо от всички, които бяха виждали в мравуняка до този момент.

– Приближете се! – обади се гласът отново. Този път нямаше нужда от високоговорители, защото той идваше право откъм грамадното легло. – Искам да ви разгледам по-добре!

Те пристъпиха напред.

– Нали ти казах, че не ми приличат на престъпници. Сигурен ли си, че не грешиш? – обърна се гласът към някой друг, който оставаше невидим в тъмното. – Според мен това са само две уплашени деца, а не терористи.

– За грешка и дума не може да става – обади се Бен някъде от тъмното. – Това са много опасни терористи, току-що се опитваха да освободят от затвора някакъв техен приятел, също терорист.

– Никакви терористи не сме! – обади се Ането сърдито. – Ако ти не беше побягнал, изобщо нямаше да се стигне до гоненица. И Сид също не е терорист, това вече отдавна ти го казах. Единственото му престъпление е, че се опита да ми помогне да избягам. А вие всички тук сте лъжци и мошеници! Разправяте врели-некипели на работниците, за да ги държите в подчинение. И говорите големи думи за свобода и равенство, но от тях в мравуняка и следа няма!

– Гледай ти, тук май си имаме работа с един бодър дух – промърмори отново първият глас. – Я махни този шлем от главата си, искам да те разгледам по-добре.

Ането махна шлема и с досада го захвърли на пода. Той глухо изкънтя и се търкулна под леглото.

– Охо, ама ти не си мое дете – обади се гласът. – Бен, защо не ми каза, че това са чужденци?

– Почакай, почакай! – извика Ането, която смътно започваше да подозира нещо. – Кой си ти? Защо се криеш в тъмното?

– Защото ще се уплашите като ме видите, затова – отвърна гласът най-спокойно.

– Няма да се уплашим! – отвърна Ането. – Покажи се, искам да зная с кого си имам работа!

– Щом настояваш ... Но поне те предупредих, нали?

В помещението изведнъж стана много светло. Заслепена от светлината, Ането запримига бързо-бързо. След това, като видя с кого си има работа, уплашено отстъпи назад.

От огромното легло я гледаше майката-царица.

* * *

Ането едва успя да прикрие страха си. По телевизията беше виждала само лицето на старата мравка и изобщо не беше предполагала колко огромна е тя. В сравнение с останалите мравки майката изглеждаше като великан. Дори и така, полегнала в леглото, тя беше значително по-висока от Ането. Ако пък би могла да се изправи на крака – нещо, което беше напълно невъзможно в това помещение, – то навярно би била най-малко десет пъти по-висока даже и от Сид.

– Извинявайте, извинявайте ..., – запелтечи тя объркано. – Аз не знаех с кого разговарям. Моля за извинение ...

– Няма нужда от извинения – отвърна майката-царица. – Бен, престани да се криеш и разкажи най-после всичко! Значи тия две деца са опасните терористи, така ли?

Бен се измъкна иззад една завеса, като смутено потриваше ръце.

– Аз не знаех, че са деца. С тая броня, как да разбера? Видях само, че някой се е маскирал като войник, но му липсват антените, значи не е мравка. Мислех, че са чужди шпиони. Инак щях ли да ги оставя да си правят такива шегички с мен?

– Вечно тия истории с шпиони и терористи – недоволено се обади майката-царица. – Мраволини ви пълни главите с такива глупости, че от страх и едно дете не можете да различите. Срамота, даже един инженер се превръща в бебе когато започне да си въобразява, че си има работа с шпиони. Дотам стигнахме накрая.

Бен мълчеше засрамено, пристъпвайки от крак на крак. Четирите му ръце не можеха да намерят място, където да се скрият.

– Я ми разкажете сега всичко по ред – обърна се майката-царица към двете приятелки. – Кои сте, откъде идвате, защо се опитвате да бягате. Искам да знам всичко, до последните подробности. Изглежда, че прекалено много неща са потръгнали накриво тук, щом вече и децата са принудени да се крият и бягат.

Ането и раничката се спогледаха, после започнаха да разказват. Това им отне доста време, защото заплетената история изискваше многобройни обяснения, свързани с прекъсвания, допълнения и подробни описания на различните трудности, през които бяха преминали. Майката-царица ги слушаше внимателно и лицето ѝ помръкваше все повече и повече.

– Такива работи значи ... – каза тя мрачно, когато историята най-после стигна до края си. – В училищата – бой, деца работят долу в галериите, работниците живеят в невежество и мрак ... За това ли мечтаехме на младини, за това ли работихме цял живот без да жалим усилия? Какво искахме, а какво се получи! Срам, срам за всички ни!

Никой не се осмели да каже нещо. Майката-царица потъна в мълчание. Ането вече мислеше, че старата мравка е заспала, когато най-после тя се обади отново:

– А сега ще трябва да проведе един много важен разговор. Вие най-добре се скрийте отново, не ми се вярва генералът да се зарадва особено като види, че се опитвам да разговарям с обикновени хора зад гърба му.

– Генерала? – сепна се Ането. – Да не би ...

– Да. Отдавна вече отлагам този разговор, но повече време за губене няма. От години насам не се занимавам с държавни дела, оставих всичко в ръцете на Мраволини ... За съжаление, както започвам да разбирам. Хайде сега, скрийте се зад завесата. Горя от нетърпение да узная с какво ли ще ме залъгва тоя ... блуден син. Като си помисля само колко много му вярвах,

колко надежди свързвах с него!... Ах, стига съм се оплаквала! Вече съвсем започвам да оглупявам от старост. Готови ли сте?

Тя се пресегна и натисна един бутон на масичката до леглото. Не след дълго се откряна голяма врата и в огромната стая пристъпи напет войник.

– Какво ще желаете, Майко?

– Свържи се с канцеларията на генерал Мраволини и предай, че искам незабавно да се срещна с него. Повтарям, незабавно! Срещата не търпи отлагане!

Войникът изчезна без да каже нито дума. Не мина много време и телефонът на масичката тревожно зазвъня.

– Да – обади се майката-царица. – Да, важно е. Искam да те видя лично. Не, не мога да чакам. Достатъчно дълго време не сме говорили вече, ще трябва да отложиш другите си ангажменти. Да, знам, че си много зает, но въпреки това настоявам... Добре, очаквам те тук след пет минути.

Времето изведнъж започна да тече някак много бавно. Когато най-после на вратата се почука, Ането имаше чувството, че са изминали часове, а не минути. Кръвта бясно тупаше в слепоочията ѝ, от напрежение тя нервно гризеше ноктите си.

Вратата се отвори и отвън нахлу цяла дружина войници, които безцеремонно започнаха да претърсват всяко ъгълче на царската спалня. Ането изтръпна. Ами сега?

– Марш навън! – изрева майката-царица с глас, от който всички подскочиха. – Какво си позволявате, глупаци такива! Това тук да не ви е някакъв заден двор!?

Войниците се заоглеждаха объркано.

– Но ние имаме изрични заповеди... – обади се несмело един от тях. – Сигурността на генерала стои над всичко!

– Сигурността на генерала при всички случаи е гарантирана в спалнята на собствената му майка. Марш навън, казах! Поне тук няма нужда от този... дивашки театър.

Уплашени, те запристъпяха от крак на крак, но все още се колебаеха.

– Уважаемата ни Майка има право, войници – чу се откъм вратата пресипнал глас. – Тук всички ние се намираме в сигурност. Оставете ни насаме, ако обичате.

Войниците затрополиха навън. В рамката на вратата остана само фигурата на дебелия генерал, когото Ането беше виждала по толкова много портрети и плакати.

– На какво дължа тази неочаквана чест? – каза той намусено, докато се наместваше в един стол, който мъчително изскърца под тежестта му. – Вече не мислех, че някога отново ще си спомните за мен, Майко.

– За това има добри причини, Мраволини. Напоследък все по-често и по-често до ушите ми достигат слухове, че навън се прекалява с... дисциплината. В последно време дори децата започват да се преследват като престъпници, ако е вярно това, което чувам.

– А-а-а, вие отново сте правили едно от вашите малки... проучвания, доколкото разбирам. Забележително любопитство... за преклонната ви възраст. Трябва да призная, че вие наистина ме изненадвате, Майко.

– Аз имам нужда не от ирония, а от истината, Мраволини! – отговори майката-царица сърдито. – Ще бъдеш ли така добър да отговориш на въпроса ми: вярно ли е, че в Мравазония дори и децата вече работят в галериите? Само защото не знаят достатъчно добре кой е генерал Мраволини и в какво се състоят неговите велики идеи?

– *Нашите* велики идеи, скъпа Майко! – изсъска генералът, видимо сериозно засегнат. – Забравяте ли, че всичко, което се случва в тази страна, е резултат от нашите съвместни идеи? Идеалите, в които вярваме, ценностите, на които е изградено това общество, великите цели, които си поставихме преди години – всичко това идва не само от мен, а и от вас, скъпа Майко! Аз не съм единственият, който трябва да поеме отговорността... и славата за всичко постигнато. Нека сме наясно: Мравазония е резултат от нашите взаимни усилия!

– Истина е, че аз вярвах – и все още вярвам – във всичко, което някога повтаряхме като молитва, синко. Но, кажи ми, къде е връзката между някогашните ни идеи и онова, което става там навън? За каква свобода ще разказваме на децата, които в училище получават бой вместо знание? На работниците, които живеят в невежество? На инженерите, тръпнещи от страх пред всеки чужденец, защото той може да е шпионин или терорист? Това ли е свободата, за която работихме? Това ли е свободата изобщо? Отговори ми, сине!

– Но свободата иска жертви, скъпа Майко. Вие сама повтаряте това всяка вечер по телевизията.

– Остави настрана готовите фрази, моля те! Тук нямаме нужда от тях. Това, което очаквам от теб, е един честен отговор. Каж ми в какво вярваш! Каж ми защо вършиш всички тия... ужасни неща!

Генералът дълбоко се замисли, после стана от стола и закрочи нервно из стаята.

– Добре! – каза той най-после. – Но само защото сте моя майка. Никой досега не е чувал това, което ще ви кажа.

Той се изкашля и продължи:

– Това, в което вярвам е, че по пътя към великата цел един водач не може да избира средствата! Дори и най-нежното цвете трябва да бъде стъпкано, ако се изпречи на пътя към целта. Щастieto на всички оправдава нещастieto на неколцина. Това е всичко, скъпа Майко. Ще имате ли... силата... да разберете тая простичка истина?

Майката-царица го гледаше с широко отворени, пълни с ужас очи.

– Но това... това е... лудост – прошепна тя. – Дори и най-великата цел не може да оправдае една-единствена детска сълза. Толкова ли е трудно да се разбере това?

– Сантиментални глупости! – изсъска генералът ядосано. – Къща се гради с кал, скъпа Майко! Който се гнуси от калта, не може да строи! А аз строя не къща, а палат! Един палат на нравешката сила, воля и дух! По моя път няма място за сълзливи думи!

– Сълзливи думи! – извика майката-царица гневно. – Аз ли говоря сълзливи думи, аз, която години наред изпращах най-добрите си синове на смърт в многобройни войни! И все в името на бъдещето и прогреса, в името на тази нравешка сила и воля, която ти толкова гордо развяваш над главата си! Мравазония над всичко! Мравазония над всичко! Колко пъти съм повтаряла тези думи, сляпа от гордост и глупост! Колко пъти! И всичко това, само за да изградим накрая един перфектен... затвор! И за да се радвам на един син, заслепен до полуда от блясъка на собственото си величие! Това ли е всичко, което заслужавам?

Генералът стисна юмруци и се приведе, свил глава между раменете като бик, който се готви да напада. За момент Ането помисли, че той ще се нахвърли върху собствената си майка.

– А сега слушай внимателно, изкуфяла бабо! – изръмжа той заплашително. – Достатъчен е само един мой жест, и от тебе даже помен няма да остане! Това първо. Второ, дори и да те оставя на мира, то не мисли, че ще можеш да си позволиш каквато и да било волност. От този момент нататък пред вратата ти ще стои непрестанна стража, по телефона ще можеш да говориш само с разрешение, а всичките ти писма ще преминават лично през моите ръце, преди да излязат навън. А, и да не забравя: не си въобразявай даже за момент, че ще можеш да изприказваш някоя глупост по време на милите ти вечерни речи! При най-малкия опит за такова нещо предаването ще бъде прекъснато незабавно. А тогава... – той се усмихна злобно. – Знаеш какво следва, нали? Царицата е мъртва, да живее царицата!

Майката го гледаше неподвижно, застинала като статуя на отчаянието. Без да каже нито дума повече, той напусна стаята, като затръшна вратата зад гърба си. След него остана само остра миризма на кисело, тежка и потискаща, макар и примесена с дъха на скъп одеколон.

Глава двадесета:

Силата на словото

– Бен, престани най-после! От това полза няма, по-добре ни помогни да намерим отново пътя към затвора!

Ането беше много ядосана. Не стига, че едва бяха успели да напуснат спалнята през тайния изход, ами сега през цялото време трябваше да удържат дебелия мравок, който все напираше да се връща обратно. Ако самата царица не беше го нахокала строго и настояла да бяга, той сигурно би се втурнал след генерала, за да се бие с него, толкова силен беше гневът му.

– Ти нищо не разбираш! – изръмжа Бен. – Никой не може да си позволи да говори така с майката-царица! Никой! Тя е най-важното нещо в мравуняка, без нея всичко тук отива по дяволите! А този ... негодник ... си позволи да я заплашва. Това ... това е ... не, нямам думи! Ах, защо ли го оставих да се измъкне безнаказано! Срам, срам за стария Бен!

– Но тя самата каза, че ти ще си много по-полезен навън, отколкото като пленник в затвора – обади се раничката.

– Не, не мога да се примиря с такава мерзост, нещо трябва да направя, инак направо ще се пръсна от яд!

– Добре, щом толкова настояваш да предприемеш нещо, то ела с нас и ни помогни да освободим Сид. Това никак не е малко – отвърна Ането.

Бен размисли кратко, после махна с ръка.

– Добре, така да е. Ще ви помогна, но искам след това и вие да ми помогнете.

– Какво си намислил?

– Спомняте ли си какво каза майката-царица, преди да излезем? – попита той. – Че единственото, за което мечтае сега, е да каже на децата си всичко, което мисли, без лицемерие и лъжа.

– Разбира се, че си спомняме. Добре де, и какво от това?

– Аз знам едно място, през което може да се проникне в телевизионния център. Там всичко е автоматизирано, през нощта обикновено дежурят един-единствен офицер, който и без това само дреме. Ако успеем да го изненадаме ...

– Хей, ти какво си намислил? – Ането го гледаше стъписано.

– Ако не мога да направя нищо друго, то поне ще изпълня желанието на майка си – отвърна той мрачно. – Всички тук трябва да узнаят какво е нейното истинско положение. Достатъчно са ни залъгвали, време е вече поне веднъж да чуем истината ... Хей, какво сте ме зяпнали такива, да не ме виждате за първи път?

Ането и раничката се хвърлиха върху него и започнаха бурно да го прегръщат.

– Бен, ти си ... направо невероятен! Изобщо не предполагах, че си толкова решителен ... – говореше Ането на пресекулки. – Ах, с приятели като вас на всичко бих се осмелила! Почакай само, Мраволини, скоро ще съжаляваш, че си имал работа с нас!

* * *

С помощта на Бен освобождаването на Сид се оказа съвсем просто. Дебелият мравок измъкна връзка гаечни ключове от някакъв потаен джоб и само след минута решетката на въздушната шахта вече лежеше настрана, непотребна като капак на пробита бъчва. Наложил им се обаче доста да се потрудат, докато измъкнат Сид от килията, защото Ането трябваше да увисне с главата надолу, за да може да му подаде ръка. Раничката я държеше отзад за краката, запъната в тесния тунел като тапа в бутилка. Слава Богу, накрая всичко премина благополучно и Сид успя да пропълзи през шахтата, макар и отначало да твърдеше, че по-скоро би се проврял през градински маркуч. Сега всички стояха в един от по-широките тунели и очакваха разпорежданията на Бен, който междувременно беше поел ръководството на малката група.

– Значи, главният вход на телевизионния център е тук – почука той с дебел показалец върху картата. – Ние обаче ще минем ето оттук. Това е един запасен изход, който никой не използва. Аз самия съм програмирал защитната система, всички кодове са ми познати. Единствената трудност е да успеем да обезвредим офицера преди да е вдигнал тревога.

– Оставете това на мен – обади се Сид. – И без това ръцете ме сърбят, вече втори ден се излеждам без работа.

– Добре – каза Бен, докато го оглеждаше преценяващо. – И запомнете: ние сме група за поддръжка, идваме в центъра, защото сме получили сиг-

нал за повреда във въздушните шахти. Това би трябвало да го обърка за няколко секунди, повече едва ли ще имаме на разположение.

– А след това какво? – обади се Ането.

– Всичко останало е моя работа – отвърна Бен уверено. – Не се безпокойте, старият Бен разбира не само от въздушни шахти. Ще видите като стигнем дотам. Повярвайте ми!

След още няколко кратки обяснения групата потегли в указаната посока. Този път бяха особено внимателни и правеха дълги преходи, за да избегнат всички възможности за среща с патрули или техници от поддръжката. Вървяха почти без да разговарят, само от време на време Бен шепнешком подаваше команда да спрат и изчакат. На няколко пъти видяха отдалечени светлини, веднъж дори им се наложи бързо да сменят посоката, докато в напречния тунел отмина група техници, но инак всичко премина без особени проблеми.

– Стоп! – каза Бен най-после. – Стигнахме. Сега един по един надолу по стълбата. Следвайте ме.

Коридорът, в който попаднаха, по нищо не се различаваше от десетките коридори, из които Ането беше обикаляла по-рано. Същите облицовъчни панели по стените, същите излъскани до блясък плочи по пода, същите решетки на въздушните шахти по тавана. Само неговият компютърен екран, скрит в малка ниша на стената, издаваше, че на това място се намира нещо по-особено.

Когато всички се събраха, Бен се огледа внимателно, приближи се до компютърния екран и започна да чука по клавишите. Няколко от панелите на стената се отместиха и откриха проход към един по-нататъшен коридор. Оглеждайки се боязливо, те започнаха да се промъкват през ниския отвор.

За разлика от досегашните, този коридор беше окичен с множество картини, показващи сцени от различни битки. Освен това той водеше не направо, а се виеше в множество ненужни чупки, сякаш някой нарочно се беше погрижил за това евентуалните посетители да не виждат прекалено много от вътрешността на телевизионния център. Бен обаче вървеше напред без да се смущава. Очевидно беше идвал тук неведнъж и добре познаваше обстановката.

Най-после стигнаха до края на коридора. Намираха се пред масивна желязна врата с множество резета и ключалки. Бен застана пред камерата, висеща над входа и натисна едно яркочервено копче, което се намираще отстрани до вратата. Занизаха се напрегнати секунди. Ането имаше чувството, че е изминала цяла вечност, когато от микрофона над вратата се чу недоволен глас:

– Какво, пак ли проверка? Няма ли най-после да ме оставите на мира, вече трети път през това дежурство идвате! Какво е това чудо, от два часа насам всички сте като побеснели!

– Повреда във въздушните шахти – отвърна Бен. – Налага се подробен преглед на всички помещения в центъра. Аз съм главен инженер Бен, ето пропуска ми.

Той извади от джоба си малка карта в лъскава прозрачна обложка и я поднесе близо до камерата. По микрофона можеше да се чуе как мравокът отвътре шепнешком чете какво е написано на нея.

– По дяволите, все на мен ли трябва да се случват такива неща? – обади се той отново. Резета и ключалки защракаха, вратата полека се отвори и от нея се подаде главата на младолик офицер. – Не стигат непрекъснатите проверки, ами сега и това.

В този момент той видя останалите от групата и уплашено понечи да се отдръпне навътре. Сид обаче вече беше направил грамаден скок и главата на офицера изведнъж се оказа приклепена между четирите му здрави ръчища.

– Сид, по-полека – обади се Бен предупредително. – Ние не сме престъпници, да не вземеш да му прекършиш врата?

– Не се безпокой – отвърна Сид, като понесе неподвижната фигура на офицера в ръце, сякаш той беше малко бебе. – Само малко му поотупах праха. Е, утре може да го понаболява вратът, но след ден-два ще му мине.

Без да губят повече време, те влязоха в командния център. Стените на неговия помещение бяха отрупани с телевизионни екрани, по които се виждаха десетки различни предавания. В средата му се намираше голям полукръгъл пулт, покрит с компютри, видеокасетофони, камери и множество други апарати, чието предназначение Ането не познаваше. Навсякъде святкаха разноцветни лампички, направо свят да ти се завие.

Но Бен очевидно се чувстваше като у дома си. Той удобно се разположи на стола пред големия пулт, огледа се със светнал поглед и доволно потри ръце.

– Дотук всичко върви отлично. Почакайте само докато видите какви очи ще направи генерала когато започнем да излъчваме! Добре ще го изненадаме, обещавам ви!

Той завъртя няколко копчета, почука тук-там по различните клавиатури и приятелите му ахнаха от удивление. Всички екрани по стените показваха сега една и съща картина: затъмнената спалня на майката-царица. Дебелият мравок почука предпазливо по един от микрофоните, изкашля се и попита:

– Майко, чувате ли ме?

– Кой ме търси? – чу се недоволния глас на майката-царица.

– Аз съм, Бен.

– Какво има? Защо ме безпокоиш по това време? ... Я почакай, почакай, тази връзка идва направо от телевизионния център! Какво си направил, момче, какви са тия неразбории? Знаеш ли какво ще се случи когато генералът разбере за тая работа? Ах, деца, от вас нито минутка спокойствие нямам!

– Послушайте, Майко, нямаме нито секунда за губене! Ние успяхме да проникнем в центъра, така че поне за кратко време всичко, което се излъчва оттук, е под наш контрол. Разбирате ли какво означава това?

– Продължавай, слушам те – отвърна майката-царица. В гласа ѝ изведнъж беше се прокраднала една стоманена нотка.

– Ако все още желаете, можете да говорите. Всичко, каквото поискате, разбирате ли? Ние ще се погрижим за това никой да не може да ви прекъсне.

Майката-царица се замисли дълбоко.

– Деца, деца – дочу се гласът ѝ в тъмното. – Какво ли не съм вършила, все заради вас? И това също само за вас го правя.

Изведнъж спалнята се обля в светлина. Майката се приповдигна и се изправи в леглото си, доколкото това беше възможно. След това се облегна назад, разсеяно пооправи антените си и решително каза:

– Включвай. Да става каквото ще!

Бен бързо затрака по клавишите, с трепереща ръка сграбчи един от микрофоните и обяви с пресипнал глас:

– Внимание, внимание! До всички. Това е извънредно предаване. Пряко включване на майката-царица. Моля прекратете всички други работи и незабавно се отправете към най-близкия телевизионен екран. Повтарям: пряко включване на майката-царица.

Той отново започна да чука по клавишите и прошепна в микрофона:

– Готово. Можете да започвате.

* * *

– Мои мили деца, моля не се безпокойте! Няма време да обяснявам защо се налага да говоря по това необичайно време, искам само да ви уверя, че се намирам в най-добро здраве и че няма никакви причини да губите спокойствие.

Тя направи кратка пауза, после продължи, като често спираше, за да търси подходящи думи.

– През всички тия години аз ден след ден ви призовавах към непрестанни ... усилия и ... жертви. Първо трябваше да спечелим войните, после да премахнем разрухата, която ги последва ... След това дойдоха годините на усилено развитие, защото не трябваше да позволим на нито един от съседите да ни изпревари ... Винаги в напрежение, винаги готови за следващото голямо изпитание ... Без нито миг за отдых или просто спокойствие.

Вече не знам колко пъти съм ви призовавала да не жалите нищо в името на нашите велики цели ... Да се борите за свободата, да воювате, дори да ... умираме за нея. И нито веднъж не успях да ви кажа, че единственото, което желая, всъщност е да ... живеете ... за свободата. Просто да живеете, нищо повече.

Телефонът на пулта пред Бен изведнъж тревожно зазвъня. От изненада всички подскочиха. Той се поколеба, после вдигна слушалката, огледа се нервно и я поднесе към антените си. Дори от разстояние можеше да се чуе как някой от другата страна крещи с всички сили „Незабавно прекратете предаването! Незабавно!“

– Престани да крешиш, генерале – каза Бен мрачно. – Заради теб не мога да чуя какво казва майка ни.

Той постави слушалката обратно, хвана кабела на телефона и го изтръгна с рязко движение. Междувременно майката-царица продължаваше речта си.

– Излезте навън, деца мои, излезте навън! Радвайте се на светлината и въздуха, живеете в мир! Има място за всички под слънцето, повярвайте ми! И ако някой се опитва да ви каже, че за да живеем в спокойствие и мир са ни необходими все по-нови и по-нови оръжия или други войни, не му вярвайте! Единственото, което ни е необходимо, за да живеем в мир, е ... силата ... да надвием омразата, която отравя сърцата ни.

Изведнъж спалнята на майката-царица се изпълни с войници. Зачуха се припрени команди, настъпи неразбория.

– Исках... поне веднъж да ви кажа... колко много се гордея с вас – продължи тя, без да обръща внимание на виковете и суматохата. – ... и колко много ви обичам... Вие... вие сте най-прекрасните деца, които мога да си представя...

– Проклетата вещица! – зачу се пресипналият глас на генерал Мраволини някъде измежду войниците. – Какво чакате, глупаци! Запушете ѝ устата! Накарайте я да млъкне, удряйте!

Войниците се стъписаха, после един от тях се престраши и започна да удря напосоки. Скоро го последваха и други. Огромното тяло на майката-царица се заизвива под градушката от удари.

– Запомнете, деца: омразата е нашият единствен враг! – викаше старата мравка с последни сили. – И не забравяйте: каквото и да стане, аз винаги ще ви обичам! Винаги! До последния миг!

– Идиоти! Камерата, счупете камерата! – развика се отново генералът.

В следващия момент образът по всички екрани изчезна, настъпи тишина.

Но не за дълго. Откъм дълбините на мравуняка изведнъж се понесе приглушено боботене, сякаш някъде оттам се задаваха вълните на огромен порой. Бен се вслуша напрегнато, после грабна подпрения до пулта кривак на дежурния офицер и каза с изкривена от гняв усмивка:

– Времето на приказките изтече, приятели. Сега са наред криваците!

* * *

Тишина ... Най-после тишина. О, какво блаженство!

След непрестанния грохот на изминалите няколко часа пълната тишина, която бе настъпила, можеше да се почувства съвсем осезателно, почти като топла баня след уморителна, напрегната работа. Ането се облегна назад, затвори очи и се опита да не мисли за нищо. Това обаче не беше толкова лесно. Пред очите ѝ се въртяха като в калейдоскоп хаотични картини: коридори, изпълнени с настръхнали от гняв работници и инженери, бягащи войници, тук и там кратки, но яростни битки, лицето на генерал Мраволини, изпълнено с бясна злоба даже и в момента, в който го арестуваха ...

Дори Бен и Сид бяха изненадани от решителността, с която мравките бяха се надигнали, за да защитават честта на майка си – а заедно с нея и собствените си потъпкани права. За Ането пък, която изобщо не ги познаваше, вълните от настръхнали мравки изглеждаха просто като някаква природна стихия, която помита всичко по пътя си без даже да го забележи. Нерешителните опити на неколцината верни войници да защитават генерала биха изглеждали дори смешно, ако единственият резултат от тях не бяха изпомачкани тела, разхвърляни наоколо като кибритени клечки. Червенокоска потръпна като си припомни колко ужасяваща беше изглеждала мощта на живата мравешка вълна, колко безутешно изглеждала след това местата, където тя беше срещнала съпротива ... Бр-р-р! ... Не, по-добре да не мисли, по-добре поне малко де се успокои преди последния, толкова важен момент ...

– Внимание, граждани! – разнесе се гласът на Бен от огромния телевизионен екран на стената. – Скоро ще бъдем готови, моля за пълна тишина.

Ането се надигна стреснато и се огледа наоколо. Отвсякъде я заобикаляха хиляди и хиляди мравки, също като нея насядали по пейките на огромната централна зала в мравуняка. Сид и раничката, седнали от двете ѝ страни, бяха застинали в напрегнато очакване. Вече повече от час всички очакваха да разберат дали майката-царица ще успее да говори за последен път или не. Множество мравки-лекари се опитваха да я върнат обратно към живот, но шансовете бяха малко: старата мравка очевидно беше

пострадала много тежко и вече няколко часа упорито се бореше със смъртта, твърдо решена да говори още веднъж с децата си.

Най-после. На екрана се появи познатото старческо лице... Затаили дъх, мравките слушаха, сякаш от това зависеше животът им.

– Мои мили деца ... не знам ... дали ще мога да говоря дълго ... дали изобщо ... трябва да говоря дълго ...

Преди много и много години ние започнахме нещо, с което свързвахме най-светли надежди ... един велик експеримент, както всички вярвахме ... тогава ...

Заслепени от гордост, ние бяхме твърдо решени да постигнем всичко, за което мравките някога са мечтали... свобода, равенство, братство ... благоденствие и справедливост за всички... светло бъдеще, което трябваше да се простира в безкрая, здраво и непоклатимо като самата вечност ... Без да щадим усилия, без да питаме за цената ... или за това, какво мислят останалите ...

Все повече и повече – това беше единственото ни желание. Повече знание, повече прогрес, повече бъдеще ... Все повече и повече, и повече ... И едва сега започваме да разбираме, че повече не винаги означава по-добре.

Построихме най-съвършените машини – и сами започнахме да се превръщаме в машини. Изградихме общество, което трябваше да работи точно като часовник – само за да установим, че самите ние започваме да цъкват като часовници. Постигнахме знание, за което нашите предци дори не са могли да мечтаят – и заедно с него изгубихме способността да се наслаждаваме на обикновените неща в живота ...

Преследвайки прогреса, ние забравихме, че простите неща най-често са по-добри от сложните ... Проста храна вместо фабрични заместители, проста обич вместо заплетени възпитателни концепции, прост живот вместо борба за най-предното място ...

За да запазим надеждата, че и утре ще можем да живеем, много повече от научно всемогъщество ни е нужна обич и топлина ... Щедрост и великодушие вместо контрол и пресметлив разум ... Приятелство вместо надпревара ... Грижа за другите вместо търсене на все нови и нови победи ...

Тя изведнъж се задави от суха, разкъсваща кашлица и постави пред устата си бяла кърпичка. После, след като ѝ хвърли бърз поглед, я скри зад гърба си.

– Преди да свърша, исках само... да ви помоля за нещо. Това... ме измъчва много отдавна.

Тя направи дълга пауза, сякаш се мъчеше да си припомни нещо забравено, после прошепна с треперещ глас:

– Ако можете, простете ми! Аз... наистина вярвах в това, което върших...

Изведнъж очите ѝ помътняха, тя започна да мята глава в отчаяно усилие да поеме дъх, после тялото ѝ полека се отпусна и застина.

Майката-царица най-после беше намерила спокойствие – завинаги.

Глава двадесет и първа:

Отново в плен

– Ако не бях го видяла с очите си, никога не бих повярвала, че мравунякът се простира под цялото корито на реката. Просто е невероятно на какво са способни мравките!

– О, да – усмихна се Бен. – Ние копаям много дълбоко.

Отново настъпи мълчание. Всички се опитваха да потиснат тъгата, която ги беше обхванала след като стана ясно, че Ането вече трябва да напусне мравуняка. Изминали бяха няколко дни откак бяха приключили тържествените церемонии по погребението на майката-царица. Полека-лека животът в мравуняка започваше да се нормализира, макар и все още никой да не знаеше как точно ще изглежда бъдещето. Само Сид и Бен бяха останали заедно с Червенокоска, за да ѝ помогнат да намери пътя.

– Жалко, че Чарко не е тук – продължи Ането. – Как ли щеше да се ококори, като види, че съм стигнала до другия бряг на реката! И то под земята! Значи пътят през мравуняка е единственият начин да се премине през реката. Искам да кажа, под реката. Ето какво означавало предсказанието на госпожа Бухалица ... Сега остава само да намерим пътя до къщата на призраците ... след като си върнем нормалния ръст, разбира се ... Сид, ти нали беше обещал да се погрижиш?

– Да, всичко е наред – каза Сид. – Личните ви вещи са тук, ето в тая торбичка. Всичко, което войниците са ви взели на влизане в мравуняка. Мисля, че нищо не се е загубило.

Ането грабна малката торбичка, прерови я набързо и тържествуващо извади малкото гъбено парченце.

– Ура-а-а! Спасени сме! Да тръгваме ли, раничке?

– Почакай, почакай – обади се Сид несмело. – Нека да поседим още малко, не се знае кога ще се видим отново.

– О, извинявай. Разбира се, че ще поседим, аз също не мога да се разделя така бързо с вас.

– Сигурна ли си, че не ти трябва придружител? – попита Сид отново.

– О, Сид, толкова пъти вече ти обяснявах. Когато отново стана голяма ... ти просто не можеш да си представиш какво означава това, повярвай ми! Няма смисъл, прекалено лесно мога да те смачкам.

– Добре, добре, вярвам ти – отвърна големият мравок намусено, но по вида му личеше, че още не е напълно убеден. – Хайде тогава ... май че е време вече.

– Да, и аз така мисля. Сбогом, приятели. Благодаря ви за всичко!

– Всъщност ние трябва да ти благодарим – отвърна Бен. – Без теб сигурно и досега щяхме да продължаваме по старому. Народът на Мравазония никога няма да те забрави!

Сега вече наистина беше настъпило време да се сбогуват. Сид така здраво я прегърна на раздяла, че направо ѝ изкара дъха. Прегръдката на Бен беше не толкова силна, но много по-продължителна.

– А сега ... – каза Ането, като дяволито въртеше очи. – Раничке, готова ли си?

– Всичко е наред – обади се раничката отзад. Тя вече се беше покате-рила на гърба ѝ.

– Дами и господа, представяме ви най-великия номер на всички времена: мухата, която се превръща в слон! – обяви Ането тържествено. – Едно-о-о, две-е-е, три-и-и!

Тя затвори очи и отхапа парченце от гъбката. Бум! Светът около нея се завъртя и изпълни с танцуващи светлини. Ушите ѝ писнаха, за момент ѝ се стори, че някаква огромна сила я дръпна нагоре ...

И в следващия момент вече примигваше, заслепена от толкова много светлина. Предпазливо се отдалечи от мравуняка, оглеждайки се внимателно, за да не премаже някоя от мравките, които пъплеха наоколо. Обърна се още веднъж, помахаше за последен път с ръка (беше сигурна, че Сид и Бен я виждат някъде отдолу), след това се обърна и потегли към тясната сумрачна пътека, която водеше навътре в гората. От радост даже подсвиркваше доволно. Сега вече нищо не я разделяше от крайната цел.

* * *

Оставаха ѝ само няколко крачки до мястото, където пътеката навлизаше между дърветата, когато изведнъж я покри огромна сянка. Тя ин-

стинктивно се присви, опитвайки се да се предпази от непознатия нападател, но това не ѝ помогна особено. Мощни нокти я сграбчиха и я повдигнаха във въздуха сякаш беше лекичка като перце. Червенокоска отчаяно размаха ръце и крака, заблъска с юмручета във всички посоки, но напразно: земята под краката ѝ започна бързо да се отдалечава, скоро тя вече се носеше над дърветата и ги виждаше смалени като играчки.

„Свършено е с мен – помисли си тя. – Тоя път призраците наистина ме докопаха.“

За нейно голямо учудване обаче похитителят ѝ продължи не в посока към гората, а изви и се понесе настрана. Планината започна да се вижда все по-отчетливо, полека-лека те се приближиха към нея и започнаха да правят кръгове над каньона, спускайки се с плавно, спокойно темпо. Ането погледна нагоре и изтръпна от страх – беше попаднала в ноктите на огромен орел, много по-голям от всички птици, които някога беше виждала по телевизията или в книги. Тя се отказа да се бори и с ужас започна да разглежда мрачните скали. „Ако ме захвърли тук някъде, и кост няма да остане от мене“ – помисли тя отчаяно, гледайки към реката, която се виеше долу в ниското. Раничката, която също беше загубила ума и дума, здраво се беше вкопчила в нея. Червенокоска понечи да затвори очи, но миг преди да го стори, вниманието ѝ беше привлечено от странна гледка.

На фона на тъмните скали ясно се отличаваха нещо като огромна строителна площадка – или поне така ѝ се стори в първия момент. Здравовкопано в масивните скали, на един от многобройните ръбове в стената на каньона се намираше огромно гнездо – или по-точно система от няколко гнезда, опасана от множество висящи стълби и мостове. Тя изглеждаше толкова необичайно, че Ането дори забрави страха си.

Гнездата бяха построени непосредствено едно над друго, образувайки нещо като пирамида, поставена с върха надолу. Отделните площадки се издигаха стъпаловидно настрани и нагоре, поддържани от мощни подпори. Конструкцията изглеждаше безкрайно хаотично, на всички страни стърчаха клони, стълби и въжета. Въпреки това тя очевидно беше много стабилна, защото дори не се поклащаше под повеите на силния вятър, който брулеше стените на каньона. Отдалеч гнездата изглеждаха доста малки, но скоро започна да се вижда, че са огромни, всяко от тях голямо

приблизително колкото една нормална стая. Скоро Ането започна да различава и отделни детайли от обстановката – мебели, предмети, дори две малки фигурки, които се движеха насам-натам.

За по-подробно оглеждане не ѝ остана време. Преди да се е опомнила, тя полетя надолу и тупна като камък точно в средата на гнездото. Заше-метена, тя полежа малко, после понечи да се изправи, но орелът я сграб-чи и безцеремонно я натика в тесния железен кафез, който стоеше на-близо. Вратата зад гърба ѝ се затръшна и резето изщрака.

Едва сега Ането успя да се огледа. Гнездото, в което беше попаднала, нямаше покрив, разбира се, но стените му бяха доста високи, тъй че из-глеждаше досущ като нормално помещение. Навсякъде по пода се валяха изпочупени, разглобени или сглобени по необичаен начин играчки. На голяма маса лежаха многобройни инструменти и части от играчки. На рафтове от едната страна се виждаха всевъзможни предмети – ком-пютър, микроскоп, различни поялници, макари и какво ли не още. Ня-колко плакати украсяваха стените: един старец с дълга бяла коса и нахал-но изплезен език, до него мъж, седнал на огромен камък и замислено подпрям брадичка с ръка. Голям електрически часовник-календар висе-ше по-настрана и цъкаше равномерно. Две малки орлета, облечени в скъпи, но доста оплескани дрехи, човъркаха нещо по масата. Пристига-нето на баща им изглежда не ги интересува ни най-малко, те продъл-жиха заниманието си без дори да повдигнат глави.

– Здравейте, момчета. Донесох ви закуската – каза орелът-баща с про-дран, креслив глас.

– Добро утро, папà. Каква е кльопачката днес? – отвърна едното от мал-ките, нафукано хлапе с голяма обица на човката.

– Ето я тук, вижте сами.

Орлетата приближиха към кафеза и любопитно започнаха да оглеж-дат Ането.

– Хе, какво е пък това? – попита другото орле, което се отличаваше с огромна прическа, боядисана във всички цветове на дъгата. – Прилича на агне без вълна.

– Да ви кажа честно и аз самия не знам, но във всеки случай изглежда вкусно. И, не забравяйте, моля: не искам да си играете с храната. Хиляди пъти съм ви казвал, че възпитаните птици не играят с храната си.

- Да, да, папà – отвърнаха орлетата лениво.
- Е, хайде тогава, че закъснявам за работа.
- Папà, колко дни остават до първия урок по летене? – попита орлето с обицата на човката.
- По тоя въпрос отдавна сме се разбрали, момчета. На 17-ти, както вече много пъти ви казвах.
- Не може ли да го направим малко по-рано? Като изключение? Само веднъж, папенце, моля те!
- И дума да не става! – отсече бащата. – Крилата ви още не са укрепнали, ще си счупите главите.
- Ау-у, глупости – зацвърчаха орлетата едно през друго. – Тоя тъп доктор разбира само от клизми.
- Не с тоя тон, не с тоя тон! – намръщи се орелът – По тоя въпрос също сме се разбрали. А сега е време да тръгвам. Инак ще закъснея за работа, нали ви казвам.
- Работа, работа... Все работа. А кога ще намериш време за нас? – изръмжа сърдито орлето с пъстрата прическа.
- И аз бих искал да си поиграем, но сами знаете, че съм много зает. Като пораснете ще ме разберете. Хайде сега, време е.
- Той разпери крила, замахна мощно и отлетя. Двете орлета помърмориха още малко, после свиха рамене и отново се заеха с работата си, без да обръщат ни най-малко внимание на Ането.

* * *

Червенокоска започваше да губи търпение. Изминал беше вече повече от половин час, а двете орлета все още не се сещаха за нея, напълно погълнати от заниманието си. Да става каквото ще, по-добре веднага да бъде изядена, отколкото да чака така, приклепена в тесния кафез.

- Ало! – провикна се тя.
- Орлетата се спогледаха стъписано.
- Оли, това ти ли беше? – попита орлето с обицата.
- Тъкмо се канех сам да те питам – отвърна другото орле.
- Ало, насам погледнете! – провикна се Ането отново.

– Опала! Говореща закуска? И това ако не е изненада! – облешиха се орлетата.

– За мен поне не е никаква изненада – отбеляза Ането. – Слушайте, не можем ли да си поговорим без да си играем на затворници? Тук вътре е доста тесничко.

– По-полека, по-полека. Можеш ли първо да ни обясниш ти какво си. Говорещо агне? Робот? Извънземно същество?

– Просто човек, не виждате ли?

– Човек? Какво е това? – учуди се орлето с пъстрата прическа.

– Чакай малко, сега ще го потърся... – каза другото орле. То бързо затрака по клавишите на компютъра и не след дълго въодушевено възкликна: – Ей, гледай тука: папà май е хванал нещо много интересно. Виж какво намерих.

Орлето започна да срича:

– „Човек: интелигентно същество на два крака, без перушина“. Тоя път май извадихме късмет, а? Най-после нещо интересно. Какво ще кажеш?

– Интелигентно същество, значи? – процеди брат му замислено, после се обърна към Ането. – Ей, ти. Щом си толкова интелигентна, защо си тогава в кафеза?

– И аз това се питам – отвърна тя намусено.

– Да ти помогна с отговора ако искаш... – добави орлето с престорена любезност.

– Щом настояваш...

– Защото ние сме по-умни от теб, ето защо! – изрева орлето победоносно. – Умният изяжда глупавия: просто и логично.

– Хей, хей, не бързай със заключенията! – обади се раничката сърдито. – Все още не се знае кой тук е по-умният. Единственото сигурно нещо е, че ние нямаме желание да ви изядем.

– Я виж ти, тя не била сама – учуди се орлето. – Още по-добре, тъкмо няма да се караме при делбата.

– Нахалство не им липсва във всеки случай – обади се другото орле. – Още малко и ще ми стане интересно. Ти какво ще кажеш?

– Още не съм гладен – отвърна първото орле. – С удоволствие бих се позабавлявал малко.

То се обърна към Ането и я измери с преценяващ поглед.

– Ей ти, интелигентната, я покажи какво можеш.

– Какво да ти покажа?

– Че си по-умна от нас, какво друго? Хайде, дай да те видим. Постави ни някаква задача, накарай ни да се изпотим. Ние си умираме за тестове по интелигентност.

Те я загледаха с нетърпение, сякаш очакваха всеки момент да им покаже фокус. Ането замислено се почеса по главата.

– Хм, тая работа така лесно не става. Не можем ли да се разберем първо да ни пуснете навън? В теснотията тук съвсем се схванах, главата ми нещо отказва да работи.

– Как ли не – отвърнаха орлетата разочаровано. – Та после да ви гоним из цялото гнездо, нали? Ако това ти е цялата интелигентност, спукана ти е работата, да си знаеш! И, побързай, защото много време не ти остава! Интелигентна или не, ако скоро не ти хрумне нещо интересно, набързо ще те изхрупаме.

Те се обърнаха и отново се заеха с работата си. В тишината се чуваше само тихото цъкане на часовника. Тик-так, тик-так. Няма време, няма време.

Глава двадесет и втора:

Играта на гатанки

Ането започна да се изпотява. Дотук добре беше успявала да скрие страха си, но сега изведнъж се почувства безсилна. Студените прозрачни очи на орлетата ясно показваха, че с тях шега не бива. Ако не успее бързо да измисли нещо интересно ... При мисълта за това какво я очаква направи ѝ прилоша.

– Раничке, хрумва ли ти нещо? – обърна се тя към приятелката си.

– Засега нищо – отвърна раничката. – Но все имам чувството, че забравяме нещо ... Гатанки, гатанки ... Не бяхме ли ...

– Книгата! – възкликна Ането. – Книгата на госпожа Бухалица! У тебе ли е още?

– Да бе, съвсем забравих! – плесна се раничката по челото. – Чакай да погледна ... Хей, да са живи и здрави мравките, наистина всичко са ни върнали. Ето я тук.

Тя извади голямата книга с гатанките и я подаде на Ането. Муцунката ѝ изведнъж се помрачи.

– Ама ние забравихме, че тя не може да се отвори. Какво да правим сега?

Ането се заоглежда безпомощно. Наистина, ръждясалото копче на книгата беше все така неподатливо. Колкото и да се опитваше, тя не успя да я отвори.

– Нямаме време, непременно трябва да измислим нещо – затюхка се раничката. – Инак тия двамата скоро ще огладнеят. С какво можем да разхлабим копчето?

– Масло. Машинно масло – предложи Ането несмело.

– А, добра идея! Но откъде да намерим масло. Чакай, чакай малко ... А, измислих! Гледай сега как ще ги изпързялям!

– Хей, момчета! – извика тя към орлетата. – Ожаднях много, нямате ли тук нещо за пиене?

– В кухнята има лимонада, само че ме мързи да ходя дотам – обади се орлето с обичата. – Пък и без пиене ще изкараш някак си. И без това скоро ще те излапаме.

– Пфуй, лимонада! – каза раничката с престолено отвращение. – Как може да пиете такива гадости? Аз ти говоря за машинно масло, момченце! Това е единственото, което пия!

– Какво, какво? – подскочиха орлетата. – Машинно масло ли? Не може да бъде! Я покажи!

Те затършуваха из рафтовете и скоро донесоха шишенце с машинно масло. Ането го пое и го подаде на раничката с несигурна ръка. Все още не разбираше какво е измислила приятелката ѝ.

За нейно най-голямо удивление раничката пое шишенцето без ни най-малко смущение, приближи го към муцунката си и... започна да налива машинното масло, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Орлетата я гледаха втрещени, Ането също.

– М-м-м, така вече се чувствам малко по-добре – каза раничката, като се оригна звучно. – Мога ли да задържа шишенцето? Много ми се усади.

– Ами... да, тоест не... Това е последното ни шишенце – запелтечиха орлетата. Очите им щяха да изхвъркнат от удивление.

– Жалко – каза раничката, докато подаваше шишенцето обратно. – Чудесно масло имате тук.

Орлетата се оттеглиха, като хвърляха смаяни погледи към раничката. Апетитът им май доста беше понамалял.

– Как го направи тоя номер? – прошепна Ането възбудено. – Къде го наля?

– В един от джобовите ми има стара носна кърпичка – отвърна раничката тихо. – Просто налях малко масло върху нея, това е всичко. Пък и отвътре съм непромокаема, не се безпокой. Най-много да понамирисвам още ден-два, след това и следа няма да остане. Хайде сега, побързай, че нямаме време. Ето ти тук кърпичката, разтъркай копчето с нея. Дано да имаме късмет.

Ането последва съвета ѝ. Действително, след няколко опита копчето на книгата започна да блести като ново. Тя продължи да търка старателно, докато накрая то поддаде. Клик! Най-после!

– Спасени сме! – прошепна Червенокоска. – Ей сега ще им покажем кои сме!

Тя нетърпеливо започна да разгръща книгата. Оказа се, че задачите са разделени на групи – от прости към по-сложни. Те бързо прескочиха на-

чалото, където се намираха най-простите задачи и се съсредоточиха върху сложните, които идваха едва към края. Ането едва успяваше да потисне възбудата си.

– Гледай, гледай само какво богатство! – шепнеше тя, докато преглеждаше названията на отделните групи. – Ето тук: „Задачи за нестандартно мислещите“. Леле, че са трудни! Да се скъсам, не мога да ги реша! Нито една!... Добре, че имаме и отговорите... Ами тия тук! „Математически глავоблъсканици“. С тях пък хич няма и да се опитвам, и без това ненавиждам математиката! Хм, тия тук също не са лоши – „Най-добрите гатанки на света“... Да ти кажа честно, победата ни е сигурна! Тия умници има да въртят очи, като започнем да им задаваме гатанките... Ха, ха, ха, направо ще си умра от смях! Гледай сега какво става!

– Хей, момчета, готови ли сте за играта на въпроси и отговори? – обърна се тя към двете хищничета. Очите ѝ святаха. – Тук имам няколко гатанки и задачи, които ще ви накарат да се изпотите.

Те я изгледаха изненадано.

– Ти какво, наистина ли искаш да опиташ? Добре, давай тогава.

– Какво ще кажете за тази гатанка – подхвърли тя небрежно. – „Ескимосите са много добри ловци, но никога не ловуват пингвини. Защо?“.

Двете хлапета се усмигнаха лукаво и започнаха бързо да тракат по клавишите на компютъра. Не мина даже минута, а те вече се хилеха победоносно.

– Ето ти отговора: защото ескимосите живеят около северния полюс, а пингвините – около южния – изстреляха те. – Ха, и това ми било труден въпрос! С такива гатанки далеч няма да стигнеш.

Ането ги гледаше втрещено. Не може да бъде! Те използват компютър, та това си е чиста измама!

– Ама това... това не е честно! – от обида тя за малко да се разплаче. – Вие използвате компютър. Нали щяхме да играем по правила?

– Хе, правила – захилиха се орлетата. – Ние определяме правилата тук. Ти какво си мислиш, че ще те оставим да спечелиш ли? Нали ти казахме преди малко: умният изяжда глупавия!

– А, не! Така не става! – кипна Ането. – Или ще играем честно, или изобщо няма да играем. Щом е така, аз се отказвам!

– Да не би да искаш да кажеш, че е дошло време за закуска? Аз май започвам да огладнявам – каза орлето с обицата, като се потриваше по корема. – Мене ако питаш, по-добре се опитай още веднъж. Тъкмо започна да става интересно и вече ще трябва да те изядем. И това ако не е скука!

Ането прехапа устни. В гнева си напълно беше забравила, че не може да си позволи да избира.

– Добре тогава – процеди тя през зъби. – Да видим кой ще се смее накрая.

– Ето ви тук още един въпрос – започна тя отново. – „Този който го прави, не го желае. Този който го купува, не се нуждае от него. Този, който се нуждае от него, не знае, че го ползва. Що е то?“

Действително, тоя път решението се забави малко по-дълго, но разочарованието накрая беше не по-малко от първия път. Надути като пуяци, орлетата скоро дойдоха с отговора.

– Ковчег... Хм, тоя въпрос беше малко по-добър. Гледай ти, наистина става интересно.

Сега вече Ането се ядоса страшно. Вбесена, тя започна да стреля въпросите като картечница, но, колкото и да се стараете, не успя да затрудни орлетата нито веднъж. Логически задачи, математически главоблъсканици и гатанки се редяха едни след други, все по-пъстри, по-трудни и по-интересни, но еднакво безполезни пред неумолимата логика на компютъра. Постепенно Ането започна да губи самообладание. Студена пот обля челото ѝ, страхът я скова и гласа ѝ, толкова самоуверен в началото, започна да звучи все по-слабо и по-слабо. На всичко отгоре задачите постепенно започнаха да се изчерпват.

– Хм, така няма да успеем – каза тя уморено. – Тоя компютър е много мощен, не можем да се състезаваме с него. Трябва да измислим нещо друго.

– Да, но какво? – отвърна раничката. – На мен нищо не ми хрумва.

– Не знам защо, но все си мисля, че губим, защото играем по техните правила. За да ги надвием, трябва да променим цялата игра, инак нямаме никакви шансове.

– Хм, това май е прекалено лесно да се каже. Нали сама виждаш, че тук няма никакви правила. И ние хитруваме, и те хитруват, но засега те са по-добри от нас.

– Не, играта не е съвсем без правила. Всичко е много логично – ние даваме само въпроси, чиито отговори са прекалено лесни за намиране ... за компютъра, искам да кажа. За да го затрудним, трябва да измислим или нещо безкрайно сложно, или ...

– Какво?

– Или нещо безкрайно просто. Нещо такова, което един компютър никога не може да разбере. Хайде сега, дай да се напънем и да помислим: кое е това, което компютърът не може да разбере?

– Нямам представа. – каза раничката объркано. – Може би някоя от тия заплетени науки, дето никой не ги разбира ... Как се казваха? Астролабия? Или може би екстрасенсия?

– Ама че глупости! Остави сложните неща на мира, дай да помислим за нещо простичко. Нещо такова, което всяко дете може да разбере.

– Ти май съвсем се обърка вече! – оплака се раничката. – Щом всяко дете може да го разбере, то какво остава за компютъра. Нали виждаш, че даже и най-трудните задачи не му се опират?

– Там е работата я, че тия задачи са точно по неговата мярка. Трябва да измислим нещо друго, нещо човешко, а не компютърно. Добре, добре, чакай да помисля малко ...

Ането разсеяно заразгръща книгата, после изведнъж подскочи и започна възбудено да ръкомаха.

– Хей, Раничке, я погледни тук! Ама че сме слепи, решението през цялото време е било под носа ни, а ние изобщо не го виждаме! Я прочети името на тая група!

– „Смеш-ки“ – засрича раничката. – Добре де, какво толкова? Нали виждаш, че това са само шегички. Бабини деветини, нищо повече!

– Ами че точно това е, което ни трябва! Хумор! Майтап, шегички, вицове – точно това са нещата, които компютърът никога няма да разбере! Ние така се престаряхме, че прескочихме точно това, с което веднага щяхме да го бием! Трябва да му задаваме въпроси, които са не умни, а *смешни*! Срещу тях той нищо не може да направи!

– Хм, не знам дали е толкова просто ... Може и да си права, но ...

– Да става каквото ще. Давай въпросите, нямаме време за губене!

– Добре тогава, опитай тоя: „Кое е това нещо, което има шест крака, три уши, четири бивни зъба и два хобота?“.

Ането веднага зададе въпроса и – гледай ти! – орлетата изведнъж започнаха замислено да се почесват по главите. Те дълго чакаха пред екрана на компютъра, после едното от тях се приближи и каза доста неуверено:

– Хм, тоя въпрос ... няма смисъл. Компютърът претърси всички логически възможности. Такова нещо просто не съществува. Въпросът ви няма отговор.

– Не е вярно! – отвърна Ането тържествуващо. – Ето ти отговора: „Слон със запасни части.“

– Но това ... това е просто глупост! – развика се орлето, здравата ядосано. – Що за въпрос е това? Шегичка някаква, глупост!

– Че е шегичка, шегичка е, но глупост не е! – отсече раничката. – Аз на пример го намирам много остроумен. Ако е толкова глупав, защо не можяхте да му намерите отговора?

Орлето съвсем се обърка.

– Защото ... защото ... Добре де, давай следващия въпрос. Ще видиш, че накрая ще спечелим. Още никой не ни е побеждавал в тая игра.

– С удоволствие! – напери се Ането. – Ето ти следващия въпрос: „Кое е това, което е голямо и сиво, и се върти, и се върти, а все не може да спре?“

Двете хищничета отново се втрениха в екрана на компютъра. Изминаха няколко минути, изпълнени с взаимно изчакване. Но вече беше ясно, че малчуганите започват да губят самочувствие. Машината очевидно не можеше да им помогне при тия въпроси, но пък и те не бяха свикнали да се предават така лесно. Тоя път дори се помъчиха сами да намерят отговора, но накрая все пак се отказаха.

– Ето ви и отговора: „Слон, заклещен в пералня“ – изстреля Ането победоносно. – Е, какво, да задавам ли следващия въпрос?

– Добре, но тоя е последен!

– „Кое е това, което е голямо и сиво и тежи тон и половина?“

– Слон, слон! – завикаха орлетата едно през друго. – Край на играта! Ние спечелихме!

– По-полека, по-полека на завоите! – прекъсна ги Ането с хладно презрение. – Отговорът ви е погрешен! Я по-добре опитайте още веднъж. От мен да мине, няма да издребнявам.

Орлетата се спогледаха стъписано. Очевидно бяха много неприятно изненадани, но не искаха да го признаят.

- Носорог – каза първото орле неуверено.
- Не.
- Хипопотам.
- Също не.
- Крокодил.
- Хей, хей, ти съвсем взе да се оплиташ. Така както си тръгнал, май скоро ще стигнеш и до динозаврите.
- Добре де, кажи отговора – промърмори орлето унило.
- Мишка, която най-после сериозно трябва да помисли за диета! – отвърна Ането лъчезарно. – Просто и логично, точно както вие самите го обичате.
- Глупости! – изсъска ядно орлето с пъстрата прическа. – Вие не играете по правилата, въпросите ви нямат смисъл!
- Я го виж ти, изведнъж си спомни за правила – измери го Ането с подигравателен поглед. – А да използваш компютър можеш, нали? Щом няма правила, то всеки е свободен да прави каквото си иска. На ти сега! С твоите камъни – по твоята глава!
- Затваряй си човката, че да не стане по-лошо! – озъби се орлето. – И без това вече започва да ми причернява пред очите.
- Ще победите, но няма да убедите! – отвърна Червенокоска, като без да иска повтаряше думите на един прочут мъдрец. – Доколкото си спомням, в тая игра ставаше дума за това кой е по-умен, а не кой е по-силен.
- Тия думи изглежда окончателно прекършиха търпението на орлето. То се приближи и с мрачна решителност започна да отключва катинара, очевидно не за добро. Ането и раничката изтръпнаха. За щастие точно в този момент другото орле го дръпна настрана и започна да му шепне нещо. Двете приятелки ги гледаха напрегнато, опитвайки се да отгатнат какво ги очаква. Разговорът започна да се превръща в караница, ясно беше, че орлетата не могат да се споразумеят. Дълго време никой от двамата не искаше да отстъпи, но накрая орлето с пъстрата прическа все пак кимна в съгласие и се приближи към кафеза, като оглеждаше двете приятелки накриво.
- Ей ти, интелигентната, как се казваш?
- Ане.
- Аз съм Оли, а това е брат ми Ули. Ние сме изобретатели.

– Аха ...

– Хм, такава ... Ти добре ни праметна с твоите въпроси – Той се засмя пресилено. – Тия слонски гатанки наистина са много ... смешни.

– Давай направо, Оли. Няма смисъл от увъртания, тя не е вчерашна. – обади се Ули откъм тъгъла.

– Добре де, добре ... Виж какво, ние решихме, че ще бъде жалко да изядем една толкова интересна играчка. Така де, ти наистина си много добра. Затова ти предлагаме да останеш при нас. Като един вид любима играчка. Сега ще се обадим на папà и ще го питаме дали разрешава да те запазим. Ако си съгласна, разбира се.

– Какво? – настръхна Ането. – Като играчка ли? Аз не съм играчка, а човек, нали ви казах вече.

– Човек, не човек, за нас си играчка! – настръхна орлето. – Решавай побързо, омръзна ми да чакам!

– Хе, като че ли имам избор – измърмори Ането под нос, после прибави високо: – Добре, щом е така, съгласна съм. Ще ме пуснете ли сега от кафеза?

Орлетата заскачаха от радост и бързо отвориха кафеза. После Ули изтича в съседната стая, за да позвъни на баща си. Не след дълго обаче се завърна, унил и посърнал.

– Папà не разрешава. С храната не можело да се играе, все това си знае. Каза, че ако я намери отново тука, напълно ще ни забрани да гледаме телевизия.

Ането изтръпна. Ами сега?

– Нали ти казах още оде, тя не е чак толкова интересна, че да се караме с папà заради нея – каза Оли. – Пък и докато той се върне от работа има още много време. Дотогава вече отдавна ще ни е омръзнала. Голяма работа, една играчка! Като трябва пък ще я излапаме, какво толкова?

– Виж к'во, ние имаме още малко работа тук – обърна се той към Ането. – През това време можеш да се разхождаш където си искаш из гнездото. И хубаво си помисли с какво ще ни развличаш след това – ние сме две мно-о-о-го отегчени деца. Стане ли ни скучно – свършено е с тебе!

– Да ви развличам ли? – начумери се Червенокоска. – Не можете ли да си намерите нещо по-интересно? Телевизия например?

– Де да можехме! – отвърна Ули. – Папà не разрешава да гледаме телевизия в негово отсъствие. Прекалено малко насилие показвали, страх го е да не ни отслабнат хищническите инстинкти. От една седмица насам дистанционното управление е заключено в бюрото му.

– Не можете ли да си потърсите някакво друго развлечение – навън в гората например?

Орлетата се спогледаха сконфузено.

– Ахъм ... Такова ...

– Работата е там, че ... ние още не можем да летим – каза Оли засрамено. – Папà вече три пъти отлага първия ни урок по летене. Слаби ни били крилете.

– Затова и поръчахме делтапланера. – добави Ули.

– Какъв делтапланер?

– Голямата кутия там в ъгъла. Това е сглобяем делтапланер.

– За какво ви е пък на вас такава машинария? Нали сте птици.

– Надявахме се с негова помощ сами да се научим да летим и да изненадаме папà.

– И какво стана?

– Остави се! Само ядове! Тия мошеници от фирмата са ни изпратили фалшива стока. Липсва платното за покритие, не може да се сглоби.

– Така ли? Жалко! – каза Ането механично, докато трескаво обмисляше какво да прави по-нататък. – Е, добре тогава, аз ще се поогледам наоколо.

* * *

Ането и раничката седяха в кухнята на орлите – просторно гнездо, обзаведено с красиви мебели от светло дърво. Яденето, което бяха намерили в хладилника, стоеше непокътнато на масата. И двете бяха доста обезверени. Оставаха им само още няколко часа живот, вече нямаше съмнение.

– Работата е ясна! – каза раничката решително. – Трябва да бягаме, време за губене няма!

– Да бягаме, но как? – отвърна Ането отчаяно. – Нали виждаш, че от гнездото само птици могат да отлетят.

– Спомняш ли си какво каза госпожа Бухалица? Че те е видяла да летиш като птичка ...

– Разбира се, че си спомням. И аз за това мисля през цялото време. Само че нищо не мога да измисля.

– Тоя там ... взел-та-паднел ... или как се казваше ...

– Делтапланер.

– Така де, тая машина за летене ... Дали няма да можем да я оправим някак?

– Какво говориш? Орлетата няма да ни пуснат да припарим до него, камо ли да го човъркаме!

– Да, имаш право. Ще трябва значи да се отървем от тях.

Ането зяпна от удивление.

– Да се отървем от орлетата? Ти какво, да не започваш да изкукуригваш? Как да се отървем от тях?

– Засега и аз не знам, но ще трябва нещо да измислим. Инак... знаеш какво ни очаква, нали? Хайде да помислим заедно: какво може да накара орлетата да напуснат гнездото?

– Откъде да зная? Нещо интересно, нещо, което да ги примамим навън ... Хей, я почакай! Видя ли как им светнаха очите като говореха за тоя урок по летене? Ами да, сега се сещам: баща им каза, че урокът бил на 17-ти. Знаеш ли коя дата сме днес?

– Календарът в работилницата показваше 15-ти.

Ането доста се удиви от наблюдателността на раничката. Тя самата изобщо не беше забелязала, че в работилницата има календар.

– Остават значи два дни – продължи тя. – По дяволите! След два дни от нас и кост няма да е останала.

– Може би, ако успеем някак да преместим датата? Дали пък няма да хукнат навън?

– Отлична идея! Трябва само да скъсаме два листа от календара ... Тая работа не може да бъде толкова трудна!

Раничката се намръщи.

– Хм, така лесно няма да стане. Това не е обикновен календар, от който се късат листа, а електрически часовник-календар. Не знам как да го преместим напред. Пък и орлетата няма да ни оставят да го пипаме.

– Значи стигнахме пак дотам, откъдето започнахме. Трябва на всяка цена да направим така, че орлетата да напуснат работилницата. Тогава ще можем на спокойствие да помислим какво да правим с календара. А едва след това, ако успеем да ги примамим навън, можем да се заемем и с делтапланера. Работата ми се вижда доста трудна, но поне вече имаме някакъв план. Какво ще кажеш?

– Дотук добре. Хайде сега по ред. Първо – да примамим орлетата извън работилницата. Я ела да огледаме другите гнезда, може там да ни хрумне нещо.

* * *

Оказа се, че гнездото има още четири помещения – всяко от тях направено от отделно, по-малко гнездо, до което се стигаше по удобен въжен мост. Следващото помещение беше разкошна всекидневна стая, обзаведена с модерни мебели: масивна писалищна маса, огромен кожен диван и телевизор на малка еднокрака масичка.

– Телевизорът! – провикна се Ането. – Ако успеем да включим телевизора, половината работа вече е свършена. Ще трябва само да намерим дистанционното управление, за което говореха орлетата. Те какво казаха?

– Било заключено в писалищната маса на баща им.

– Да, чекмеджето наистина е заключено – каза Ането, след като внимателно огледа масата. – Дистанционното управление сигурно е вътре. Питам се само къде ли е ключът. Ти какво мислиш?

– Старият орел вероятно го носи със себе си.

– Да, и аз така мисля. Работата май не изглежда много добре.

– А може би ...

– Какво?

– Мислех си само, че може би има и резервен ключ... който е скрит някъде наоколо. Ако имаме късмет, искам да кажа.

Ането я изгледа продължително, после широко се усмихна.

Започна трескаво търсене. Двете претърсиха всички ъгълчета на стаята, огледаха внимателно гънките на дивана, дори погледнаха зад картините на стената, но напразно – от ключа нямаше и следа.

Следваше детската стая. Тук Червенокоска веднага се почувства у дома си, защото гнездото на орлетата досущ приличаше на нейната собствена стая. Навсякъде лежаха изпочупени играчки, един нещастен клоун висеше обесен на лампата, разкъсани книги покриваха пода. Рицарска фигура в естествен ръст, облечена в огромно наметало, стоеше по средата на стаята, заобиколена от прекатурени столове.

Раничката хвърли само един поглед, сви рамене и се върна обратно.

– Тук изобщо няма смисъл да търсим – каза тя, като поклащаше глава. – Позната гледка, всичко е ясно.

Ането я изгледа гузно, но не каза нищо.

За сметка на това обаче спалнята изглеждаше много подредена и чиста. Огромно легло с балдахин заемаше по-голямата част от помещението. До него стоеше малка тоалетна масичка с огледало, покрита с най-различни мънички кутийки. На стената равномерно цъкаше старинен стенен часовник.

Двете започнаха старателно да претърсват всяко кътче от помещението. За да не губят време, разбраха се Ането да претърси леглото, а приятелката ѝ да се заеме с масичката. Търсиха доста време, но и тук не успяха да открият нищо.

– Няма време! – започна да нервничи Ането. – Трябва бързо да измислим нещо. Колко е часа?

– Единадесет без пет – отвърна раничката механично, после изведнъж се втрени в стенния часовник и започна да се почесва.

– Ане, я погледни там – добави тя след малко. – Нещо прави ли ти впечатление?

Ането огледа часовника, но не забеляза нищо интересно.

– Вратата на кукувичката ... Виждаш ли, че е полуотворена?

– Добре де, какво от това?

– Струва ми се, че там вътре има нещо. Я дай да погледнем.

Тя се качи на една тумбеста табуретка, пресегна се и отвори вратичката на часовника. Муцунката ѝ изведнъж светна.

– Там е, виждам го! – изрева тя радостно, бръкна с лапичка и извади малък ключ на верижка.

– Най-после! – въздъхна Ането облекчено. – Вече мислех, че никога няма да го намерим.

Глава двадесет и трета:

Урок по летене

– Хей, какво си позволяваш? – очите на Оли щяха да изхвъркнат от удивление. – Знаеш ли какво ще стане, ако papà разбере, че някой рови в бюрото му без разрешение? Ули, ела да видиш само какво прави новата играчка.

Ането и раничката, небрежно разположени в удобното кожено канапе, продължаваха да зяпат телевизия без да обръщат внимание на възмутените орлета.

– Слушай, ти май започваш да прекаляваш... – несмело се обади Оли – Казвам ти най-сериозно: ако papà научи за тази работа, тежко ѝ ни. Такива шегички не му минават.

– Ама че смелчаги! – изглежда ги Ането презрително. – Да не би да се страхувате, че баща ви може да чете мисли?

– Какво искаш да кажеш?

– Ако вие самите не се разпльмпате, той никога няма да разбере, че гледате телевизия в негово отсъствие, ей това искам да кажа! Трябва само да внимавате да не ви хване, и на това ли да ви учи?

Орлетата се спогледаха засрамено.

– Ето ви ключа – продължи Ането самоуверено. – Беше скрит в кукувичката на големия часовник в спалнята. Като стане време, поставяте всичко обратно на мястото му и – ни лук яли, ни лук мирисали. Проста работа.

– Слушай, брат ми, с тази играчка добре трябва да внимаваме. Нещо много хитра ми се вижда. Дали да не я изядем веднага, а? – предложи Оли колебливо.

– Глупости! – отсече Ули. – С нея тук е много по-интересно. Нека щъка насам-натам, така и така не може да избяга.

– Я дай тук дистанционното! – обърна се той към Ането. – И ключа също. А сега изчезвай! И внимавай добре какво правиш оттук нататък, за да не ти се случи случка! Разбрахме ли се?

Двете приятелки само това и чакаха. Те изхвъркнаха навън и, без да губят време, изтичаха обратно в работилницата.

– Бързо! – напираше Червенокоска. – Ела да разгледаме календара.

Голямата кутия беше разделена на две части. В горната се виждаха цифрите на часовника, а в долната – тези на календара. Те се намираха на метални пластинки, които се превъртаха надолу.

Червенокоска грабна една тежка отвертка, която лежеше на работната маса.

– Почакай, какво си намислила? – спря я раничката уплашено. – Със сила ли искаш да я отваряш? Орлетата веднага ще разберат всичко, да не мислиш, че са глупави? Трябва ни някаква по-добра идея.

Ането мълчаливо сви рамене и започна да човърка кутията.

– Слушай, така далеч няма да стигнем! – продължи раничката. – Остави отвертката, моля те! Трябва да помислим, със сила нищо няма да постигнем.

– Добре, щом настояваш ... – съгласи се Ането неохотно. – Хайде, давай други идеи тогава.

– Трябва ... трябва да намерим друг начин. Може би ... часовникът да върви по-бързо. Ако това стане, календарът сам ще се превърти. Няма ли някакво копче за сверяване на времето?

Огледаха кутията още веднъж, но не откриха нищо. Междувременно Ането беше сбърчила чело и напрегнато размисляше.

– Какво, хрумна ли ти нещо? – изгледа я раничката с надежда.

– Като каза „да върви по-бързо“, та се сетих ... При нас в училище имаше такъв часовник и момчетата бяха го разчовъркали. За да минават по-бързо часовете, нали разбираш?

– Брей, че разбойници! – засмя се раничката. – И как става това?

– Там е работата, че не знам. Някой беше ми разказвал как го правят, но вече съм забравила ...

– Опитай се да си припомниш! Много е важно, от това зависи всичко!

– Ще се помъча ...

Тя зарови глава в ръцете си и потъна в мълчание. Раничката зачака търпеливо.

– По дяволите! – ядоса се Ането. – Такова просто нещо, а не мога да се сетя! Добре, да оставим това ... Я да огледаме отново кутията, може би ще ни хрумне нещо друго ...

Измина близо час, но те все не успяваха да измислят нищо ново. Ането започна да губи търпение.

– Да става каквото ще! Щом нищо не ни хрумва, по-добре да опитаме със сила, отколкото да чакаме, докато ни изядат. Я ми подай отвертката, ако обичаш.

– Добре – съгласи се раничката невесело. – Но от това нищо няма да излезе, напълно съм сигурна!

Червенокоска грабна отвертката и посегна към кутията. После спря и внимателно започна да я разглежда. Блестящото острие беше покрито с дребни железни болтчета и стружки.

– Хм, това пък какво е? – попита тя неуверено.

– Нищо особено, отвертката е магнитна. Така се работи по-удобно ...

– Магнит! – изрева Ането. – Това е решението! Сега се сетих! Момчетата точно с магнит бяха разчовъркали часовника в училище! Слагаш магнита близо до него и стрелките започват да се въртят по-бързо! С календара трябва да е същата работа. Бързо, ела да претърсим всичко! Орлетата сигурно имат магнит тук някъде!

За техен късмет на един от рафтовете наистина се намери голям магнит във формата на подкова. Ането го грабна, изтича до часовника и го приближи до прозорчето на календара, прехапала устни от напрежение. Измина минута, дълга като вечност. Нищо не се помръдваше.

– Не става – изпъшка тя. – Не се превърта.

– Опитай да поставиш магнита отдолу – подсказа ѝ раничката. – Пластинките се въртят надолу.

Ането опита отново и – хоп! – пластинката на календара се преобърна със звучно изщракване. Още веднъж. Ето, сега вече календарът показваше 17-ти.

– Ура-а-а! – викнаха двете приятелки и се запрегръщаха от радост. – Победа-а-а!

– А сега внимателно – предупреди раничката, след като се бяха успокоили. – Те в никакъв случай не бива да заподозрат нещо.

– Бъди спокойна – отвърна Ането, изкашля се и извика по посока на всекидневната стая:

– Ало, момчета, да знаете коя дата сме днес?

– В работилницата има календар, погледни сама – обади се Ули разсеяно.

– А, благодаря!

Ането изчака малко, после добави невинно:

– Гледай ти! Вече било седемнадесети. Аз пък защо си мислех, че още е шестнадесети?

Двете зачакаха напрегнато. Отначало нищо не се чуваше, после Ули изведнъж се провикна:

– Какво, какво? Я кажи още веднъж коя дата е днес!

– Седемнадесети, нали ти казах вече.

Сега вече орлетата забравиха и телевизия, и всичко. Те се втурнаха презглава в работилницата и се втренчиха в календара с невярващи очи.

– Наистина! Седемнадесети, деня на първия ни урок по летене!

– Ау, папà пак е забравил. Все работа, работа, за нищо друго не мисли!

– Бързо на телефона! Тоя път няма да му се размине така лесно! Гледай сега какво става!

Те се втурнаха обратно. Чу се как набързо изключиха телевизора, а след това Оли възбудено заговори по телефона:

– Папà, случайно да си забравил нещо? ... Какво искам да кажа ли? ... Ами нищо особено, противно на всички големи обещания ти пак забрави, че днес е денят на първия ни урок по летене ... Не, няма грешка, току-що погледнахме календара ... Не, не се шегувам. Наистина! Е, като не ми вярваш, ела и погледни сам! ... Нищо му няма на календара, честно ти казвам! Да, да, да! Точно седемнадесети показва! ... Ами тогава сигурно твоя календар е повреден! А-у-у, папà, винаги си намираш някакво извинение когато трябва да се занимаваш с нас. Не, не, така няма да стане, обещанието си е обещание! Добре тогава, щом не може, аз и Оли тръгваме сами ... Ами много просто, започваме урока без тебе ... Ха, пука ми на черупката, да става каквото ще! ... Моля? ... Добре, чакаме те тука.

– А сега трябва да се скрием колкото се може по-бързо – прошепна раничката. – Ако орелът ни намери тук, сигурно няма да се зарадва особено много.

– Кутията на делтапланера – подсказа Ането. – Там ще има място и за двете ни.

Действително, в голямата кутия се намери място и за двете. Те бързешком се набутаха вътре и зачакаха, притаили дъх. Сърцето на Ането биеше до пръсване.

Не мина много време и откъм всекидневната се зачу разгневеният глас на орела, който се караше на двамата малчугани. След малко работилницата се разтресе от тежките му стъпки.

– Как така изчезнала, какви са тия глупости? ... Не знаете, как ли не? Закуската ви изчезнала, календарът показва грешна дата! Ще рече човек, че тук наоколо бродят духове. Направо ми иде да ви напердаша вместо да ви вода на урок!

– Папà, ама ние наистина не сме виновни! – зацвърчаха орлетата. – Погледни сам, календарът показва седемнадесети!

– Глупости! Престанете да ме залъгвате! Ах, направо в кожата си не се побирам! Да се благодарите, че в момента нямам повече време, инак хубаво щях да ви отупам перушината! Но да не мислите, че ви се е разминало! Довечера пак ще си поговорим! Хайде сега, по-бързо, след час имам важно съвещание! И да правите точно каквото ви казвам, че инак наистина ще се ядосам много! Разбрахме ли се?

– Да, да, папà – зачуха се възбудените гласчета на орлетата.

– Добре тогава, да тръгваме! И да внимаваме с вятъра! Никакви опити да се отдалечавате от мен, на първо време ще летим само тук наблизо! Елате на горната площадка, оттам най-лесно се излита.

Стъпките на трите птици се отдалечиха. Ането и раничката изчакаха още малко, после предпазливо подадоха глави от кутията. Като се увериха, че са сами, те изскочиха от скривалището си, бързо извадиха частите на делтапланера и започнаха да умуват какво да правят.

Конструкцията се оказа много проста – необходимо беше само да се съединят няколко здрави алуминиеви пръти, от които се получи голям триъгълник. За съжаление платното за покритие действително липсваше, точно както орлетата бяха казали. Двете приятелки отново бяха принудени да търсят решение.

– Трябва да намерим нещо, с което да го покрием. Някакво платно или чаршаф – викаше възбудено Ането, оглеждайки се боязливо. – При това бързо, колкото се може по-бързо! В никакъв случай не трябва да ни заварят отново тук!

Започнаха трескаво да пробват всичко, което им се струваше поне малко подходящо за целта – чаршафи, покривки за маса, завеси, одеяла ... Напразно. Нищо не се получава. Вече бяха се отчаяли отново, когато раничката изведнъж рипна.

– Сетих се! – извика тя. – Чакай малко, сега ще видиш!

Тя изтича в детската стая и след малко се върна оттам с голямо платно в ръцете.

– Това ще стане ли? – попита тя, като гледаше гордо.

– Отлично е. Къде го намери?

– Проста работа. Оставих бедния рицар гол – отвърна раничката небрежно. – Ако се простуди, толкова по-зле за него. Да се е калявал навреме.

Не след дълго делтапланерът беше готов. Нетърпелива както винаги, Ането искаше веднага да тръгва, но раничката първо взе няколко консерви от хладилника, после напъха в джобовете си различни инструменти от работилницата на орлетата.

– Добрият майстор по инструментите се познава – каза тя, като доволно се потупваше по джоба. – Не се знае какво ни очаква, трябва да сме подготвени за всичко.

Настъпи решителният момент. Да се довлече огромният делтапланер до най-горната, открита площадка, не беше никак лесна работа, особено по клатещите се въжени мостове. Двете приятелки доста се поизмъчиха, но нали неволята учи, накрая се оправиха как да е. Задъхани от усилието, те застанаха една до друга, гледайки със страх в пропастта, която се откриваше пред очите им. Вятърът брулеше безмилостно.

– Да се надяваме, че госпожа Бухалица добре е отгатнала бъдещето – каза Ането умислено, докато пристягаше многобройните ремъци. – Хайде, качвай се на гърба ми. И стискай здраво! Да не те отнесе вятърът, ей!

Раничката последва съвета ѝ без да губи време.

– Раз, два, три-и-и!

За миг те пропаднаха в празното, даже дъха им секна. Не след дълго обаче вятърът подхвана леталото и го понесе по дължината на каньона. Ането лудешки дърпаше всички възможни ремъци, опитвайки се да направлява планера. Той подскачаше насам-натам като жребче, един или два пъти се разминаха на косъм със стените на каньона. Все пак скорост-

та им се забави значително и по едно време Червенокоска даже започна да се наслаждава на полета.

– Иха-а-а! Страхотна работа! – развика се тя, опиянена от радост. – Раничкче, гледай как си хвърчим, направо като птици!

Раничката само изръмжа нещо неразбираемо. Ако можеше да се съди по това как се е вкопчила във врата на Ането, май никак не ѝ беше до радост.

Дойде време да се мисли за кацане. И тук Ането изведнъж установи, че не знае как да спре планера. За щастие, колкото по-ниско слизаха, толкова по-умерени ставаха тласъците на вятъра, но ревящите води на реката се приближаваха неумолимо с всеки изминат момент, а удобно място за кацане все още не се виждаше. Полека-лека започна да я обхваща паника. Тя отново задърпа лудешки ремъците, но единственият резултат от това беше, че изгуби и малкото управление, което беше постигнала. Планерът се замята насам-натам, небе и земя започнаха да се въртят като в калейдоскоп и – бум! – те се праснаха в стената на каньона. От гордата машина останаха само парчета, Ането изпищя с все сила, после болезнено се удари в нещо твърдо – и всичко наоколо потъна в мрак.

* * *

Съвзе се на брега на реката, легнала на тясна пясъчна ивица, която не беше забелязала отгоре. Раничката загрижено бършеше лицето ѝ с мокра кърпичка.

– Как-во стана? Къде сме? – промърмори Ането и се опита да се повдигне на лакти. Остра болка я прониза и тя се отпусна отново назад, като изгъшка тежко.

– Лежи, лежи спокойно! – отвърна раничката. – Добре, че вече бяхме в ниското, инак едва ли щеше да преживееш такова падане. А и пясъкът пое най-силния удар... Инак всичко е наред, успяхме да се спуснем в каньона. Остава само да намерим начин да стигнем обратно до гората.

Ането стисна зъби и с мъка приседна. Имаше чувството, че я пробождат хиляди железни игли. Болката обаче полека-лека утихваше, изглежда нямаше нищо счупено.

– Хм, май няма да е лесно да се измъкнем оттук – каза тя през зъби, докато гледаше ревящите води на реката. – Тук даже и с лодка ще е много опасно, камо ли така с голи ръце.

– Можеше и още по-зле да е – отвърна раничката и мълчаливо посочи зад гърба на Ането.

Червенокоска се обърна и ахна: на няколкостотин метра по-нагоре бучеше висок водопад, забулен в мараня от водни пръски. Едва сега тя осъзна, че през цялото време беше долавяла равномерното му бучене, без да осъзнава откъде идва то.

– Сега си спомням – каза тя, без да може да откъсне очи от величествената гледка. – Бях го видяла още вкъщи, само че тогава изглеждаше като играчка. Това тука е съвсем друго нещо. Имаш право, добре че сме паднали точно тук, а не по-нагоре по течението. Инак никога нямаше да можем да се измъкнем.

Раничката изведнъж я сграбчи и започна да я влачи настрана, докато и двете се скриха под козирката на няколко стърчащи скали.

– Ау, боли! – изрева Ането. – Какво ти става, полудя ли?

Вместо отговор раничката мълчаливо посочи нагоре. Ането предпазливо подаде глава и веднага се сви обратно: на фона на небето ясно се различаваха силуетите на три птици, една голяма и две по-малки.

– Орлите! – прошепна тя и почувства как косата ѝ настръхва.

– Да се надяваме, че не са ни видели – измърмори раничката. – Ако ни хванат отново, не ми се вярва да се церемонят много-много.

За щастие сенките на птиците скоро изчезнаха. Изглежда, че двете приятелки бяха останали незабелязани. За всеки случай обаче те изчакаха още известно време, преди да се покажат от скривалището си.

– А сега какво? Имаш ли някаква идея? – попита Ането, докато плюеше във водата. – Мене ако питаш, работата не изглежда добре. Погледни как всичко ври и клоочи. И желязо да хвърлиш, пак ще стане на парчета.

– Ще трябва да си поиграем на каубои и индианци – каза раничката, докато вадеше дълго въже. – Можеш ли да хвърляш ласо?

– По дяволите! Няма смисъл, нищо не става.

Ането ядосано захвърли мокрото въже и приседна на пясъка. Вече втори ден отчаяно се опитваха да хванат някое от плуващите по течението дървета, но нищо не се получаваше. Оказа се, че да се хвърля ласо съвсем не е лесна работа. Колкото и да се мъчеха, не успяваха даже и да докоснат дърветата, камо ли да ги хванат. Ането така се разлюти, че един или два пъти за малко щеше да падне във водата. Раничката пък дори и не се опитваше вече – късите ѝ лапи никак не бяха пригодени за хвърляне на въже. Двете седяха унило на тясната пясъчна ивица и се чудеха какво да правят.

Над главите им се чу пронизителен крясък. С крайчеца на окото си Ането видя голяма сянка и се сви уплашено.

– Орлите! – извика тя отчаяно. – Тоя път ни спипаха!

Изминаха няколко дълги секунди. От страх Ането не смееше да повдигне глава.

– Спокойно, това не са орлите – обади се раничката. – Но не съм сигурна дали тоя разбойник е по-стока от тях. Гледай го само какъв зъл изглежда.

Червенокоска предпазливо се огледа.

Недалеч от тях на камъните беше приседнала огромна чайка, облечена в избеляла моряшка фланелка и панталон само с един крачол. На мястото на втория крачол се виждаше грубо изрязан дървен крак. Множество татуировки украсяваха сбръчканата шия на стария разбойник, а на ушите му – доколкото може да се говори за уши при една чайка – висяха големи обици. Без да обръща внимание на двете приятелки, той извади от джоба на панталона си малка лула и започна да пуфка с удоволствие.

– Стига си подскачал! – извика той по едно време, като гледаше надолу към единствения си крак. – И да скачаш, и да не скачаш, все тая. Ако бях по-млад и по-малко гладен, можеше и да те пусна, но на тия години вече не мога да подбирям.

Едва сега Ането забеляза, че чайката е притиснала с крак нещо лъскаво, което се мятеше насам-натам. Тя се приближи и загледа любопитно. Оттук вече се виждаше по-добре. Разбойникът беше хванал малка рибка, която отчаяно се опитваше да се освободи.

– Моля те, пусни ме! – пищеше рибката. – От мен и без това няма да се заситиш! Татко ще те награди богато, ако ме пуснеш, повярвай ми!

– Така казват всички! – отвърна чайката, без да отслабва хватката си. – Я седи кротко, докато си изпуша лулата, пък след това – всекиму своето.

– Ама че разбойник! – възмути се Ането. – Всеки може да види, че с тази рибка няма да се засити! Не, не мога да оставя тази работа така!

Тя се изправи пред чайката и я загледа предизвикателно, поставила юмручета на хълбоци.

– Ало, господине! – извика тя. – Не ви ли е жал за малката рибка? С нея и без това няма да се заситите, защо не я хвърлите обратно?

– Жал, не жал – гладът не пита. От два дни насам нищо не съм ял, не мога да избирам – отвърна чайката начумерено. – А ти не си пъхай носа в чужди работи, че някой може и да ти го скъси.

Ането понечи да отвърне остро, после размисли и се отказа. Тя изсумтя сърдито и се върна обратно при раничката, като клатеше глава.

– Горката рибка! Толкова малка – и вече трябва да загине! Тоя гнусен разбойник не ще и дума да чуе!

– Хм, може би не всичко е изгубено – отвърна раничката разсеяно. – Да се надяваме, че тоя бандит има малко разум в главата си.

– Какво искаш да кажеш? – попита я Ането любопитно. – Кажи де, какво измисли!

– Ей сега ще видиш. Почакай само минутка.

Раничката се приближи към чайката и запристъпя от крак на крак.

– Добър улов днеска, а? – подхвърли тя предпазливо.

– Ха, добър! – изсумтя чайката презрително. – Тоя дребосък не може даже гърлото ми да смаже. Ама пусти глад не пита! По-добре един дребосък, отколкото нищо.

– Е, да – съгласи се раничката. – А още по-добре щеше да е, ако бяха пет-шест, нали?

– А най-добре щеше да е, ако рибките растяха по дърветата! – отвърна чайката троснато. – Я стига си бърборила глупости, че започвам да се ядосвам! Не ми стига колкото съм гладен, ами и празни приказки трябва да слушам отгоре на това!

– Е, както искате ... Аз само се питах дали няма да размените тази малка рибка срещу пет големи риби ... Но щом сте в такова лошо настроение ...

Тя се обърна и понечи да се върне обратно.

Чайката изведнъж престана да пуфка луличката си.

– Ей, дребосък, я почакай малко! Какво, какво каза?

– Тъкмо се питах дали ще се съгласите да размените една малка рибка срещу пет големи – повтори раничката с готовност.

– Че кой ще е толкова глупав да предложи такава размяна?

– Ами аз например.

Тя извади от джоба си голяма консервена кутия. Действително, на капак бяха нарисувани пет големи риби.

Разбойникът изведнъж се разбърза.

– Я дай да видя! – Той се пресегна и грабна консервата. – Брей, вярно! Гледай ти какви глупаци имало ...

После му хрумна нещо друго и той подозрително започна да оглежда кутията от всички страни.

– Хей, я почакай! Да не ме будалкаш? Как се отваря тази чудесия?

– Проста работа. Трябва само да дръпнете пръстена нагоре. Ето така.

Тя му показва как да отвори консервата. Замириса апетитно на риба.

– Добре, добре – разбърза се разбойникът отново. – Взимай дребосъка, твой си е.

Той припряно набути лулата си обратно в джоба, още веднъж изгледа раничката подозрително, после разпери крила и отлетя. Без да губи време, тя грабна малката рибка, приближи се до брега и я хвърли във водата.

– Крайно време беше. Горката, вече съвсем се беше оклюмала.

Ането я гледаше с възхищение.

– Страхотна си! Ако не беше ти, горката рибка щеше да загине!

– Ами! Черен гологан така лесно не се губи! – обади се тънко гласче откъм реката.

Ането се огледа стреснато. Малката рибка беше се показала над водата и им махаше с перки.

– Между другото, исках да ви благодаря за това, че ми спасихте живота! – продължи тя, като се покланяше театрално. – Нали така се прави в приказките? Доколкото знам, на това място трябва да кажа: „Ако имаш нужда от мен, повикай ме и аз ще ти помогна!“ Така де, да не помислите, че съм някой неблагодарник! Хайде сега, чао, че имам работа.

Тя се обърна и се наклони да си тръгва.

- Хей, почакай! – викна Ането. – Ние наистина имаме нужда от помощ!
- Така ли? – обърна се рибката, видимо разочарована. – Точно сега ли? Не можете ли да почакате малко?
- Какво значи „точно сега“ – разлюти се Ането. – Обещанието си е обещание, какво взе да увърташ?
- Не увъртам, просто си мислех, че такива обещания само в приказките се изпълняват! – отвърна рибката троснато. – Казвай тогава, ама побързай, че имам билети за кино!
- На всяка цена трябва да се измъкнем оттук и да се върнем в гората. Имам много спешна работа, разбираш ли?
- Спешна, как ли не! – промърмори рибката ядосано. – А моят филм да не е по-малко спешен? Ако пропусна началото, ще се скъсам от яд! Но, хайде, от мен да мине, ще видя какво мога да направя.

* * *

Ането направо не можеше да повярва на очите си. Никога през живота си не беше виждала такава огромна риба, че и със златна корона на всичко отгоре. Реката изведнъж престана да изглежда така голяма и заплашителна, исполинското тяло на рибешкия цар сякаш я запълваше от край до край.

– Добър ден, госпожице – поклони се елегантно царят. – Разбрах, че моят пакостник пак си е навлякъл неприятности. Благодаря ви много, че сте спасили живота му!

– Ама вие ... Значи вие сте баща на малката рибка. Това истинска корона ли е?

– О, извинете! – притесни се рибешкият цар. – Толкова съм развълнуван, че напълно забравих да се представя: Шаран Трети, цар на рибите. Моят Шаранчо ми разказа всичко. Много благородно от ваша страна. Наистина много благородно.

– А, няма нищо – отвърна Ането. – Това си е напълно естествено, разбира се, че трябваше да помогнем. Между другото, ние също се нуждаем от помощ. Не можем да се измъкнем оттук, разбирате ли?

– Лесна работа! – отсече рибешкият цар. – Качвайте се на гърба ми, аз ще ви пренеса докъдето искате.

– Не е ли неудобно? – притесни се Ането. – Все пак вие сте цар.

– А, няма нищо, аз съм просветен монарх – отвърна огромната риба небрежно. – Качвайте се, качвайте се. Само след минута сме там.

Ането и раничката се вкопчиха в огромните перки на рибешкия цар и се оставиха да бъдат носени, затворили очи от страх. Пътуването обаче се оказа много по-леко и приятно, отколкото бяха си представяли. Преди да са изминали и пет минути те бяха излезли от каньона и вече плуваха между скалисти брегове, зад които се виждаше гората. Скоро спряха на брега, недалеч от мястото, където орелът беше грабнал Червенокоска.

– Е, добра сполука! – размърда перки царят. – И, ако ви дотрябвам, обадете се!

– Сбогом, сбогом! – викаха двете приятелки и махаха с ръце. – Много ни беше приятно да се запознаем!

След миг от рибешкия цар не беше останала и следа.

– Ама че мил цар! – възкликна Ането въодушевено. – Направо да ти се прииска да станеш русалка! На всяка цена ще му се обадя някой ден.

– Това май няма да стане така лесно – обади се раничката кисело. – Забравихме да попитаме къде и как можем да го намерим. И, освен това, погледни какво ни чака тук.

Ането се обърна и изохка от уплаха. В кората на едно от дърветата отсреща някой беше изчегъртал разкритен надпис: „Много поздравя от Хайно!“

Глава двадесет и четвърта:

Къщата на призраците

Да се ходи из тази част от гората беше всичко друго, но не и приятно. Първо, тук беше толкова мрачно, че двете приятелки трябваше да се държат за ръка, за да не тръпнат от страх. И второ – което беше още по-лошо, гората беше някак неестествено тиха. Само вятърът ревеше протяжно в короните на дърветата и от време на време се чуваше мъчително скърцане, като че някое от огромните вековни дървета се кани да падне точно върху главите им. Стиснали зъби и присвили глави между раменете, те продължаваха напред по тясната пътека, но сърцата им биеха до пръсване.

Мисълта за Хайно и неговите бандити не ги оставяше на спокойствие. Какво ли е намислил старият негодник? Дали ще успеят да стигнат до къщата на призраците? Или клопката ги очаква още на следващия завой? Всеки шум ги караше да подскачат, всяка сянка им приличаше на паяк. Пребледнели от напрежение, те боязливо се промъкваха между дърветата, непрекъснато очаквайки нападение.

Едва ли е за учудване тогава, че когато най-после стигнаха до старата, порутена сграда, те изпитаха по-скоро облекчение, отколкото страх. Нямаше съмнение – намираха се пред къщата на призраците! Всичко наоколо говореше за разруха и опустошение, както си му е редът при една къща, пълна с призраци. Дворът бе пълен с бурени и храсти, по-високи от човешки ръст. По стените пълзяха бръшлян и диви лози, прозорците едва се различаваха, и то само защото повечето от тях зееха като кухите очи на череп. Керемидите по покрива бяха изпадали, комините – също. По някога кокетната веранда, покрита с големи плочести камъни, гордо се разхождаха зелени гущерчета. Всичко изглеждаше така, сякаш току-що е имало земетресение. Ането направо беше готова да заподскача от радост. Най-после! Най-после!

Тя се приближи до двукрилата входна врата и протегна ръка, за да я отвори. Раничката, както винаги, предпочете да изчака.

– Хм, не мислиш ли, че е опасно? – подръпна тя Ането. – Ами ако призраците са в къщи?

– Да ти кажа честно, нямам ни най-малка представа – отвърна Червенокоска замислено. – Но, като помисля само, че онзи тайнствен глас вече на два пъти ни спасява ... Сигурно и този път няма да ни остави съвсем без помощ, не мислиш ли?

– Абe, един път стомна за вода, два пъти стомна за вода ... на третия път нали знаеш какво става? Ако бях на твое място, нямаше да се набутвам вътре преди да съм се опитала да узная нещо повече за тия ... мутри.

– И таз добра! – възкликна Ането. – Препминахмe през какви ли не трудности, за малко да ни изядат, само и само да стигнем дотук, и точно сега, когато сме на прага, да се колебаем? А, не, без мене, моля! Ако искаш, ти остани отвън. Аз обаче влизам, пък да става каквото ще! Трябва най-после да разберем кои са тия призраци.

Тя протегна ръка, хвана тежката метална дръжка и я натисна без повече колебание. Огромната врата изскърца жалостиво и полека поддаде. Лъхна ги миризма на мухъл и застояло. Червенокоска предпазливо провря глава през процепа.

– Какво има, виждаш ли нещо? – прошепна раничката зад гърба ѝ.

Ането не отговори. Смелостта ѝ бързо започна да се изпарява. Вътре беше толкова мрачно, че колкото и да се напъваше, тя не успя да различи нищо друго освен смътните очертания на просторна зала. За сметка на това обаче къщата беше пълна с най-различни шумове – един от друг непознати и страшни. Някои от тях без съмнение идваха от вятъра в комина, но Червенокоска можеше да се закълне, че ясно чува множество стъпки, идващи от всички възможни посоки, врати, които се отварят и затварят, та даже и неясен шепот, отекващ между високите сводове на мрачната зала. За момент тя съжали за прибързаните думи от преди малко, но за връщане вече и дума не можеше да става. Пребледняла като платно, тя се промъкна през тесния отвор и застина на няколко крачки от вратата, очаквайки очите ѝ да свикнат с тъмнината. Раничката се притисна до нея, треперейки като лист.

– Няма ли да е по-добре да отворим широко вратата? – предложи тя с треперлив глас. – Тук нищо не се вижда.

В отговор се чу рязък звук, сякаш два остри предмета се удариха един о друг. Някъде отстрани избухна светлина, която за момент ги заслепи и ги накара да изпищят от ужас. Те прикриха очи с ръце и застинаха като

зайчета, уловени в лъчите на автомобилни фарове. Известно време само воят на вятъра нарушаваше тишината. Най-после Ането се осмели да погледне.

Намираха се в преддверието на голяма зала, покрита с мраморни плочи. Право пред тях се виждаше широка стълба, която водеше нагоре към втория етаж. Лявата стена беше заета от огромен гоблен, толкова избелял и покрит с прах, че почти нищо не можеше да се различи от някогашните му мотиви. На дясната стена се намираше камина, в която гореше буен пламък – или по-скоро странна зелена светлина, която осветяваше всичко, но не излъчваше ни най-малка топлина. Две врати водеха наляво и надясно, множество други врати се виждаха на втория етаж.

Опитвайки се да не слуша задъханите удари на сърцето си, Ането направи няколко колебливи крачки навътре в залата. Откъде ли ще се появят призраците? И дали ще я нападнат, както винаги досега? А може би вече са се научили да се пазят от нея – нали тайнственият глас винаги досега я спасяваше?

– Аха, значи все пак успя да се промъкнеш дотук, а? – изсъска един глас, изпълнен със злоба и ненавист. – Сигурно си мислиш, че дори и тук всичко ти е позволено?

Червенокоска подскочи. От уплаха за малко да изпищи.

На широката стълба стояха, появили се като от въздуха, два призрака, които те не бяха срещали досега. Първият от тях – огромен клоун със сини коси, зелена кожа и лице, подобно на ябълка, проядена от червеи –, беше облечен в невероятно пъстри дрехи, помпозна шапка и обувки, в които биха могли да се поберат поне още два чифта крака освен неговите собствени. Другият очевидно беше призрак-жена: скелетоподобна фигура с ярковиолетови коси, облечена отгоре до долу в розово. Изпод широката ѝ пола се виждаше един-единствен крак, тънък и дълъг като крака на странна водна птица. С небрежно движение тя се плъзна по перилата на стълбата, приземи се пред Ането и я загледа с пронизителни, огнени очи. Другият призрак се задоволи да наблюдава сцената от разстояние, но нямаше съмнение, че в случай на нужда той би могъл да се движи не по-малко ловко и бързо от еднокраката си спътница.

– И така, червенокосата напаст най-после стигна до къщата на призраците – продължи скелетоподобната жена без да се обръща конкретно

към някого. – Без съмнение, това означава, че тук в най-скоро време трябва да се очакват множество нещастия и злополуки. Какво ще кажеш, Тото?

– Не знам, но само като я погледна и ми иде да я стрия на прах! – отвърна призракът със зелената кожа, нервно потривайки огромната дупка, където някога е бил носът му. – Ако не беше забраната на стареца, досега сто пъти да съм я размазал като нахална муха.

– Старецът, старецът! Винаги старецът! Като че сме деца, които нищо не могат да решават сами! – изрева някой отгоре. – Какво чакаме, хайде да я изхвърлим навън! Поне това можем да си позволим, не мислите ли?

Преди да е успяла да обърне глава, Ането се видя заобиколена от всички призраци, включително и тия, които вече беше срещала – мечока с кървавите очи, костеливата жена с наметалото и еднокракия динозавър. Макар и да беше ясно, че те нямат намерение да я нападат, самото им присъствие беше толкова ужасно, че тя изгуби ума и дума. От всички страни я пронизваха погледи, изпълнени с омраза, въздухът беше буквално пропит от непоносимо напрежение.

– Почакайте! – обади се костеливата жена с наметалото. Качулката падна от главата ѝ. За момент се откри напълно гол, мъртвешки лъскав череп. Тя побърза да наметне отново качулката, сякаш се срамуваше от вида си. – Почакайте! Не мислите ли, че бихме могли да ѝ обясним нещо. Та тя изобщо не разбира за какво става дума.

– Никога! – изрева мечокът. – По-скоро бих умрял, отколкото да имам нещо общо с тая... мъчителка! Никога, никога!

Той прекоси цялата огромна зала с един-единствен скок, разтвори вратата широко и изрева:

– Марш навън! Изчезвай, преди да е станало късно!

– Но аз... – опита се да каже нещо Ането.

– Изчезвай! – изрева мечокът, та чак стените затрепериха.

Без да чака нова подкана, раничката я сграбчи за ръка и двете изхвъркнаха навън. Тежката врата се затръшна зад гърбовете им с гръмотевичен трясък. Някак от само себе си те се понесоха в галоп по пътеката – далеч, колкото се може по-далеч от това злокобно място.

– Ох, краката ми се подбиха от скитане, повече и крачка не мога да направя. Пък и, честно да ти кажа, мисля, че е време да поговорим.

След дълго ходене – или по-скоро бавно тичане – те току-що бяха стигнали до място, от което пътеката се разклоняваше в две посоки. Даже и страхът от Хайно беше избледнял след онова, което току-що бяха преживели. Омразата на призраците, непонятна, но едва ли случайна, тежеше върху раменете им като невидимо бреме. Раничката вече на няколко пъти се беше опитвала да започне разговор, но Ането мълчеше и продължаваше да върви, намръщена и потънала в мисли. Тук обаче трябваше да спрат – ако не за друго, то поне за да решат коя посока да изберат. Раничката беше твърдо решена да започне неприятния разговор, пък ако ще да се стигне и до караница.

– Слушай, така не можем да продължаваме – поде тя отново. – Очевидно е, че призраците те мразят – и то много силно, няма какво да го увъртаме. Отначало се съмнявах, но сега вече и дума не може да става за грешка. Имаш ли някаква представа защо е така?

– Ти какво, да не смяташ, че съм специалистка по призраци? – озъби се Червенокоска. – Ако знаех, щях ли сега да съм тук?

– Добре де, даже и да не знаеш съвсем точно, може би все пак имаш някаква представа. Нещо, което ти се е случило много отдавна, което не си разбрала или просто си забравила? Помисли добре, моля те!

– Няма какво да си припомням! – отвърна Ането сърдито. – Казвам ти веднъж завинаги: нито съм имала, нито пък искам да имам нещо общо с тия ... отвратителни чудовища! Мене ако питаш, най-добре е да изчезваме оттук колкото се може по-скоро. Не е ли вече ясно, че нищо няма да научим от тях?

– Хе, какво пък ти стана сега? – загледа я раничката слисано. – Допреди малко беше толкова сигурна, че сме на прав път, сега изведнъж искаш да се махаме оттук? Вече нищо не разбирам, честна дума!

– Няма нищо за разбиране! – Ането стисна устни до побеляване. – Просто ми дойде до гуша от тия чудовища! Не искам да си имам повече работа с тях, това е всичко!

– Чакай, чакай, помисли сама! Госпожа Бухалица съвсем ясно ни каза, че тук е мястото, където ще намерим отговора. Така ли беше или не?

– Така беше – изръмжа Ането.

– Тогава за какво са всички тия приказки? Да не би да си решила да оставаш в гората?

– Не, но ...

– Какво „но“? Защо се дърпаш през цялото време? Какво ти става, нищо не разбирам? ... Да ти кажа честно, вече направо мисля, че криеш нещо.

– Нищо не крия! – избухна Ането не на шега. Устните ѝ се разтрепериха, очите ѝ се напълниха със сълзи. – Ако и ти не ми вярваш, то какво ми остава тогава? Погледни ме в очите! Все още ли мислиш, че крия нещо?

– Добре, добре, вярвам ти! Сега вече виждам, че не ме лъжеш. И все пак... ще те помоля да ми обясниш защо искаш да се махаме ... След всички тези усилия ... Поне това трябва да ми кажеш.

Нещо сякаш се прекърши вътре в Ането. Тя се разхлипа не на шега и започна да пелтечи през сълзи:

– Не ... знам ... И аз самата ... не знам ... Никой още не ме е мразил ... Никой, разбираш ли? Ка ... какво съм им направила, защо са толкова зли с мен? По-добре ... по-добре щеше да бъде направо да ме изядат ... вместо да ме гледат така! Само като си спомня за тия погледи ... краката ми се подкосяват, разбираш ли? Не искам, не искам да ги виждам повече!

– Добре, добре, сега вече разбирам – раничката я прегърна и я притисна до себе си. – Слушай, обещавам ти, че няма да се връщаме обратно в къщата ... поне в тоя вид. Честна дума!

– Ка ... какво искаш да кажеш? – стресна се Ането.

– Искам да кажа, че ще трябва да измислим начин да влезем в къщата, без призраците да ни разпознаят. Тогава вече сигурно ще можем да поговорим с тях. Нали разбираш, само те могат да ни кажат за какъв дявол се разхождаме тук немили-недраги. Без тоя разговор нищо не можем да направим. А това значи, че ще трябва да измислим нещо друго.

Очите на Ането започнаха полека да се проясняват, сякаш някой топеше с дъха си леда на замръзнал прозорец.

– Мислиш ли ... че ще успеем? – попита тя плахо.

– Разбира се, че ще успеем, да не ни е за пръв път? – ухили се раничката широко. – Веднъж като отворим торбата с хитростите, после спиране няма, нали знаеш?

* * *

Лявото разклонение на пътеката ги изведе до поляна, заобиколена от невисока, порутена каменна ограда. Очевидно някога на това място се беше намирала малка царевична нива – отделни стъбла, полузадушени от плевели и треволяк, все още можеха да се различат тук и там. По средата на поляната, килнато на една страна като кулата в Пиза, стоеше самотно плашило. То беше направено от два кръстосани пръта, облечени в стари парцаливи дрехи, наметнати с окъсано наметало. За глава му служеше голяма тиква с грубо изрязани очи, уста и нос, с набучени птичи пера, които го караха да прилича на индианец. Няколко огромни гарвани бяха накацали по раменете на плашилото и, несмущавани от присъствието му, важно погракваха от време на време. Като видяха Ането и раничката, те уплашено се разлетяха във всички посоки.

– А, значи все пак и тук имало някакви животинки – промърмори раничката облекчено. – Уф, така се чувствам малко по-добре. Друго е все пак да знаем, че не сме единствените живи същества тук.

– Хубави животинки, няма що – стресна ги един стържещ глас. – От тия разбойници нямам нито минута мира! Ако само можех да се отърва от тях!

Ането и раничката се огледаха стреснато. Плашилото, начумерено като от зъбобол, ги наблюдаваше и сърдито клатеше глава.

– Ей, че ме уплаши! – провикна се Ането ядосано. – Не можеш ли първо да кажеш здрасти?

– Здравсти – каза плашилото, но си личеше, че не е особено очаровано. – Ти пък откъде идваш?

– Оттам – посочи Червенокоска с палец зад гърба си. – Ти как се казваш?

– Фреди – изпъчи се плашилото. – Експерт по охраната. Имам двадесет и пет години практика.

– Аз съм Ането. Или Червенокоска, ако така ти харесва повече ... Хубаво наметало имаш.

Фреди се поотпусна и започна да гледа малко по-приятелски.

– Благодаря. То изглежда малко остаряло, но има голяма стойност. Говори се, че някога е принадлежало на прочутия призрак от Кентървил.

– Призрак? – Ането се огледа страхливо във всички посоки. – Ти ... да не би да познаваш призраците?

– Не, но ... Всъщност, може да се каже, че сме нещо като приятели.

– Наистина ли? ... Кой са те? Откъде идват? Защо са толкова страшни?

– Ей, по-полека, по-полека! – намръщи се Фреди отново. – Те ми помагат от време на време, това е всичко.

– Как ти помагат?

– Ами, когато прелитат над поляната, гарваните се плашат и излитат. Така имам малко спокойствие ... поне за кратко време.

– А, това ли било ... Аз пък си помислих, че наистина ги познаваш. Ти тук ли живееш?

– Аз не живея, а охранявам. Професионално плашило, нали разбираш? Ако не съм аз, птиците отдавна да са разграбили всичко.

– Хм, тия птици май доста те нервират, а?

– А, остави се. Я дай по-добре да говорим за нещо друго.

Червенокоска го изглежда любопитно.

– Защо, толкова ли ти е зле?

– Това наистина ли те интересува? – отвърна Фреди колебливо.

– Инак щях ли да питам?

– Добре тогава, прецени сама: за какво става едно плашило, от което птиците вече не се страхуват?

– Аха ... Сега вече разбирам ... И нищо ли не може да ти помогне?

– Остави се, всичко съм опитал. Няма оправия, за нищо не ставам вече! Направо съм готов за боклука ...

Той стисна устни и замълча. Ако тиквата-глава не беше отдавна пресъхнала, от очите му сигурно щяха да започнат да се ронят сълзи. Ането, внезапно покъртена от думите му, също притихна. И толкова по-силно беше удивлението ѝ, когато раничката внезапно започна да я тегли за ръката, показвайки със знаци да бъде последвана.

– Какво става, какви те прихващат? Направо ми откъсна ръката! – понечи тя да се разсърди, когато отново навлязоха между дърветата. Плашилото, потънало в собствените си грижи, дори не беше забелязало, че двете приятелки са си отишли.

– Ш-ш-т, не викай толкова! – прекъсна я раничката възбудено. – Страхотен късмет извадихме! Тоя юнак Фреди има точно онова, от което имаме нужда.

– Нищо не разбирам. Какъв късмет? Аз виждам само едно нещастно старо плашило.

– Я го погледни още веднъж! – подхвърли раничката дяволито. – Нищо ли не ти прави впечатление?

– Хайде казвай, стига си го усуквала! Сега пък какво измисли?

– Наметалото! – произнесе раничката със същия тон, с който навярно Архимед е викал „Еврика“. – Наметалото на Фреди. Виждаш ли колко е голямо? Ако се качиш на раменете ми и двете се покрием, всички ще мислят, че и ние сме призрак. Плашилото нали каза, че това наметало било на Баскервилския призрак.

– Кентървилския призрак – поправи я Ането. – Има една приказка за него, страшно е интересна ...

– Добре де, няма значение, – прекъсна я раничката недоволно. – Важното е, че ако успеем да получим наметалото, работата ни е свършена. Под него призраците никога няма да ни разпознаят.

– Ако, ако ... Да не мислиш, че Фреди просто така ще ни подари наметалото си? Не чу ли като каза, че било много ценно? Бас държа, че за нищо на света няма да се раздели с него!

– Опала, не бъди толкова сигурна! – ухили се раничката самодоволно. – Аз вече имам една идея.

Тя бръкна в един от джобовете си и извади ... маската, с която преди време бяха измамили бобъра Хайно. Ането се ококори от удивление.

– Абе, ти колко джобове имаш всъщност? Понякога си мисля, че и вълшебна пръчица ще измъкнеш, стига да ни потребава ...

– Аз съм си прибрано момиче – отбеляза раничката скромно. – Човек никога не знае кое кога ще му дотрябва. А и, да ти призная, още от първия момент, в който я видях, тая маска ми се стори някак много ... важна. Даже и сега не ми се иска да се разделям с нея, но няма как.

– Но аз все още не разбирам какво си намислила – призна Ането малко засрамено. – За какво му е потрябвала тая грозна маска на Фреди?

– Почакай, ей сега ще разбереш всичко – изпъчи се раничката и, като отупа праха от маската, важно-важно закрачи обратно към плашилото.

– Фреди – извика тя още отдалече – нося ти добра новина!

Стреснато в мислите си, плашилото я изгледа не особено зарадвано.

– Надявам се само, че не става дума за пенсия. Казвай!

– Какво ще кажеш, ако отново те направим страшен? За птиците, искам да кажа. За да можеш да си вършиш работата.

– Как така „отново страшен“? Какво искаш да кажеш? – Фреди я разглеждаше със зле прикрито недоверие. – Тия гарвани са много хитри, не е така лесно да бъдат измамани. Нали ти казах, че вече съм опитвал всичко.

– Я погледни тук – тя повдигна маската и я приближи до огромните късогледни очи на плашилото. – Тази маска достатъчно страшна ли е или не?

Фреди изведнъж се оживи.

– Хм, никак не е лоша – прецени я той с професионален поглед. – Ако се прибавят някои по-особени звукови ефекти, може и да свърши работа. Слушай, я дай да опитаме. Постави я на лицето ми и се скрий някъде наблизо. Искам да видя какво ще стане.

Без да чака втора покана, раничката изпълни молбата му и побърза да се скрие, последвана от Ането. Не мина много време и гарваните започнаха да се завръщат, тежки и важни като членове на съдийска колегия. Както си му бяха свикнали, те накацаха по плашилото, което мъчително проскърца под тежестта им. Очевидно все още не бяха забелязали промяната.

Фреди изчака, докато птиците се настанят удобно, после изведнъж нададе пронизителен рев и завъртя маскираната си глава във всички посоки. Гарваните, очевидно много неприятно изненадани, побързаха да изчезнат, като мърмореха сърдито. Плашилото спря и се заоглежда недоумяващо, сякаш и само не можеше да повярва на случилото се. После изведнъж се развика отново, тоя път от радост.

– Ю-ху-у-у! Майко мила, видя ли какво става! – крещеше Фреди така, че перата по главата му се разлетяха. – Разбягаха се като пилци! Искам да ка-

жа, те и без това са си пилци, ха, ха, ха! Ура-а-а! Победа-а-а! Дръжте се, крадци, старият Фреди отново е тук! Хайде сега да видя колко сте смели, ха елате, ако ви стиска! Само да сте се мярнали наоколо, ще ви разпердушиня като пилци! Ла-ла-ла, ха-ха-ха, пука ми на шап-ка-та! – запя той фалшиво, като от радост даже успя да подскочи един-два пъти.

– Ей, тоя май се побърка – промърмори Ането загрижено. – Какво ти стана бе, да не ти прегоряха бушоните?

– Кой, аз ли? Ами, прегорели! Нищо ми няма. Старият Фреди не се дава така лесно, ти не гледай, че приличам на плашило! Ха-ха-ха! Видя ли, даже и вицове мога да измислям!

Той изведнъж се сепна.

– Хей, вие да не си приберете маската обратно? Искайте всичко друго, само това не! Без нея съм жив загинал, нали няма да ме оставите така?

– Не се безпокой, маската е твоя! – побърза да го успокои раничката. – Ако не исках да ти я подаря, хич нямаше да ти я показвам.

Фреди така се трогна, че за малко наистина да се разплаче.

– Не зная как да ти се отблагодаря ... Никога не съм срещал толкова щедро същество. Никога, честна дума!

– Е, да си призная, ти също можеш да ми помогнеш с една дреболия ... – започна раничката предпазливо.

– Казвай! Целия съм слух!

– Това старо наметало ... Цял живот точно за такова наметало съм мечтала.

В първия момент Фреди се поприсви недоволно, но после се ухили изпод маската.

– Е, какво пък? Танто за танто. Щом ти си толкова щедра с мен, то и аз ще ти се отплатя със същото. Вземай наметалото, твое си е! Със здраве да го носиш!

– Наистина ли? Ей, страхотен си! Но няма ли да ти е студено без него?

– Не, аз съм свикнал. Двадесет и пет години на пост, без нито ден отпуска, ако щеш вярвай! Направо съм за книгата на Гинес! ... Хайде, вземай, вземай, моля те! Инак много ще се обидя.

Без наметалото Фреди изгуби доста от страховития си изглед, но това очевидно не го смущаваше. Гордо изпъчен, той се оглеждаше победоносно и проскърцваше заплашително:

– Само да ми се мярнат пред очите! На парчета ще ги направя! Разбойници! Негодници! Ще ги науча аз тях как се краде царевица!

Макар и угрижени, двете приятелки не можеха да не се усмихнат при вида на наперения горски юнак. Малко по малко те бяха започнали да го харесват и вече го смятаха за приятел. Накрая обаче трябваше да се сбогуват – срещата с призраците не можеше да се отлага вечно. Фреди малко се понатъжи, но като се сети, че отново ще може да плаши птиците, бързо се развесели. Разделиха се с обещания за скорошна среща, макар че свитото сърце на Ането ѝ подсказваше, че това може би няма да е толкова лесно. Ухилен до уши, Фреди дълго маха подире им, викайки гръмогласно:

– И ако срещнете някоя самотна птица, изпратете я насам. Старият Фреди гори от нетърпение! Ха-ха-ха!

Глава двадесет и пета:

Тайната на призраците

Голямата зала в къщата на призраците беше празнично осветена. Освен огъня в камината, който гореше с пълна сила, на тавана ослепително блестеше огромен полилей, а по стените се гонеха весели пълзящи светлини. Дори огледалата бяха грижливо избърсани, за да се придаде по-празничен вид на обстановката. Събрани в кръг по средата на залата, призраците страхопочтително наблюдаваха високата прегърбена фигура, загърната от глава до пети в старо, протрито наметало.

– Престани да се препираш, Теди! – каза раздразнено еднокраката жена с лилавите коси. – Щом казва, че е призрак, значи е призрак. Не чу ли като каза, че идвал от ... а-а-а, забравих как се казваше.

– Кентървил. Аз съм прочутият призрак от Кентървил – натъртено повтори Ането. Под тежкото наметало беше ужасно горещо, а и страхът така притискаше гърлото ѝ, че тя сама не можеше да разпознае гласа си. – Който не ми вярва, нека сам прочете историята. Тя отдавна е описана.

– Глупости! – каза слепият мечок заядливо. – Призраци всъщност няма! Това са бабини деветини, приказки за непослушни деца!

– Ако можеше сам да го видиш, друга песен щеше да запееш – намеси се огромният призрак с надупченото лице. – Само като го погледна и косите ми настръхват.

– Почакайте, почакайте! – каза Ането раздразнено. – Какво означават тия приказки ... Че нямало призраци и прочие? Ако няма призраци, то какви сте вие тогава? Нали това е къщата на призраците? Да не би да съм сбъркал нещо?

– Нищо не си сбъркал – обади се еднокракият динозавър. – Това наистина е къщата на призраците. Така наречената къща на призраците, искам да кажа.

– Вече нищо не разбирам – отвърна Ането. – Вие призраци ли сте или не?

– А, това е дълга история, пък и не е много интересна – каза жената с лилавите коси. – Разкажи ни по-добре нещо за себе си. Един истински призрак сигурно може да разкаже много интересни истории.

Ането направо се задъхваше от нетърпение, но въпреки това реши първо да задоволи любопитството на призраците.

– Ами нищо особено. Аз съм на около петстотин години, живея в един стар замък и всички ужасно се страхуват от мен. Искам да кажа, страхуваха се. Ей, всичко това вече е описано надълго и нашироко, не сте ли чели историята?

– Ами ние ... не можем да четем – обади се костеливата жена с наметалото. – Разказвай по-нататък, страшно е интересно.

– Та, значи, всички много се страхуваха от мен... – започна Ането не съвсем уверено. Как точно се развиваше тази история? В главата ѝ се въртяха само откъслечни спомени.

– От нас също всички се страхуват – каза слепият мечок вече по-приятелски. – Много е скучно, нали?

– Ами да, скучно е наистина – съгласи се тя, после продължи. – Но един ден в замъка дойдоха тези американци. Забравих вече как се казваха, пък и няма значение. Те имаха три деца – две момчета и едно момиче. Момчетата бяха много непослушни и постоянно ме дразнеха, но момичето ме обикна и помогна да се изпълни предсказанието.

Призраците заподскачаха възбудено.

– Предсказанието ли? – завикаха те един през друг. – И при теб ли имаше предсказание?

– Какво, да не би и при вас да има предсказание? – Ането притеснено се питаше докъде ли може да разказва без да се уплете в лъжи и противоречия.

– Нашата история е далеч по-безинтересна – отвърна слепият мечок нетърпеливо. – Разказвай, разказвай по-нататък!

– Ами то нищо повече за разказване няма. Малката Вирджиния помогна да се изпълни предсказанието, нали ви казвам. Това е краят на историята.

– Значи е истина? – плесна с ръце еднокраката жена. – Предсказанието се изпълнява? Спасителят наистина идва?

– Да, така е – отвърна Ането предпазливо. – Но вече направо умирам от нетърпение да узная нещо повече за вас. Кои сте вие? Откъде идвате? И, ако не сте призраци, то какво сте тогава?

Призраците се заоглеждаха един друг, сякаш всеки от тях очакваше някой друг да започне.

– Ние сме... – запелтечи объркано огромният мечок. – Искam да кажа, ние бяхме... О, срамувам се да кажа, не може ли някой да ми помогне?

– Аз не се срамувам – отсече еднокракият динозавър. – Ние не сме никакви призраци, а детски играчки, това е всичко.

Ането така се сепна, че едва не падна от раменете на раничката. Играчки? Какво означава това пък сега?

– Забравяш най-важното, Дино – намеси се призракът с надупченото лице. – Ние сме не какви да е играчки, а *счупени* детски играчки.

Червенокоска съвсем се обърка и това, разбира се, доста я подразни.

– Какво? – подхвърли тя ехидно. – Счупени детски играчки ли? Я не се шегувайте с мен, та вие изобщо не приличате на играчки. Никоя играчка не е толкова гроз... толкова страшна като вас.

– Ние не винаги сме били толкова страшни и грозни, господин Призрако – отвърна костеливата жена с подчертано достойнство. – Аз например бях много красива говореща кукла.

– Аз бях грациозна балерина – каза еднокраката жена.

– А аз – смешен клоун – обади се призракът с надупченото лице.

– Аз и преди бях динозавър, но не бях нито грозен, нито страшен.

– Аз пък бях мече Теди – каза огромният мечок. – Да си виждал някъде страшно или грозно мече Теди?

Ането изведнъж се разтрепери. Едно неясно предчувствие започна да я обхваща – тежко и потискащо като полузабравен кошмар. Тя събра всички сили и се опита да го прогони, но това не ѝ се удаде. Някъде отзад в главата ѝ започна да почуква един глас, който се опитваше да изскочи напред и да каже нещо много, много неприятно, но тя го избута обратно и продължи разговора, макар това да ѝ костваше огромни усилия.

– Но как стана така, че се превърнахте в приз... в това, което сте сега? И как попаднахте в гората?

– *Всички счупени играчки* се превръщат в призраци и рано или късно попадат в една такава гора – отвърна тъжно еднокраката жена. – Такъв е редът на нещата. Така поне казва старецът.

– Старецът? – попита Ането с присвито гърло. – Кой е той? И каква е тая история със спасителя?

Сега беше ред на призраците да се удивят.

– Точно същата, както и твоята – отвърна мечокът недоумяващо. – Някой ден тук ще дойде нашият спасител и тогава ние отново ще се превърнем в това, което бяхме: красиви детски играчки.

– Кой казва това? – прекъсна го Ането. Незнайно защо, през цялото време я изпълваше неистово желание да докаже, че призраците говорят втели-некипели, че само се опитват да я залъжат с измислени истории.

– Старецът, кой друг? – подхвърли мечокът раздражено. Види се, той също не беше от търпеливите.

– Но кой е тоя старец? – избухна Ането. – Като знае толкова много, защо не се покаже? Искам да говоря с него.

Сега вече всички играчки-призраци започнаха да губят търпение.

– Старецът си е старец, какво повече има за разказване? – отвърна сърдито еднокракият динозавър. – Той идва и си отива когато иска, ако желае да се срещне с теб, сам ще се покаже.

Ането разбра, че е прекарила, но един въпрос все пак не ѝ даваше мира.

– Добре тогава, само още един, последен въпрос – каза тя задъхано. – Кой ви причини всичко това? Кой ви счупи?

– Какво значение има това? – попита костеливата жена с наметалото и я загледа изпитателно. Ането имаше чувството, че огнените ѝ очи виждат дори през кентървилското наметало.

– Нищо особено – запелтечи тя. – Просто си мислех, че ... сигурно идвате от някое ужасно място.

– Нищо подобно, ние си живеехме в най-обикновена къща с най-обикновено дете, както и всички нормални играчки – отвърна призракът с надупченото лице.

– Името. Кажете ми името! – изсъска Ането. Гласът ѝ, задъхан и пресеклив, звучеше като свирката на детско локомотивче.

– Ей, ти наистина си странен! – учуди се мечокът. – Какво значение има името на едно малко момиче? Най-обикновено дете, нали ти казахме вече?

Ането почувства, че започва да я облива студена пот.

– Това момиче ... има червени коси, нали? – прошепна тя, останала напълно без сили.

Призраците уплашено отскочиха настрани.

– Кой си ти? – извика мечокът, бранейки се с лапи от невидим нападател. – Кажи веднага откъде познаваш червенокосото Ане?

Отговор не последва. Изпод тежкото наметало на призрака от Кентървил се зачу сподавено хлипане, после дрехата се разтвори и падна на земята. Призраците изведнъж настръхнаха и започнаха заплашително да се приближават.

* * *

– Назад! Никой да не я докосва! – зачу се изотзад заповеден глас – същия, който винаги досега беше спасявал Ането от призраците.

Всички спряха като заковани. Червенокоска, която междувременно беше скочила от раменете на раничката, бавно се обърна и затърси с очи притежателя на гласа. Най-после! Този път той наистина се беше появил. Тя понечи де се втурне към него, за да му благодари, но изведнъж се спря и го загледа втрещено. Отсреща пронизително я гледаха две познати очи, захлупени под най-гъстите вежди на света.

– Господин Лапцев – прошепна тя тихо. – Не очаквах да ви срещна ... точно тук.

– Крайно време беше – отвърна старецът. – Вече бях започнал да се страхувам, че няма да успееш. Твоите играчки отдавна те очакват.

– Нищо подобно! – изрева мечокът. Всички подскочиха от уплаха. – Никой не я очаква тук! Никой! Тя е ... най-омразното същество на тоя свят, ние не искаме дори да я виждаме! Да се маха, веднага да се маха оттук!

– Моля ви, моля ви, помогнете ми! – изпищя Ането, гледайки умолително към Лапцев. – Кажете му, че това не е вярно, че аз не съм онова, което той си мисли! Това ... това не може да бъде истина!

– Напротив! – каза Лапцев меко, но настоятелно. – Това, което чу, е истина! И ти го знаеш не по-зле от тях самите. Всяка една от тези играчки някога беше твоя играчка. И всяка от тях се оказа тук по твоя вина. Спомняш ли си как отрязва косите на куклата? А носа на клоуна, очите на мечето, крака на балерината? Да изреждам ли още?

Ането покри лице с ръце и отново се разхлипа.

– Не, не, моля ви!

Господин Лапцев се приближи бавно и постави ръка на рамото ѝ.

– Време беше вече да узнаеш, че нищо на тоя свят не остава без следа, Ане. Една счупена играчка, една лоша дума, един сърдит поглед – всичко това остава някъде и не изчезва, даже и ако ние отдавна вече сме го забравили. Погледни към тези нещастни играчки – за кратко време, докато ти ги обичаше и се грижеше за тях, всяка от тях беше най-щастливото същество на света. Но сега те са осъдени да обикалят като призраци из тази страшна гора – защото ти ги изостави и захвърли.

– Моля ви, моля ви, пощадете ме! – проплака Ането. – Не мога повече!

– А дали си заслужила пощада? Как мислиш?

– Моля ви, дайте ми някаква възможност да поправа стореното! Само една-единствена, моля ви!

– Какво ще кажете, можем ли да ѝ се доверим? – обърна се старият вълшебник към играчките-призраци.

Те отново настръхнаха и се развикаха един през друг.

– Не, не, изхвърлете я навън!... Никаква прошка!... Вън!... Който няма милост, сам няма да получи милост!

– Почакайте, почакайте малко! – прекъсна ги Лапцев. – Има още нещо, което трябва да ви разкажа ...

Всички замълчаха и зачакаха. След като се увери, че го слушат, той отново заговори.

– Последната част от предсказанието все още ви е непозната. Опитвах се да ви спестя това, защото знаех колко трудно ще ви бъде да го приемете, но не мога да отлагам повече – Той въздъхна тежко. – Краят на предсказанието гласи така: *Никой не може да поправи злото, сторено от някой друг. Само ръката, която е предизвикала едно нещастие, може да го поправи.*

Изведнъж стана тихо. Никой не смееше да се обади или помръдне, само пълзящите светлини все още подскачаха наоколо, безразлични към човешките несрети.

– Но това означава, че ... – престраши се най-после безносият клоун.

– Това означава, че в този момент никой от нас няма избор – подхвана отново Лапцев. – Само Ането може да върне обратно изгубения ви образ. Единствената надежда сега е в това тя да успее да се справи с изпитанията.

Тук отново се намеси огромният мечок.

– Не, не, всичко друго, но не и това! – изрева той ядно. – Не искам да имам нищо общо с нея! По-добре да си остана призрак!

– Всички ли мислите така? – изгледа ги Лапцев въпросително.

Играчките-призраци се развикаха едни през други.

– Да, да! ... Не искам да я видя повече! ... Всичко друго, но не и това!

– Съжалявам ... Искрено съжалявам – промълви старецът замислено. – Това означава, че нищо повече не може да се направи. За да може да се изпълни предсказанието, поне един от вас трябва да я помоли за помощ. Без това не може да се започне.

– Не, почакайте! – извика Ането отчаяно. – Аз все пак ви обичах, спомнете си, моля ви! Дайте ми една възможност! Само една-единствена, моля ви! ... Теди! ... Дино! ... Никой ли няма да ми прости? Толкова ли съм лоша?

Отникъде не последва отговор. От всички страни я гледаха студени, изпълнени с омраза и презрение очи.

И точно в този решителен момент напред пристъпи костеливата жена с огнените очи. С рязко движение тя отхвърли назад качулката на наметалото и разкри голия си мъртвешки череп.

– Погледнете ме всички! – обърна се тя към призраците. – Вие знаете, че аз пострадах не по-малко от всеки друг, нали?

– Погледни ме и ти! – извика тя към Ането. – Спомняш ли си как отряза косите ми? Само преди няколко дни беше, не може да си забравила!

Ането мълчеше, забила виновен поглед в земята.

– Казвам това, за да знаете, че не ми е лесно – продължи плешивата кукла. – Омразата ме разяжда отвътре не по-слабо от всеки друг. И все пак аз искам да опитам. Тя трябва да получи един последен шанс. *Ние всички* трябва да получим един последен шанс.

– Предателка! – изрева мечокът. – Знаех си аз, през цялото време си знаех. Още тогава на поляната, когато ме задържа, разбрах, че си предателка!

– Не съм предателка! – отвърна тя гневно. – Просто още не съм забравила колко щастлива бях, когато Червенокоска си играеше с мене! Аз съм съвсем отскоро тук, не мога да свикна с мисълта да остана призрак завинаги! Вие всички сте толкова ... отровени от омраза, че вече не можете да изпитвате нищо друго! Само сляпа, убийствена омраза. Простете ми, но

аз не искам да стана като вас. Все някой ... ще трябва да надвие ... омразата. Инак всички сме загубени.

Отново се възцари мълчание. Не след дълго обаче безносият клоун пристъпи напред и колебливо се обърна към мечока:

– Теди, тя е права! Защо да не опитаме, от това по-зле и без това не може да стане!

– Никога! – изхриптя мечокът глухо. – По-добре всички да загинем!

И тук вече настъпи истинска бъркотия. Призраците наскочаха и започнаха да се препират. Всички се бяха разпалили не на шега, шумотевизтата започна да се усилва все повече и повече. Видно беше, че скоро няма да се стигне до примирие.

– Тишина! Тишина!

Това беше гласът на Нерод Лапцев. Призраците изведнъж утихнаха.

– Достатъчно! – отсече старият вълшебник. – Всеки от нас е длъжен да решава сам за себе си. За мен е напълно достатъчно, че поне един от вас е съгласен да помоли за помощ. Условието на предсказанието е изпълнено, повече нищо не е нужно. А сега слушайте внимателно, защото нямаме време за губене!

Той се обърна към Ането и продължи:

– Има само един начин да поправиш стореното, Червенокоске: трябва да издържиш три много трудни изпитания.

– Готова съм! – отвърна тя с треперещ, но решителен глас.

– Първото е изпитанието на разума: при него ще трябва да докажеш, че си достатъчно умна, за да се справиш с трудни задачи.

Тя го изглежда въпросително, но не се осмели да го прекъсне.

– Второто е изпитанието на смелостта: при него ще трябва да докажеш, че притежаваш и смелост, защото един умен страхливец рядко може да помогне в беда.

Той замълча за момент, потънал в мисли.

– А кое е третото изпитание? – попита Ането несмело.

– Третото изпитание е най-трудното от всички – толкова трудно, че дори не ми е позволено да го назова. Ти сама ще трябва да го откриеш и издържиш. Съжалявам, но това е всичко, което мога да ти кажа. Оттук нататък ще трябва да се справиш сама.

Червенокоска занемя от удивление.

– Какво, това ли е всичко? – попита тя удивено. – Няма ли да ми кажете какво точно трябва да правя?

– Това е всичко – повтори Лапцев. – Останалото ще трябва да откриеш сама.

– Но как мога да се справя с изпитания, които не познавам... без дори да зная как се наричат? Та това е напълно невъзможно!

– Допитвай се до сърцето си! Ако не забравяш да слушаш гласа му, отговора ще дойде от само себе си. Трябва само да слушаш внимателно, това е всичко.

Господин Лапцев отново се обърна към призраците.

– Време е да тръгваме, приятели! Оттук нататък всичко зависи само от нея! Нека ѝ пожелаем сила, тя ще има нужда от това!

Изведнъж призраците и вълшебника започнаха постепенно да се разтварят във въздуха, сякаш бяха направени от дим. Малко преди да изчезне напълно, Лапцев се обърна, погледна още веднъж към Ането и каза:

– Довиждане, Ане! И не забравяй: сега всичко е в твои ръце!

Глава двадесет и шеста:

Изпитанието на разума

– А може би изпитанието не се намира в къщата – каза раничката сигурно вече за десети път. – Нещо ми подсказва, че трябва да започнем от другаде, тия врати не случайно са заключени.

Бяха претърсили старателно цялата къща, но засега не успяваха да намерят нищо интересно. Всички врати бяха заключени и бесните опити на Ането да ги отвори със сила бяха довели само до това, че тя си изподра ръцете и сега седеше на едно изтърбушено старо канапе, мрачно оглеждайки се наоколо.

– Какво, цялата гора ли да претърсваме? – отвърна тя заядливо. – Веднъж излезем ли оттук, можем да търсим докато побелеем.

– Не ми се вярва работата да е толкова безнадеждна – отвърна раничката уклончиво. – Ако се замислиш малко, сама ще видиш, че местата за търсене не са чак толкова много.

– Никак не са много, как ли не! – сопна се Ането. – Само десет места отсам реката и още двадесетина на отсрещния бряг.

– Почакай, почакай! – прекъсна я раничката. – Първо, спокойно можем да изключим от търсенето другия бряг на реката.

– Това пък защо?

– Просто защото не можем да се върнем обратно, ей затова! Щом това е изпитание за разума, то не може да бъде зададено противно на всякаква логика, нали така?

Ането се съгласи, макар и доста неохотно.

– Добре тогава – продължи раничката. – Сега нека помислим какво ни остава да претърсим отсам реката. Пътеката започва на брега и свършва при поляната на Фреди. Ние я преминахме открай докрай и досега не открихме нищо интересно. Остава ни значи само ...

– Разклонението! – плесна с ръце Ането и скочи от канапето. – Само там не сме били още. Всичко е ясно, да тръгваме.

Раничката се усмихна и я последва без да каже нищо.

* * *

Тоя път обаче буквално удариха на камък: само след няколко метра по дясната пътека се принудиха да спрат, защото пътят беше препречен от огромна купчина пъстроцветни камъни. Ането се опита да се покатери отгоре, но скоро се принуди да се откаже. Камъните бяха много гладки, а и помежду им нямаше ни най-малко разстояние, където да пъхнеш пръсти и да се хванеш. Колкото и да се мъчеше, тя всеки път се хлъзваше обратно и безславно тупваше обратно на земята.

– Хм, май и тук далеч няма да стигнем! – отбеляза тя разочаровано.

– Почакай, погледни този надпис – отвърна раничката, като посочи към малка дървена табелка отстрани на камъните, която Ането не беше забелязала в бързината.

Червенокоска се наведе и зачете:

„По-тежка съм от камъни,
по-лека съм от вятър.
За да ме поместиш,
трябва да ме духнеш.“

– Нищо не разбирам – огледа се тя озадачено. – Гатанка някаква, както изглежда. Ти имаш ли представа какво може да означава това?

– На първо време бих се опитала просто да направя това, което пише на табелката – отвърна раничката, като се почесваше по главата.

– Какво, да духаме камъните ли? Хайде де, ти май се шегуваш!

– И на мен не ми се вярва много да успеем, но все пак ще трябва да опитаме. В тази гора човек никога не знае кое е на шега и кое – наистина.

Двете надуха бузи и усърдно започнаха да духат срещу камъните, макар и да се споглеждаха смутено. Спряха едва когато на Ането ѝ се зави свят.

– Знаех си, че това е глупост! – каза тя ядосано. – Ще преместваме камъни с духане – как ли не!

– Ако имаш по-добра идея, давай! – отвърна раничката намусено. – Аз поне предложих нещо.

– Извинявай, извинявай – промърмори Ането. – Не исках да те обидя, просто страшно ме доядя на този глупав надпис. ... „За да ме поместиш, трябва да ме духнеш“ – прибави тя, като кривеше лице подигравателно. – По-голяма глупост не бях чувала още!

– Във всеки случай вече е ясно, че сме на прав път – отбеляза раничката. – Това тук много ми прилича на сериозно изпитание за разума. Ще трябва доста да се помъчим, преди да успеем да решим задачата, така ми се види.

– Права си – въздъхна Червенокоска. – В сравнение с тази гатанка задачите при орлетата бяха детска играчка. И какво ще правим сега?

– Нямам представа. Задачата е много заплетена, само с мислене далеч няма да стигнем. Мене ако питаш, трябва да се огледаме отново по всички места, на които вече бяхме. Без допълнителни указания нищо не можем да направим. Ще трябва да търсим, няма как.

Сега вече имаха конкретна задача и това ги изпълни с нови сили. Напълно забравили за Хайно и бандата му, те отново преминаха пътеката надлъж и нашир, като претърсваха най-внимателно всички кътчета, които им се струваха по-интересни. Но напразно: колкото и да се стараеха, не успяха да намерят нищо, което би могло да им помогне.

– Ще трябва да се върнем обратно в къщата – каза накрая Ането. – Очевидно е, че тук нищо няма да намерим. Тия заключени врати мира не ми дават.

Така и направиха. И тук ги очакваше първата много сериозна изненада: като по чудо всички заключени врати сега бяха отворени.

– Аха, вече започвам да разбирам – потриваше доволно ръце Ането. – Нещата трябва да се извършват в точно определена последователност, иначе нищо не се получава. Сега трябва да претърсим стайте и да внимаваме за всяка дреболия. Виждаш ли, всичко започва да се подрежда от само себе си.

Раничката обаче мълчеше и само от време на време промърморваше нещо неразбрано. Очевидно тя не споделяше напълно оптимизма на приятелката си.

И наистина, първоначалното въодушевление скоро започна да се превръща в униние. Търсенето из стайте на къщата не ги доведе до нищо, колкото и да се стараеха. Навсякъде се търкаляха купища непотребни

вехтории – изтърбушени столове и празни сандъци в мазето, ръждясали тигани в кухнята, стари кошници в килера, прашни неразбираеми книги в библиотеката, и какво ли не още. Нито под пода, нито зад стените се намериха потайни скривалища, липсваха също и избледнели надписи или тайни проходи, водещи към скрити помещения. В камината имаше само сажди, в банята – мухъл, а във всички останали стаи – изобилие от огромни паяжини. Но никъде не се откри нещо, което да прилича на указание или напътствие. Старата къща упорито пазеше тайната си.

Изминаха няколко дни, изпълнени с все по-засилващо се униние. Усилията на двете приятелки не водеха до нищо. На всичко отгоре запасите, които бяха донесли от гнездото на орела, започнаха да привършват, така че и мисълта за приближаващия глад тревожеше Ането не на шега. Тя постепенно започна да губи кураж и само бездейно наблюдаваше раничката, която продължаваше да претърсва къщата, неуморна като играчка на пружина. Сигурно нещата наистина биха завършили доста зле, ако случая не беше им помогнал отново.

В спалнята на призрачната къща се намираше старомоден грамофон с фуния, който приятелките бяха открили още в началото на търсенето, но не бяха му обърнали внимание. Отчаяна и отегчена до смърт, един ден Ането реши да го изпробва и след дълго ровене дори намери здрава грамофонна плоча в кутията до него. Тя дълго се мъчи, докато успя да разбере как функционира старомодната машина. Най-после се справи, постави плочата на мястото ѝ, нави грамофона и се отпусна в едно от изтърбушените кресла. Искаше да си почине. Представете си какво беше разочарованието ѝ, когато откри, че плочата е повредена и повтаря едновременно една фраза: „А портретът от стената само ме следи“! В първия момент тя сериозно размисли дали да не изхвърли цялата машинария през прозореца, после реши, че макар и малко, това все пак е по-добре от нищо и отново се отпусна в креслото, слушайки със затворени очи. И точно така я намери раничката: отпусната в креслото под отегчителния рефрен на грамофона, който неуморно повтаряше „А портретът от стената само ме следи“.

– Ти май съвсем се скапа, а? – каза раничката с укор. – По-добре ми помогни да търсим, така със седене далеч няма да стигнем.

– Не знам какво ми става – засрами се Червенокоска. – Вече половин час седя и слушам тази глупост. Направо съм като омагьосана, не мога и не мога да спра. Най-добре ще е веднага да изхвърлим цялата машинария навън, инак така и ще си седя цял ден, без да мога и пръст да по-мръдна.

– Почакай, почакай... – замисли се раничката. – Ами ако всичко това не е случайно? Я повтори отново как се чувстваш.

– Не мога да престана – повтори Ането послушно. – Иска ми се само да седя тук и да слушам тази фраза, макар да ми е напълно ясно, че това няма смисъл.

– „А портретът от стената само ме следи“ – проточи раничката замислено. – Слушай, тази работа не ми изглежда случайна. Ами ако това е точно указанието, което търсим? Портретът от стената... Какво може да означава това?

Тя се поколеба кратко, после изключи грамофона и решително дръпна Ането за ръката.

– Я ставай, ставай! Това не може да бъде случайно, казвам ти! Грамофонът сигурно ни подсказва какво да търсим. Трябва да намерим този портрет!

– Но тук няма никакви портрети! – отвърна Ането. – В цялата къща няма нито една картина. Ако имаше нещо такова, отдавна да сме го открили.

– Въпреки това трябва да търсим! – повтори раничката. – Картината сигурно е скрита някъде. Ако беше толкова лесно да се намери, изпитанието не би било сериозно.

Окуражени, те се впуснаха в ново търсене. Но, както можеше да се очаква, то не доведе до нищо: действително в цялата къща нямаше нито една картина. Обезверени, те уморено влачеха крака през голямата зала, когато погледа на Ането внезапно попадна върху стария гоблен на стената.

– Раничке! – ревна тя неистово. – Погледни насреща! Ето я картината!

Раничката подскочи уплашено, после проследи погледа на Ането и за-подскача от радост.

– Ама че сме глупави! – развика се тя. – Претърсихме цялата къща, обърнахме всичко с главата надолу да търсим, а картината през цялото

време била под носа ни. Не картина, а гоблен! Толкова просто! Уф, вече съвсем се бях отчаяла.

– Хм, не бързай да се радваш толкова. Я погледни – гобленът е толкова стар и избелял, че по него вече нищо не може да се различи. Така като гледам няма да ни свърши много работа.

Раничката се приближи до стената, повдигна се на пръсти и внимателно потупа долния край на гоблена. Вдигна се огромен облак прах, двете приятелки се разкихаха една през друга. Веднага обаче пролича, че под дебелия слой прах се намира добре запазена повърхност – на мястото, където раничката беше потупала, вече можеше да се различи съвсем ясно долният край на мотива.

– Почакай малко – каза раничката и изчезна някъде надолу в мазето. Върна се след малко с голяма плетена тупалка в ръка. – Ей това нещо ще ни свърши работа. Я мръдни малко по-настрана, ако обичаш. Хайде сега, хай-руп!

Тя замахна и тупна гоблена с всичка сила. Вдигна се такъв облак прах, че двете приятелки се видяха принудени да изчакат навън, докато той се уталожи. Продължиха да тупат на смени, тичайки навън-навътре, със зачервени от праха, но светещи от радост очи. Най-после се стигна до момента, в който мотивът на гоблена вече се различаваше съвсем ясно. За-таили дъх, те започнаха да го разглеждат.

Картината очевидно беше с митологичен сюжет: вляво, застинала в гръмотевична кихавица, се виждаше огромната глава на някакъв античен бог, а вдясно, пометени от вълната на кихавицата, се различаваха останките на полуразрушен град. Ането и раничката се взираха, докато ги заболяха очите, но, колкото и да се напругаха, не успяха да открият нищо, което да прилича на надпис или някакъв друг вид разбираемо указание. Решението на задачата им изглеждаше все толкова отдалечено, колкото и в началото на търсенето.

– А сега накъде? – попита раничката мрачно. – Както изглежда, тук особено голяма помощ няма да получим.

Ането не отговори, потънала в мисли. Раничката изчака малко, но като се увери, че приятелката ѝ няма да отговори скоро, седна на едно от старите канапета и зачака търпеливо.

– „За да ме поместиш, трябва да ме духнеш“ – обади се най-после Червенокоска. – Я погледни тук, тоя юнак цял град е поместил с едно кихане. Дали и ние не можем да направим нещо подобно?

– С кихане? – раничката я изгледа недоверчиво. – Аз все още нищо не разбирам.

Но очите на Ането вече блестяха с оня особен блясък, който показваше, че ѝ е хрумнало нещо.

– Почакай малко тук! – викна тя и изтича нагоре по стълбата. – Хрумна ми нещо, имай малко търпение.

Върна се не след дълго с малка дървена кутийка в ръка и усмивка, голяма като разрязана диня.

– Какво е това? – полюбопитства раничката.

– Виж сама! – отвърна Ането гордо, докато ѝ подаваше кутийката.

– „Ен-фи-е“ – прочете раничката. – Нищо не разбирам. Какво означава това?

– Енфие, тютюн за кихане – отвърна Ането. – Открих го горе в библиотеката.

– Гледай ти какви работи имало по света! – зачуди се раничката. – И за какво ни е тоя прах?

– И аз самата не знам още, но нещо ми подсказва, че сме на прав път. Я да отидем отново при камъните. Там може и да ни хрумне нещо ново.

Изминаха пътя до пъстрите камъни потънали в мълчание. Бяха напрегнати и нетърпеливи.

– Е, а сега? – попита раничката когато най-после стигнаха дотам. – Какво да правим?

– Де да знаех – въздъхна Ането. – На първо време ще ни се наложи малко да покихаме, струва ми се.

Тя отвори дървената кутийка, взе малка щипка от фино стрития тютюн и, като затвори очи, я напъха в носа си. После подсмъркна с всичка сила и – а-а-пчи! – кихна гръмовито.

Двете застинаха в очакване. Ще се случи ли нещо особено или не? Измина минута, изпълнена с колеблива надежда. Скоро обаче се увериха, че при камъните нищо не помръдва и обесиха носове.

– Я да погледнем отново табелката – предложи раничката неуверено. – Може пък и да ни хрумне нещо ново.

Те се приведоха и отново зачетоха надписа.

„По-тежка съм от камъни,
по-лека съм от вятър.
За да ме поместиш,
трябва да ме духнеш.“

В тоя момент един повей на вятъра грабна щипка тютюн от отворената кутийка и я духна право в носа на раничката. Тя се разкиха юнашки. Ането пък изведнъж подскочи.

– Хей, а дали не вършим всичко наопаки? Вместо ние самите да кихаме, може би трябва...

Тя спря, тъй като края на мисълта ѝ се стори толкова безсмислен, че дори не се реши да го произнесе.

– Казвай де, казвай! – подкани я раничката нетърпеливо.

– Може би трябва ... да накараме камъните да кихат.

– Какво? – в погледа на раничката се четеше толкова ясна насмешка, че Ането почти се ядоса. – Камъните да кихат? Хайде де, ти май се шегуваш!

– Нищо подобно! – Ането ядно стисна устни. – Почакай, сега ще видим.

Тя сграбчи пълна шепа от тютюневия прах, приближи се към камъните и го духна върху тях, с все сила потискайки мисълта, че върши нещо безкрайно глупаво.

– А-а-а-а-а-а-пчи-и-и-и-и-и-и-и!

Макар и да беше очаквала този момент с цялото си сърце, Ането все пак здравата се стресна. Кихавицата, могъща като топовен гърмеж, дойде някъде изпод камъните и за момент накара приятелките да оглушеят и онемеят. Притиснали уста с ръце, застинаха като восъчни фигури, те невярващо гледаха как пъстрите камъни се размърдаха и надигнаха. Някъде отдолу се подаде малка сбръчкана глава, огромната купчина изведнъж се разклати и костенурката – защото, да, това беше една огромна костенурка! – бавно запристъпя по пътеката, мърморейки недоволно:

– Боже, Боже, какви времена настанаха! Човек не може вече и пет години да си подремне на спокойствие!

След по-малко от минута пътеката беше свободна. Замряла от удивление, раничката гледаше Ането с огромни, облещени очи.

– Ти какво, да не би да реши задачата? – пророни тя несмело. – Това ли беше всичко?

– И аз самата не знам. Така изглежда, но не съм сигурна още.

Раничката подскочи, метна се на врата на Ането и бурно я запрегръща.

– Успяхме, успяхме! – викаше тя и с все сила притискаше главата на Ането към косматите си гърди. – Най-последно успяхме! Направо ще се пръсна от радост!

– Добре де, добре, пусни ме сега – бранеше се Ането от грубичките ласки на приятелката си. – И аз се радвам, но не ми се иска да бъда удушена. Пък и не се знае какво още ни чака.

Все пак не ѝ се удаде да се отърве така лесно. Раничката още дълго я прегръща и я остави на мира чак когато Ането заплаши, че ще ѝ зашие устата. Останали без дъх, двете седнаха да починат.

– Щом с това изпитание се справихме, останалите са ни в кърпа вързани, ще видиш! – перчеше се раничката.

– Ами да, сигурно – съгласи се Ането, но очите ѝ потрепваха колебливо. – Да видим само дали ще успеем да я развържем, тази кърпа.

* * *

– У-ха-а-а – възкликна раничката, като от удивление подскочаше и се пляскаше по коленете. – Тука май ще трябва да викаме на помощ Индиана Джоунс. Гледай само какво чудо.

След дълго ходене бяха стигнали до нещо като олтар, изграден от огромни, грубо одялани камъни, побити кръгообразно в земята. В пространството помежду им имаше малка площадка, оформена от плочести камъни, над която се издигаше груба арка. Във въздуха наоколо се долавяше тихо жужене, сякаш някъде дълбоко под земята беше скрита огромна машина.

– Странна работа, нищо не може да се разбере – каза Ането, докато разглеждаше тайнствените знаци, които украсяваха камъните. – Имам чувството, че първото изпитание далеч не е приключило още.

– Май че си права – съгласи се раничката с досада. – Докато се оправим с тая пущина, бради ще ни пораснат.

– Гледай, гледай тук! – прекъсна я Ането възбудено. – Този надпис е написан с най-обикновени букви.

Малко по-настрани от голямата арка се намираше нещо като поставка или по-точно кръгла плоча, положена върху невисок пиедестал. В средата ѝ се издигаше тънка каменна показалка, сочеща към небето, а по ръба на плочата на равномерни разстояния бяха изписани непонятни знаци. Ането обаче сочеше към надписа върху пиедестала. Там с големи букви беше написано:

„Под светлината приглушена
на среброликата красавица
удари ли дванайсетия час
от сън дълбок пробуждам се и аз.“

– Отново гатанки! – промърмори раничката. – Тъкмо се надявах, че вече сме свършили.

– Във всеки случай тая тук ми се струва по-проста от първата – обади се Ането. – Нещо на това място е свързано с дванадесетия час. Вероятно ще трябва да изчакаме докато стане дванадесет часа, а след това вече ще видим.

– Почакай, почакай! Я погледни тази каменна плоча. Нещо прави ли ти впечатление?

– И аз през цялото време се питам къде съм виждала такова нещо, но досега не успях да се сетя. Казвай де, какво чакаш!

– Това е слънчев часовник – каза раничката гордо. Веднъж и тя да знае повече от Ането! – Ето, погледни тук – знаците очевидно показват часовете на деня. Виждаш ли – в момента показва тоя знак. Слънцето вече е на залез, значи е някъде към осем часа вечерта.

– Добре де, но за какво са останалите знаци? Слънцето ще залезе след малко, сянката така или иначе не може да се премести по-нататък, а знаците въпреки това продължават. Тоя часовник май не е съвсем обикновен, а?

– Излиза, че той има знаци и ... за часовете през нощта, така ли? – почесва се раничката замислено. – Но това няма смисъл! Никой слънчев часовник не може да показва часовете през нощта.

– Дванадесетия час! – възкликна Ането. – Ние хич и не се запитахме за кой дванадесети час става дума – по обяд или в полунощ? Тая гатанка сигурно точно в това се състои ... ами да! Нещо се пробужда в дванадесет часа, но не е ясно дали става дума за през деня или за през нощта.

– Не ми се вярва да става дума за дванадесет часа по обяд. Приглушена светлина, сребролика красавица – ясно е, че се има пред вид луната. Мене ако питаш, тук се говори за дванадесет часа през нощта.

– Май че си права – съгласи се Ането. – Впрочем, няма значение, скоро и без това сами ще разберем.

– Ане – изгледа я раничката уплашено, – ти да не мислиш да останем тук до сутринта? Ами ако ... ако в полунощ се появят някакви чудовища? Какво ще правим тогава?

– Не ми се вярва, – каза Ането, но в гласа ѝ започна да се прокрадва страх. – Добре де, кажи ти тогава какво да правим.

– Поне да се скрием някъде по-настрана. Ето там, между храстите извън олтара. Оттам също всичко се вижда, защо да се излагаме на излишна опасност?

До сериозно разногласие не се стигна. Макар и да се опитваше да изглежда смела, Ането се съгласи без да спори. Двете се стушиха недалеч от олтара и зачакаха, треперейки от страх. Нощните часове им се сториха дълги като вечност. Въпреки умората те не успяха и да мигнат, но за тяхно най-голямо облекчение не се случи нищо особено. Нощта измина без каквито и да било премеждия.

На следващия ден, освободени от страха, те заспаха дълбоко и едва не пропуснаха да видят дали ще се случи нещо по обяд. За щастие все пак се събудиха, потрепериха още малко, но и този път напразно – отново не се случи нищо особено, точно както и през нощта.

– Така си и мислех – каза Ането, след като се убедиха, че дванадесетият час беше окончателно преминал. – Работата не може да бъде толкова проста. Тук има някаква загадка, първо трябва да разберем каква е тя.

– Ясно е, че каквото и да се има пред вид в гатанката, то не става от само себе си. Вероятно ние самите трябва да направим нещо.

– Сигурно имаш право. Хайде да помислим отново. Първо, имаме слънчев часовник, който има знаци и за часовете през нощта. Това не може да бъде случайно. После, в гатанката се казва „удари ли дванадесетия час“. Това означава, че...

– Часовникът трябва да отброи дванадесетия час. През нощта – допълни раничката.

Червенокоска заподскача възбудено.

– Ами да, точно в това се състои задачата! Трябва да накараме часовника да отброи дванадесетия час през нощта. Сега вече всичко се подрежда. Среброликата красавица е луната, разбира се. Задачата се състои в това да накараме слънчевия часовник да заработи с лунна светлина, това е всичко.

– Може би наистина е така – раничката все още изглеждаше не съвсем убедена. – Но лунната светлина е прекалено слаба, нищо няма да се получи.

– Значи трябва да я усилим по някакъв начин. Хрумва ли ти нещо?

– С огледало например...

– Хей, в къщата имаше огледала, хайде да опитаме! – Ането така се разпали, че едва я съдържаше на едно място.

Сега беше ред на раничката да блесне с наблюдателност.

– Почакай малко – отвърна тя, като посочи най-горния камък на арката, – полирана вертикална плоча, която сияеше ослепително под последните лъчи на слънцето. – Някой вече се е погрижил за всичко, ако не се лъжа. Бас държа, че онзи камък е подвижен и може да се върти във всички посоки. Искаш ли да опитаме?

Без да губи време, Ането бързо се покатери отгоре на арката. Действително, камъкът беше поставен на ос и се въртеше свободно.

– Уф – извика тя облекчено. – Да си призная, до преди малко все още мислех, че само си фантазирам. Едва сега вярвам, че сме на прав път.

* * *

– Готова ли си? – прошепна Ането пресипнало. – Луната вече се издигна високо, не вярвам да остава още много време.

– Да, ето – отвърна раничката отгоре, докато се напъваше да завърти камъка. – Как е сега?

– Още малко надясно. Чакай, много стана. Върни малко. Така, така. Чудесно, сега светлината пада право върху часовника. Хайде, слизай. Остава ни само да чакаме.

Минутите започнаха да се влачат бавно като часове. Бледата сянка на показалеца сякаш се беше заинатила и отказваше да се движи. Ането вече си мислеше, че всичко е било напразно, когато раничката внезапно я смушка и уплашено се притисна до нея.

– Ане, чуваш ли? Това жужене ... май започва да се усилва. Ане, страх ме е! Какво да правим сега?

Наистина, странният звук, който през цялото време се беше носил над олтара като невидима паяжина, започна осезаемо да се усилва. Скоро двете приятелки се принудиха да запушат ушите си, за да не чуват неприятното тънко пицчене. Това обаче не помогна много. Тъкмо когато мислеха, че няма да могат да издържат по-дълго и неспокойно се оглеждаха, готови за бягство, се чу рязък звук, сякаш се отвори гигантска бутилка, и от върховете на камъните, заобикалящи олтара, изблигнаха мощни лъчи, които се концентрираха в средата му, върху кръглата площадка под арката.

– А-а-а! – извикаха двете приятелки и прикриха очи с ръце, заслепени от ярката светлина.

Но дори и така, с ръце върху очите, те все още ясно виждаха какво става. На площадката в средата на олтара избухна синьо-зелен огън, който бързо се издигна и започна да осветява всичко наоколо с трепкаща, но силна светлина.

– Ане, погледни! Огънят ... има ... лице – обади се раничката прегракнало.

Действително, в средата на огъня се виждаше нещо като лице или поне две огромни очи, които втренчено наблюдаваха Ането. Сякаш хипнотизирана, тя бавно се изправи и приближи към него.

– Кой ... си ти? – прошепна Червенокоска.

– Аз съм ти и ти си аз и всички ние сме едно и също – отговори огънят със странен хипнотичен глас. – Аз съм началото и краят, и онова, което

се намира помежду им. Аз превръщам красивото в грозно и грозното – в прекрасно. Аз съм обратното на всяко нещо.

– Съжалявам, но ... не те разбирам – заекна Ането. – Не можеш ли да ми обясниш отново, но малко по-просто, като за дете.

– Всичко, което се докосне до мен, се превръща в нещо друго. Аз съм огънят на вечната промяна, стихията, която разрушава и отново съединява. Ти ме повика, сега съм тук.

– Не знаех ... че съм те повикала. Какво ... означава „огъня на вечната промяна“?

– Аз превръщам грозното в красиво и красивото в грозно ... светлината в тъмнина и тъмнината в светлина. Аз обръщам всичко наопаки

– Всичко наопаки? – Ането изведнъж се сепна. – А можеш ли ... – от вълнение тя заекна, преглътна дълбоко и продължи едва чуто: – А можеш ли да превърнеш призраците обратно в играчки?

– Нищо по-лесно от това.

Червенокоска почувства как една гореща вълна я захласна, ослепи и оглуши. За момент тя постоя така, докато се опомни, после през ума ѝ премина като светкавица: „Но той може да превръща всичко!“ и, преди да е размислила, тя вече попита:

– А можеш ли ... да превръщаш камъни в злато?

Огъня внезапно се изви и изплющя като огромен камшик.

– Побързай, дете! – изсъска той гневно. – Скоро ще трябва да се върна там, откъдето идвам, не ти остава много време!

– Какво? Да се върнеш? – уплаши се Ането. – Почакай, отново не разбирам. Обясни ми, моля те!

– Ти ме пробуди и повика. От теб зависи какво ще стане сега. Два пъти ти е позволено да използваш силата ми, но не забравяй: аз съм тук за кратко. Не успееш ли да се справиш, ще трябва да изчакаш цяла година, преди да можеш да ме повикаш отново.

– Как така за кратко? – обърка се Ането. – И защо само два пъти? Всички духове в приказките изпълняват по три желания, ти да не си забравил нещо?

Огъня потрепери и започна да изтънява. За момент изглеждаше, че ще изчезне, но после отново укрепна и затрептя с равномерна светлина.

– Побързай, дете! – дочу се хриптящ отговор. – Времето лети!

– Добре, добре! – разбърза се Червенокоска. – Само да изтичам до къщата на призраците. Ще можеш ли да ги превърнеш всичките на веднъж?

– Тръгвай най-после! Няма време!

Разбрала, че сега не е време за приказки, тя се обърна и понечи да хукне обратно по пътеката. Но не беше направила и крачка, когато се спря като закована и изпищя от ужас.

Отсреща я гледаха злобните очички на бобъра Хайно.

Глава двадесет и седма:

Нощна схватка

– Я гледай ти, я гледай ти! – захили се гнусно бобърът. – Кого си хванахме тук, а, момчета?

Ането се огледа безпомощно. Всички изходи от олтара бяха препречени от паяци – един от друг по-грозни и космати. Те я гледаха със страшни, немигащи очи. Хайно доволно потри ръце и продължи:

– Знаехме си, че рано или късно ще я пипнем, нали, момчета? Старият Хайно забавя, но не забравя, това всички в гората го знаят. Само малкото червенокосо момиче не ще да знае и си прави шегички с Хайно. А това е нездравословно, ама мно-о-ого нездравословно, нали, момчета?

Той изведнъж разкри лице в жестока усмивка и започна да съска:

– Какво си мислеше ти, а? Че ще можеш да си правиш шегички със стария Хайно? И че всичко ще ти се размине ей така? О-хо-о-о, как ли не! Никой още не се е шегувал с Хайно без скъпо да си плати за това! И цената винаги е една и съща, хи-хи-хи! Да ти кажа ли какво ще ти се случи след малко? Аз лично ще те хвана и ще те хвърля на паяците – ето тук! А след това ще гледам как те изсмукват като малка нежна мухичка. Ей това ще ти се случи!

Той се намръщи и започна да запретва ръкави.

– Достатъчно приказки! Готови ли сте, момчета?

Паяците нетърпеливо затропаха с многобройните си крака. Съвсем неочаквано и някак невероятно бързо за многото си килограми, Хайно се хвърли напред като футболен нападател. Ането едва успя да отскочи встрани. Лъхна я остра миризма на животинска пот, чак ѝ прилоша.

– Добри рефлексии – отбеляза той хладно, докато се връщаше с бавни, дебнещи стъпки. – Хайде сега да те видим отново.

Усещания и картини се смесиха в главата на Ането като в някакъв безконечен, хаотичен сън. Сетивата ѝ, изострени до крайност от прекомерния ужас, регистрираха всичко, което се случваше наоколо някак от само себе си, без участието на собствената ѝ воля. Миризмата на Хайно, нетърпеливите викове на паяците, жадни за плячка, ярката светлина на огъня, който продължаваше да огрява околността, несмущаван от про-

мяната на събитията – всичко това я достигаше сякаш от далечно разстояние, без да я докосва истински. Тя механично продължи да отбягва бесните атаки на бобъра, като всеки път си повтаряше с рутината на спортен коментатор: „Аха, и тоя път се измъкнахме. Да видим какво ще стане следващия път.“ През цялото време обаче ѝ беше ясно, че тази игра не може да продължава до безкрайност, че рано или късно той ще я хване и тогава...

– Огъня, огъня! – достигна до ушите ѝ тъничък глас, сякаш идещ от стотици километри. – Скачай в огъня!

Тя се огледа като пияна и за малко да попадне в лапите на Хайно. Спаси я само това, че се подхлъзна и падна, при което повлече и него. Докато той все още се търкаляше по земята, тя вече беше успяла да се измъкне на безопасно разстояние. Сега ѝ останаха няколко секунди да си поеме дъх.

– Огъня, огъня! – зачу се отново тъничкият гласец. Ането се завъртя, за да види кой вика. Иззад един от камъните, сгушена ниско до земята, ѝ махаше раничката. – Какво чакаш, скачай в огъня! Нищо друго не ти остава!

За нищо на света! Страхът така стегна гърлото на Червенокоска, че за момент тя и дъх не можеше да си поеме. Всичко друго, само не и това! Да изчезне, да се разтопи като свещ в трепкащата паст на равнодушното огнено чудовище – не, това не беше по силите ѝ.

Вуф! Мазните лапи на Хайно отново се разминаха на косъм с косите ѝ. Тя продължи да подскача наоколо като матадор, преследван от побеснял бик, но силите ѝ се изчерпваха и пред очите ѝ вече се въртяха огнени кръгове.

– Скачай, Ане-е-е-е! – дочу се отново гласецът на раничката.

– Не мога-а-а! – простена Червенокоска. – Страх ме е-е-е!

– Скача-а-а-ай!

– Страх ме е-е-е! – извика тя с последни сили, затвори очи, разпери ръце като човек, скачащ от висок мост и... се хвърли право в средата на огъня.

* * *

– А-ане, това ти ли си? – изхърка раничката. Очите ѝ, помътнели от страх, се напъваха да изхвърчат от орбитите. – Ане, обади се, моля те!

Огромното чудовище, лигаво и отвратително, лежеше недалеч от огъня и лениво помахваше десетките си пипала, всяко от тях завършващо с остри, закривени нокти. Малката му хищна глава, състояща се почти само от очи и зъби, тъпо гледаше към раничката.

– Ане, страх ме е! Моля те, обади се! Чуваш ли ме? – ако можеше да плаче, раничката отдавна вече би се разцивила с цяло гърло.

– Чу-чувам те! – отвърна най-после чудовището-Ане с глас, подобен на жвакане в гъста кал. – Не се страхувай, аз съм. Къде са Хайно и паяците?

– Избягаха. Веднага след като ... се превърна в чудовище. Бр-р-р, ако не знаех, че това си ти, и аз отдавна да съм през девет гори. Добре, че не съм човек, инак сигурно щях да напълня гащите.

– Тол ... толкова ли съм ... страшна?

– Майко мила! В сравнение с теб призраците са направо писенца! Ако можеше да се видиш само ... – раничката усети, че се е разприказвала прекалено много и прекъсна по средата на фразата. – Но инак си ... много наред. Искам да кажа, чудесна работа свърши. От Хайно и бандата му не остана и следа.

– Аха – отбеляза чудовището равнодушно. – А сега какво да правим?

– И аз не знам. Ако искаш, да потърся призраците и господин Лапцев?

– Няма нужда, ние вече сме тук – обади се от тъмното гласът на стария вълшебник.

Нерод Лапцев, следван от призраците, които нервно се споглеждаха при вида на чудовището, пристъпи в олтара. Очите му, остри и насмешливи както винаги, наблюдаваха отвратителния куп от пипала и нокти без ни най-малко смущение.

– Не се страхувайте! – изжвака чудовището-Ане. – Аз съм, Ането. Само откън съм малко променена, откънре съм си същата. Точно като вас, нали разбирате?

Настъпи неловко мълчание.

– Аз ... намерих начин да ви превърна обратно в играчки – продължи чудовището-Ане. – Необходимо е само да скочите в огъня, оттам нататък той си знае работата ... Това е огънят на вечната промяна ...

– Ами ти? Какво ще стане с теб? – запита я тревожно плешивата кукла. – Ще можеш ли отново да се превърнеш в човек?

– Надявам се – отвърна чудовището-Ане. – Ако скочим всички заедно ...

– Съжалявам, това е невъзможно – намеси се Нерод Лапцев. – Дори и огънят на вечната промяна е подчинен на правила, при него също не всичко е възможно. В този случай правилото гласи така: огънят може да се използва само два пъти при всяко свое появяване, а съществата, които го използват едновременно, трябва да са от един и същи вид. При това те не могат да бъдат прекалено много.

Той замълча кратко, после се покашля и продължи:

– Единия път вече беше използван от теб, Ане. Преди да решиш какво точно ще правиш оттук нататък, трябва да знаеш, че това е последната възможност, която имаш. Помисли добре: ако ти се превърнеш в човек, те ще си останат призраци. И обратно, ако те бъдат превърнати в играчки, ти ще си останеш чудовище.

– За ... завинаги ли? – простена чудовището-Ане.

– Не, не завинаги, но поне за още една година. Огънят не може да се появява по-често от веднъж в годината.

– Не губете време, аз скоро трябва да изчезна! – дочу се шипящият глас на огъня.

– Не мога, не мога да реша! – извика чудовището-Ане. – Как така да останана чудовище! Но това е ужасно, не искам, не мога! Аз ... аз съм човек, а не чудовище!

– Решавай бързо! Няма време! – отвърна старият вълшебник.

– Не мога! Не мога! – изпищя чудовището-Ане, гърчейки се наоколо.

– Ане, побързай! – повтори Нерод Лапцев като се оглеждаше неспокойно. – Огънят всеки момент ще изчезне!

– Не мога!

– Сега или никога! – изсъска огънят и започна видимо да се смалява. – Сбогом!

– Почакай! – изстена чудовището-Ане. – Само секунда още, поне дъх да си поема!

– Решавай! Сега!

– Добре, добре. Слушайте тогава: аз ... ще ... изчакам. Нека призраците ... се превърнат обратно в играчки.

– Бързо! – изрева Нерод Лапцев неистово и сега за пръв път пролича колко много усилия му беше струвало външното спокойствие. – Скачайте! Бързо!

Призраците се хванаха за ръце и – буф! – се хвърлиха презглава в огъня. В същата секунда той изчезна. Настъпи такава тъмнина, че никой нищо не можеше да види.

– Ка ... какво стана? – развика се раничката като луда. – Няма ли някой да светне, бе? Ще полудея от страх в това тъмнило!

Дочу се сухо изщракване и Нерод Лапцев вдигна високо над главата си тънка пръчица, от която се носеше светлина – не толкова силна като от огъня, но достатъчна, за да може да се вижда в тъмното.

На земята, приседнали една до друга и объркано потривайки очи, се намираха пет чудно красиви детски играчки. Толкова красиви, колкото сигурно са били по времето, когато Ането ги е обичала, помисли си раничката. Те наставаха и, оглеждайки се невярващо, започнаха да се опипват.

– Теди, ти отново имаш очи!

– Ей, хора, я ме погледнете – всичко ми е отново на мястото! – викна Дино и от радост се запремята по тревата.

– Аз отново имам коса!

– Аз пък – два крака!

– И моят червен нос си е обратно на мястото! Ура-а-а!

Те се хванаха за ръце и затанцуваха наоколо, луди от щастие. Нерод Лапцев ги гледаше с просълзени очи и се секнеше в голяма носна кърпа на райета. Раничката, за момент също забравила всичко друго на света, също подскачаше, неспособна да стои на едно място от радост.

– Ахем ...

Изведнъж всички спряха и започнаха да се споглеждат виновно. Чудовището-Ане беше допълзяло наблизо и ги гледаше с очи, от които капеше нещо жълто и отвратително.

– Ама тя ... тя плаче – прошепна клоунът и дългите му мигли затрепериха бързо-бързо. – Боже, колко сме лоши! Напълно забравихме за нея!

Говорещата кукла първа от всички разбра какво е нужно да се направи. Без да обръща внимание на това, че чудовището беше лигаво и страшно,

тя смело се приближи към него, прегърна едно от пипалата му и заговори, като го милваше нежно:

– Ане, не се страхувай! Ти не си сама! Ние няма да те изоставим! Погледни, имаш толкова много приятели! Една година ще измине без да я усетим! Никой от нас няма да те напусне! Не се отчайвай, моля те!

Мечето Теди също се приближи и, като пристъпяше от крак на крак, заговори несмело:

– Ане, прости ми, моля те! Аз... наистина те мразех... с цялото си сърце, но сега... отново те обикнах. Нека бъдем приятели, моля те!

– И аз, и аз искам да бъдем приятели! – развикаха се останалите играчки една през друга.

Настъпи бъркотия. Играчките, всяка прегърнала по едно пипало, се надпреварваха коя от тях да бъде по-мила и любезна с чудовището-Ане. Нерод Лапцев се беше отдръпнал в един ъгъл и мълчаливо наблюдаваше сцената, а раничката, отчаяна почти колкото и самото чудовище, беше приседнала на земята, обхванала глава с лапи, без да вижда и чува нищо наоколо. Така се получи, че никой от тях не забеляза малкото облаче от светлина, което се спусна някъде отгоре и полека-лека започна да покрива чудовището. Едва когато пипалата започнаха да изчезват и изпод тях се подаде познатия червен перчем, всички подскочиха уплашено настрана.

Измина не повече от минута – и пред тях отново си стоеше Червеноска – цяла-целеничка, сякаш никога не е била нищо друго освен най-обикновено момиче в джинси и фланелка. Уплашена не по-малко от самите тях, тя диво се оглеждаше на всички страни и май-май вече се канеше да бяга, преди отново да се е превърнала в чудовище.

– Да-а-а – зачу се отстрани гласът на Нерод Лапцев. – Това беше всичко. Поздравявам те, Ане! Ти току-що издържа и третото изпитание!

* * *

– Престанете! Престанете най-после! – бранеше се Ането от ласките на играчките. – Ще ме удушите, казвам ви!

Никой не я слушаше. Увиснали по нея като украшения по коледна елха, те я целуваха, прегръщаха, дърпаха за косите, пляскаха по лицето и,

изобщо, май правеха всичко възможно да я превърнат отново в чудовище. Нерод Лапцев ги наблюдаваше усмихнат.

– Не разбирам. Какво стана, наистина ли съм отново човек? – обърна се Ането към него, мигайки на парцали.

– Да, наистина – потвърди Лапцев. – Ти честно го заслужи.

– Но ... но как така? ... Ей, оставете ме на мира най-после! ... Нали огънят изчезна?

– В тази гора има и други вълшебства – усмихна се той. – Понякога и аз самият оставам много изненадан. И слава Богу, инак животът ми сигурно би станал безкрайно скучен.

Най-после играчките се успокоиха и насядаха в кръг наоколо, вперили любопитни очи в стария вълшебник. Той започна да говори, като по навик поглаждаше брадата си.

– Сигурно всички сте безкрайно любопитни да узнаете как стана така, че Ането отново получи човешкия си образ ...

– Да, да, да – потвърдиха играчките нетърпеливо.

– Съжалявам, ще трябва да почакате още малко. Всяко нещо по реда си ... И тъй: изпитанието на разума, както вече всички знаем, се състоеше в това да се стигне до този олтар и да се пробуди огъня на вечната промяна. Червенокоска го издържа с чест, но не по-малка похвала заслужава и раничката. Да си призная, вече мисля, че едва ли има задача, която може да ги затрудни истински. Те двете са един много, много силен екип.

– Браво-о-о! – ревноха играчките. – Да живее раничката! Да живее Червенокоска!

Той изчака докато те утихнат и продължи.

– При второто изпитание помощта на раничката беше по-скромна, но отново важна. Ането го преодоля в момента, в който се осмели да се хвърли в огъня, макар и да знаеше, че той ще направи от нея нещо ужасно. За това се искаше много смелост ...

– Е, и малко отчаяние – прибави Ането шепнешком. – Нищо друго не ми оставаше.

Гласът ѝ се изгуби сред радостните викове на играчките.

– Но всичко това не беше достатъчно ... – продължи Лапцев след кратка пауза. – Пред нея все още се намираше третото изпитание – най-трудното от всички.

Старият вълшебник замълча и се огледа. Играчките го поглъщаха с нетърпеливи очи, жадни най-после да узнаят името на тайнственото трето изпитание.

– Третото изпитание... третото изпитание тя преодоля в момента, в който се съгласи да отстъпи правото на превръщане и така се пожертва за своите приятели. Защото най-трудното от всички изпитания е това на саможертвата. Само онзи, който намери в себе си достатъчно сила да се пожертва за своите приятели, заслужава уважението на омагьосаната гора.

Този път никой не викаше. Лапцев се приближи към Червенокоска, наведе се и леко я целуна по челото.

– Добре дошла при нас, Ане! Добре дошла в гората ... без призраци.

Мълчанието продължи само още един-единствен момент. След това играчките наскачаха и отново се нахвърлиха върху Ането, задушавайки я с прегръдки и целувки.

* * *

Врявата беше толкова голяма, че в началото никой не забеляза сенките, които се прокрадваха между близките дървета ...

– Стой! Горе ръцете! – зачу се скърцащ глас. – Никой да не помръдва! Вие сте под арест! И да знаете: обградени сте отвсякъде, хич и не се опитвайте да се съпротивявате! Ако не – простете се с живота!

Всички приятели се спряха като заковани и уплашено вдигнаха ръце. Само Нерод Лапцев – хладнокръвен както винаги – се сети какво трябва да се направи... Изведнъж отново стана тъмно, в настъпилия мрак се разнесоха диви викове, след това се зачуха тъпи удари, а накрая спокойният глас на Нерод обяви:

– Всички да останат по местата си! Хванах го тоя голям военачалник, нека сега да видим кой е той.

Отново блесна светлина. Измина секунда, после втора. Ането изведнъж ахна:

– Но... това е Чарко! Пуснете го веднага, господин Лапцев, той е наш приятел! Чарко, изкара ни ума! Какво правиш тук, не те ли е страх от призраците вече?

Тенекиеният часовник, смутен и объркан повече от всякога, не можеше да пророни нито дума. Той само диво се оглеждаше наоколо и хлопаше отчаяно с всички възможни части на стария си механизъм, очевидно без да разбира нищо от случилото се. Най-после изглежда успя да се постави поне малко в ред, защото отвори уста и ревна с все сила:

– На помощ! На помощ! Пленен съм!

Въздухът изведнъж се изпълни с жуженето на множество крила и от всички страни към олтара се заспущаха крилати същества.

– Чакайте! – развика се Ането. – Ние сме приятели, не ни нападайте! Чарко, полудя ли, не ме ли познаваш вече?

– Ей, тя говори истината! – зачу се отгоре един друг глас. – Край на нападението, тук всичко е наред.

От тъмното се показаха... Бъз мухата, Бу и четиримата елфи, всички въоръжени с големи сопи, с лица, все още изпълнени с напрежение и страх. Един дълъг-дълъг момент героите се гледаха в очите, неспособни да кажат каквото и да е, после лицата им се отпуснаха и всички заговориха един през друг:

– Ане, ти свободна ли си?

– Къде са призраците? Да бягаме преди да са дошли!

– Ей, почакайте, вие как се престрашихте да дойдете дотук? Нали най-много от всичко ви беше страх от призраците?

– Леле-мале, то било Чарко! Аз пък вече си мислех, че Хайно се е върнал обратно!

– Тишина! Тишина! – чу се гласът на Нерод Лапцев. – Разказвайте, но един след друг, моля!

Ането дълго се забърква в подробности, опитвайки се да разкаже всичко без да пропусне нещо важно. Най-после как да е успя да стигне до края. Сега дойде ред на Чарко. Тя приседна редом с останалите и заслуша с нетърпение.

Оказа се, че старият часовник за малко не беше попаднал в лапите на Хайно и неговите бандити в оня съдбоносен ден, в който Ането и раничката бяха влезли в мравуняка. След това той дълго беше обикалял из гората, отчаяно дирейки някакви следи от двете приятелки – но напразно, разбира се. С времето той беше решил, че никога повече няма да ги види...

– ... и това, скъпи приятели, беше най-ужасният момент в живота ми. Най-най-ужасния, уверявам ви ...

...докато един ден най-неочаквано беше узнал от малкия Шаранчо, че баща му, царят на рибите, е пренесъл Ането и раничката на другия бряг на реката.

– И тогава ... О, тогава заставах на брега на реката, вгледах се в мъгните ѝ негостоприемни води – и както Цезар казах: „*Alea iacta est* – Жребият е хвърлен!“

– Хей, Чарко, посмали малко! – дочу се насмешливият глас на Иван-Джон. – Инак скоро ще стигнеш и до „*Veni, vidi, vici* – Дойдох, видях, победих“.

– Всъщност той дойде при нас, за да ни помоли за помощ, – продължи Иван-Джон въпреки протестите на обидения Чарко. – Искам да кажа, той наистина май беше се побъркал от мъка, стария му мърморко. Просто да не повярваш колко присърце беше взел цялата работа! Както виждате, да-же успя да ни убеди, че трябва да ви последваме на този бряг на реката ... при призраците! Впрочем, мене ако питате, май няма да е зле да си обираме крушите преди те да са се появили. Дотук добре, но, честно казано, нямам особено желание отново да си играя на стражари и апаши.

– Спокойно, спокойно – каза Ането. – Нали ви казах, поне от тях не ни дебне никаква опасност. Продължавай де, разказвай! Страшно ми е интересно!

– Щом настояваш – отвърна Иван-Джон, но си личеше, че все още не се чувства много удобно отсам реката. – Та значи, ние се въоръжихме тежко – той посочи към захвърлените на земята криваци, – после си плюхме на крилата и ето ни тука. Останалото вече сами го видяхте. Добре, че се обади навреме, иначе сигурно щяхме да си изпотрошим главите в тъмното.

– Добре, а сега накъде? – попита Ането, след като всички истории бяха разказани. – Какво ще правим оттук нататък? Аз все още искам да се прибера при мама.

– Един момент! – обади се Нерод Лапцев. – Идва време за последното чудо в тази история.

Той бръкна в широкия ръкав на дрехата си и извади оттам втора малка пръчица, досущ подобна на онази, с която беше светил през цялото време.

– Ане, време е да се простиш с приятелите си – прибави той. – Оттук нататък пътя води направо в къщи!

– Наистина ли? – Ането почувства как коленете ѝ започват да се подгъват. – Наистина ли?

– Да, наистина.

Следващите няколко минути не бяха лесни за никого, защото Ането и горските ѝ приятели бяха се обикнали взаимно и, макар всички да се радваха, едно тъгълче от сърцата им си оставаше тъжно.

– Сбогом, Червенокоске! – току повтаряше Чарко и хич не забелязваше, че от устата му ваят пружини и колелца. – Твоето име ще остане ... завинаги ... завинаги.

Иван-Джон се потупваше красноречиво по слепоочието, но и неговите очи бяха насълзени. Бу махаше с крила като вятърна мелница, а Бъз мухата току притичваше и отново и отново раздрусваше ръката на Ането – всеки път за последен път.

Ането, притиснала до гърдите си играчките, изобщо не се опитваше да сдържа сълзите си и ревеше като бебе. Раничката, мълчалива както винаги, когато наоколо имаше много хора, току се оглеждаше неспокойно и се заслушваше в горските шумове. Види се, все още не беше забравила срещата с Хайно.

Накрая обаче дойде моментът, в който вече нямаше накъде. Нерод Лапцев, който през цялото време спокойно беше изчаквал, подпрян на един от камъните, пристъпи напред и мълчаливо се сбогува с Ането.

– А сега отстъпете настрана! – обърна се той към горските обитатели. – Още, още малко. Така е добре. И без паника, моля!

Той замахна с пръчицата и ... изведнъж във въздуха се разнесе шумът на ураганен вятър. Ането настръхна – все още много добре си спомняше как беше попаднала в гората на призраците.

Въздухът около нея започна да се върти – все по-бързо и по-бързо, докато най-накрая я грабна и леко я понесе нагоре към покритото със звезди небе. Още няколко мига под краката ѝ се виждаха върховете на дърветата, после всичко се сля и се превърна в неразличима тъмна маса ...

Епилог:

Най-добре се смее този, който се смее последен

– Господин Лапцев, просто не мога да повярвам. Вашата игра оказа върху Ането едно ... бих казала ... направо магическо влияние. От няколко дни насам ...

Мама се усмихваше смутено, току снемаше очилата си и отново ги поставяше на носа си.

– Мамо, престани! – обади се Ането. – Аз съм си същата, нищо не се е променило.

– Не знам дали ще ми повярвате – продължи Мама. – Аз самата не знам дали да си вярвам или не. Тя не само се грижи сама за стаята си, но дори поправи счупените играчки ... Ето, погледнете там в ъгъла: като нови са.

Господин Лапцев се усмихваше и от време на време поглаждаше братата си.

– Ако трябва да бъда честен, госпожо, нито за момент не се съмнявах, че дъщеря ви ще успее да намери пътя през всички ... а-а-а ... проблеми на растежа, нали така се наричат?

– Моля се само всичко това да не се окаже някакво мимолетно настроение.

Господин Лапцев сбърчи чело.

– Какво ще кажеш, Ане?

– Откак спрях да чувам съм много добре! – отсече тя троснато.

Лицето на стария господин се разтегна в широка усмивка.

– Винаги вярна на себе си! – засмя се той и отново се обърна към мама. – Е, госпожо, чувствате ли се малко успокоена след този отговор?

– Не знам, не знам. Дано!

– Надявам се следващата ми молба да не ви се стори странна, но ... бих ли могъл да поговоря с дъщеря ви за момент насаме?

Мама очевидно беше не съвсем приятно изненадана, но въпреки това не се възпротиви.

– Ами, ако тя няма нищо против.

– Разбира се, че нямам нищо против – побърза да се обади Ането. – Даже много се радвам.

Мама излезе от стаята, като се оглеждаше подозрително.

– Уф, най-после! – въздъхна Ането облекчено. – Имам хиляда въпроса към вас, вече си мислех, че никога няма да мога да ги задам.

– Хм, за хиляда въпроса наистина няма да ни остане време. Питай, но бързо.

– Как стана така, че Мама не е забелязала нищо? Та аз бях в гората повече от месец!

– Времето тук и там тече по различен начин, това е всичко – усмихна се вълшебникът. – Понякога една минута тук трае сто години там, понякога обратно.

– Какво става с приятелите ми? Добре ли са?

– О, при нас всичко е наред, не се безпокой. Но цялата гора е съвсем променена. Няма и следа от страхоите на старата гора на призраците, сега там е светло и спокойно. Всички са ти много благодарни. А, и да не забравя: имаш специални поздравии от госпожа Бухалица. И от дядо Тара-лежко също.

– Кажете им, че ужасно ми липсват! – развълнува се Ането. – Ако можех, бих се върнала обратно!

– Не ми се иска да те разочаровам, но искрено се надявам, че това няма да се наложи. Гората се нуждае от посетители ... само когато нещата не вървят – или там, или тук. Инак ние чудесно се оправяме и сами.

– Вярвам ви, но въпреки това ужасно ми се иска да се върна ... За малко, искам да кажа, само за час-два може би.

Господин Лапцев извади огромния си джобен часовник и бързешком го погледна.

– А, тъкмо ми напомняш, че не мога да отсъствам дълго. Време е да тръгвам.

– Жалко ... Поздравете всички от мен.

Той се наведе, целуна я по челото и излезе. Не след дълго мама се появи на вратата.

– Странен господин, много странен. Винаги ме побиват тръпки в негово присъствие ... – Тя се поколеба кратко, после добави: – Мога ли да те попитам за какво искаше да говори с теб?

– А, нищо особено. За играчки, разбира се.

– Какво за играчки?

– Ами, надявам се да мога да му помагам от време на време в работата.

Мама я изглежда продължително, но изглежда реши, че всичко е наред, защото въздъхна примирено.

– Добре, но само при условие, че училището върви без проблеми. Между другото, току-що намерих това пред вратата. Навярно господин Лапцев го е забравил.

Тя бръкна в джоба си и извади малка кутийка от ония, в които ваят снежинки когато се обърнат с главата надолу. После я подаде на Ането и излезе. Както винаги, очакваше я спешна работа.

Ането взе играчката, започна да я разглежда и ахна: вътре, както и в голямата игра, се виждаше гората на призраците. Променена и просветлена, но все пак старата, позната гора на призраците.

Червенокоска вече се канеше да постави играчката някъде по рафтовете, когато някакво движение привлече вниманието ѝ. Тя се вгледа по-внимателно и... едва не изтърва играчката. Отвътре, злобно размахвайки юмрук, я гледаше бобърът Хайно. Гласчето му, тънко и пискливо, се дочуваше даже извън кутийката.

Ането я приближи до ухото си и заслуша внимателно. Гласецът на бобъра пишеше заканително: „Ние пак ще се срещнем. Най-добре се смее този, който се смее последен!“

– Дрън, дрън, че пляс! – каза Ането презрително, огледа още веднъж кутийката и я постави най-отзад на рафта с непоправимо счупените играчки. От улицата се чуваха гласовете на съседските деца, които я викаха да играе. Тя нахлузи старите си маратонки и се втурна навън.

Над големия град ярко сияеше слънцето.

Съдържание

Въведение:	
Реката в кутията	7
Глава първа:	
Поляната с трите изхода	19
Глава втора:	
Паякът	25
Глава трета:	
Господин Зайо	35
Глава четвърта:	
Спасяването на мухата	41
Глава пета:	
Дядо Таралежковата воденичка	48
Глава шеста:	
Господин Хайно	57
Глава седма:	
Уроците на инспектор Коломбо	66
Глава осма:	
Гостоприемството на Хайномата	73
Глава девета:	
Поляната с орхидеите	83
Глава десета:	
Джаста Дива	95
Глава единадесета:	
Госпожа Бухалица	109
Глава дванадесета:	
Хитрата сврака	118
Глава тринадесета:	
Отговорите на госпожа Бухалица	126
Глава четиринадесета:	
Тайната на гъбеното парченце	131

Глава петнадесета:	
Страната Мравазония	137
Глава шестнадесета:	
Дълбокото дъно	147
Глава седемнадесета:	
Бягството	158
Глава осемнадесета:	
Отново заедно	165
Глава деветнадесета:	
Разговор на високо ниво	174
Глава двадесета:	
Силата на словото	186
Глава двадесет и първа:	
Отново в плен	196
Глава двадесет и втора:	
Играта на гатанки	204
Глава двадесет и трета:	
Урок по летене	217
Глава двадесет и четвърта:	
Къщата на призраците	231
Глава двадесет и пета:	
Тайната на призраците	245
Глава двадесет и шеста:	
Изпитанието на разума	254
Глава двадесет и седма:	
Нощна схватка	270
Епилог:	
Най-добре се смее този, който се смее последен	282

Драги читатели!

Допълнителна информация за книгата, както и много други илюстрации и анимации можете да намерите в Интернет на адрес:

www.ghostforest.com

Няколко думи за автора на тази книга

Златко Енев е роден в Преслав през 1961 година. През по-голямата част от осемдесетте години следва философия в Софийския университет. От началото на деветдесетте години живее и работи в Берлин, където притежава малка фирма, специализирана в областта на книгооформлението.

Женен е, баща е на две деца.

„Гората на призраците“ е неговият първи литературен опит.